

சுக்ரீவபயநிக்ரகம்.

PRESENTED BY
KRISHNASWAMY
RETIRED CHIEF ENGINEER
DIRECTOR GENERAL PUBLIC HEALTH ENGINEERING
MINISTRY OF HEALTH, GOVT. OF INDIA
இ.ஓ.து

ம-ந-ந-ஸ்ரீ திரிசிரபுரம் மகாவித்வஜ்ஜனசேகரர்

வி கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் தமாரநம்,

பெங்களுர் ஸெர்ஹல் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

ம-ந-ந-ஸ்ரீ நாராயணசாமிபிள்ளையவர்களால்

நூதனமாக எழுதப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE AUTHIKALANIHI PRESS.

1890.

Copy-right reserved.

இதன் விலை தபரம் விபுடன் அனு எட்டலா.

57

015, 1A1:9

3100

நூன் முகம்.

இச்சிறிய சுத்தியரூபமான நூல், “கடைமேலின்னு
உயராயகன தோற்றத்தின் இடைநிகழ்ந்த இராமாவதாரப்
போத்-தொடை நிரம்பியதோம அறு மாக்கதை”யின் இடை
யினின்று ஆரம்பித்து சிவகனோககுப்போலத் தன் முன்னு
மபின்னும் உள்ள கதாசூசனங்களையும் நோக்கி உட்கொ
ண்டு தான் நுதலிய பொருளையு சருக்கமின்றி உரைத்து
“சுகீரீவயநீகாயம்” என்னும் பெயராகொண்டது.

“இருவா நூற்கு மொருசிறு தொடங்கித் - திரிபுவேறு
டையது புடைநூலாகும்” என்பதனால் இதில் கருத்துமுந
லியவைகளில் சிலவேறுபாடுகளும், “முன்னோமொழிபொ
ருளேயன்றி யவர்மொழியும் பொன்னேபோற்போற்றுவம்”
என்றபடி, “புவியினுக்கணியாய் ஆன்றபொருள்தருது புலத்
திறறாகி, அசியகத்துறைகள்தாங்கி ஐந்தினை நெறியளவிச்
சவியுறத் தெளிநது தண்ணென்றொழுக்கமும் தழுவின” கம்
பாடா சொல்லும் பொருளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

“இலகலாமிலக்கியம் உரையெனப் பெயர்பட்டிருக்கு
மென்மென்றது செயபுளினியலபே” என்றும், “விதித்தன
செயதலும் விலக்கியனவொழிதலும்” “பொருப்புவிஸ்ஸிபால்
விருப்பயிலோ” “உண்டாந்தின்றான் ஒழுனன்பாடினான்”
என வாசகங்களும் உதாரணங்களும் செய்யுளுறுப்புத்தோ
ன்ற எழுதப்பட்டுள்ளனவென்றும் ஸ்ரீசுவாமிநாததேசிகர்
காட்டியவாற்றால் இதுவும் ஆங்காங்கு அச்செய்யுளுறுப்பு
த் தோன்றுமாறு வரையப்பட்டதமன்றி முன்னர் எழுதப்
பட்ட விரோதவிவேகசரித்திரங்களைப்போல நூல் கற்கபு
டும் மாணாககர்கட்கு நூல் நுதலிய பொருளேயன்றிப் பா
ஷைநடைபும் சாலநன்மை விளைக்குமென எண்ணி அரிது
ணர்பொருளளவாகிய திரிசொற்களும், கம்பர் “எழுத்தியனா
ளத்தின்” “பகுதியினுட்பொருள்” “மும்முறைச்சுநதியும்
பதமுமாய்” “நான்மறையகப்பொருள் புறப்பொருள், ரீவா”

“எழுபாயெவர்க்கும்” என்பனவும் பிறவும் குறிக்கீழ்முதலிய அணிபட அருளிச்செய்தனரன்றோ அவற்றை ஒருவாறெத்த நாநாவித நடைகளும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன, அத்திமி சொற்களுககுப பொருள் விளங்குமாறு அந்நிபத விளங்கும் எளிதற் பொருளுணராதற்கு அந்நிபொருள் விளங்கும் காட்டியிருக்கின்றன.

கனவினும் இலக்கண தூலெனில் அது இடுகணுடைய தென கினைக்கும் மாணுககாட்கு அநுநாறசங்கேதமொழிகளையேனும் வேறுபொருட்படுத்திப் புகட்டுமாறு எண்ணி ஆங்காங்கு அவைகள் பலதரமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. அவற்றிற்குரிய பொருளாக ஆசிரியர்களா வெளிதிலுணராத, பபட மறுதப்படுமன்றோ. இதுவுரன்றி இராமாபணரீதிகளாகிய மாதுரு பிதுரு புதர மி, ரகளதர சகோதரவாத் ஸ்யாதிகளும், அரசியல் அபைச்சியல் முநவியவைகளும் அனனோ சுருக்கமாக அறிதற்கும், சங்கிரகவசன தூலகள் தமிழில் இல்லையென்னும் குறைபுகுதற்கும் இது எழுதப்பட்டதேயன்றி தூல இல்லையென்று வரையப்பட்டதனறென்க

ஒருவர், தாம பயிற்றின மொழிகளையே பிதற்றும கிளிப்பினையின் கிளவிரளில் பல வழுக்களிருக்கினும் அவற்றைக் குறறமாகக் கொளளாததுபோல மகாமதியுடையோர் மதமதியுடைய என் புன்சொல்லிற் குற்றம் ஆராயார் என்னும் துணிபும் ஆசையுமபற்றி இநதூல் எழுதினேன் இராமசரித்திரம யாவாய்ப்பபட்டு வெளிவரினுப கேட்போர்க்குச் சிறப்பும இன்னமாயு உடையதன்றோ.

வேண்பா

கலலா பிறாகுற்றநாடாநலத்தெரிந்து
கலலாரபிறாகுற்றநகாணபரோ - அல்லாத
என்போலவாநொணையிகழுவரோவெனகவிக்குப்
பின்பாரோசொலவாபிழை.

20-12-90. }
பெர்க்குரா }

இங்ஙனம்,
தி-கோ. நாராயணசாம்பிள்ளை.

சாற்றுக்கவி.

வித்வான்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கா. இராமசாமிநாயுடு அவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னெந்துதிருநிறத்துப் புனிதன்மலர்ச்சேவடியே புரிந்தெஞ்
ஞான்றுந், தென்னெந்துமுளத்திருத்துங் கவிநாராயணசாமிச் செமமல்
பூவின, மன்னெந்துசுகீவ பயநிக்கிரகமெனுமோர் வளங்கொணுலை,
யின்னெந்துதமிழவசநத் திசைத்திறுதியிறுசீர்த்தி பெய்தினுனே.

செனணை-எஸ். பி. ஜி கலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ ப வாசுதேவபுத்தலியாடவர் நள்சேய்த

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நறைவிரியுமலாக்கடலத தடஞ்செறியுஞ்சிரகிரியி னளிணைமாற்பு,
கிறையருளோருருக்கொடுவந் தெமமனோர்ககரிலகற்ற வெழுத்தாற்
போல்வான், குருமுனிவன்றினைநிகருங் கோவந்தவபிதானங் குலவும்
வாய்மை, செறிபுலவன்மாதவத்திற் குருந்தெனவந்தவநரித்த செல்வ
மனனான். (க)

எனுநாராயணசாமி நாவலனம்மணிவண்ண னிருநீர்வைபபிற்
றியையினைபதயரதனகான் முனையாகத்தான்றகவி னடத்திககாட்டுந்
துணைவிலசீரமபலவூற்றினுமடைக்கலப்பொருளைச் சோர்வின்மென்
நனிபுரக்குஞ்சுகீவ பயநிக்கிரகந்தினையே நயந்துமாதே (உ)

வாசகமாவொருநூலென் றியாவருத்தம்முளத்தானி மகிழ்க்கொண்டு
மாசகன்றநிலையெய்த வியமபினனாலாராய்தூல் வரம்பினிதி
பேசுவெதன்றியியற் றமிழதூலுட்குறித்தவையு; பெரிதுமேவித்
தேசலாவியதெனின்மற் றதன்பயனையெம்மனோ செபப்பாற்றே. (ஃ)

சோதனபத்திரம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
உ	உரு	அரசாண்மை	அரசண்மை
ரு	க	வேற்றுமைப	வேற்றுமைப்
க	உரு	பெற்றுச்	பெற்றுத்
கௌ	எ	இச்சுகரீவன்	இச்சுகரீவன்
கஅ	கச	மாகச்சுகநத	மாகச்சுகநதோபசுந்த
உக	அ	வானரங்கள் செம்மை	வானவர்கள் செய்கையாய்
		யாயின்	ன வாணையும்
உரு	க	இரத்ததுளி	இரத்ததுளி
உரு	கரு	ஒளிதது	ஒளிதது
உரு	கரு	*	*
உஅ	க	அறுத்தன்ன	அறுத்தன்ன
உக	கரு	சமயத்துக	சமயத்துக
ருஉ	ச	மையும்	மை
ருஉ	கச	சகேதநகரம்	சாகேதநகரம்
ருௌ	க	சிறுவா	சிறுவா.
சௌ	உஅ	சன்னதம்	சன்னத்தம்
சரு	கஅ	இவ்விருது	இவ்விருது
சௌ	கஅ	மெற்று	பெற்று
சஅ	கரு	ஒளிமுன்	ஒளிமுன்
ருஉ	சௌ	மகாநுபாவா	மகாநுபாவன்
ருரு	ருௌ	11000 - இவ்	11000வருத்தில்

* இங்கு வயிற்றில் என்பதன்பின் பிறப்பதுபோலப் என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்க.

சுக்ரீவாபயநிக்ரகம்.

க - வது அத்தியாயம்

பிரவேசம்.

தாசரதியெனவுதித்துத்தாடகையைவதைத்தணிசானகினைத் தொட்டு
மூசடவிபுக்கரக்கர்ச்செற்றவணீப்புறவிரவிமுனையை நட்டு
வாசவபுத்திரற்படுத்துவாரியணையிட்டிலங்கைமண்ணை மட்டு
சேசமலாமாடுடையோத்தியிற்கிட்டுநிமலனிசைநினைப்பாம் பெட்டு.

ஒருபெரும்பிரளயமகாணுவத்தில், இருமெஞ்சினையு
பழமரத்திலைக்கண், சிறுபசுநகுழவியாய் அறிதுயில்அமராத
பெருமானது செம்பொன்னுநதியாய ஒண்பொற்றாமரை
கருவிலுற்பரித்த நறுவெண்ணிறத்த முப்புரிதூலணி, நான்
முகன்றநத ஐநதினைத்தாகி, அறுதொழில்நிகழும் இப்பிர
திவிரின்பால், எழுகடல் அபாயவை ஒருகையால் எடுத்து
உண்டு உமிழ்நது, தம உதரத்துற்ற பசியெனும் தியால,
உட்பகையால் கோற்றக்கண்ணி நண்ணியவாதாபி வில்வல
ரது உயிருமெய்யும் ஒருங்கே சுட்டுப, பிராணயாமயோகத்
துள ஒன்பதோடு ஒன்றான வாயுவை இசைக்கூரக குமபங்
களால் பத்திரப்படுத்தும யோகமுதலிய அனைத்தும் அநி
நது, ஆகாயமளாவி அங்குரித்துநின்ற விரத்யமலையைப
பாநதத்தில் அழுத்தி, ஏகாதசநதிகளில் கமண்டலத்துதி
த்துாராணுப்பிரிந்த ஈரம்பொன்னி முதலாய புண்ணியநதி
கள் பாய்நது வளநீ நிறைநத செநதமிழ்நடோடு தென்பா
ண்டிமுதலிய கொடுத்தமிழ்நடோடு கூடிநிலவும் பதின்மூன்றி
லும் உலாவிப் பதினான்குவித்தைகளும் நிரம்பிய பைநதமிழி
சைகணம் பகர்நது, விண்டு அம்சர்களாகியபதினைநது முனி
வர்களும் சோடச உபசாரமசெய்து விருமபும் தூயமேன்
மையும், இன்பத்தோடு ஏழிசைபாடும மநதி யாழில்வல்ல
இருடியோடொத்த ஏற்றமும், பதினெண்புராண பாராயண
மும், நெடியபுகழும், குமபத்தில் உதித்த குறுகிய உடலும்
பெற்று விளங்காநின்ற மைத்திராவருணியாகிய அகஸ்திய

மாமுனிவர் ஆச்சிரமத்திடை, குணமென்னும் குன்றேறி ஐந தவித்து எண்ணிய எண்ணியாங்கு தரும தவத்திற் சிறந்து விளங்கும் தண்டகாரண்ய புண்யவாசஸ்தாகளான வாலகில் ஸியர் ஆதியாய மகரிஷிகள் அணுகினர்.

அடைந்த அன்றோகைக் கண்ணுற்ற அருந்தமிழ்முனி வா, அருக்கிய பாத்தியமுதலிய ஈந்து உபசரித்து ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து சேஷமலாபங்களை உசாவி இவண் எய்திய காரணம் யாதென அவர்கள் உரைக்கலாயினா.

தென்றல் தவமும் குன்றவாண! பண்டைக்காலத்தில் உபயவிபூதிநாதனாகிய கொண்டலவண்ணன அண்டாவேண்டுகோளால் நஞ்சுமொத்த வஞ்சகங்களாய வல்ல ரக்கர்கள் குலவேகைக் கல்லுவான், அவவிலேநாகள் எழுபதுவெள்ளம் வலிமுதங்களாகவும், தன் வளை ஆழி மாசுணங்களாகிய பரிசனங்கள் தம்பிமார்களாகவும், கருமணலே குழலும், நருளினையே கண்களும் கடிகமழும் வளையையே காதும், கமலமே வதனமும், சேதாமபலே வாயும் தாளையே தந்தவரிசையும், உதகசுழியே உந்தியும், தினையே கரமுமாகுகொண்ட திவ்ய சரபு என்னும் அரிவையானவள், தன கால்களென்னும் கால்களால் உலாய் அமுதமளிச்சுக் குன்றாத விளைவுசெய்வோரும், அறவோரும், தாழவில்லாத செலவர்களும், பெரும்பொருளின் பொருட்டுப் பிறதேயத்தாரால் பெட்டக வியப்பும, அதிவிருஷ்டி, அநாவிருஷ்டி, எலி, விட்டில, கிளி, அரசாணமை இவைகளால் வரும் கேடின்மையும், பிறநாடுகள் சுமந்த பாரமெல்லா மொருங்குசேரத் தன்மேல்வரினும் அவைகளைத்தாங்கி அதன்மேலும் இறைப்பொருளைத் தன் இறைமகனுக்குக் கொடுத்தலும், உறுபசி, ஓவாப்பிணி, செறுபகை, சங்கேதவசத்தால் மாறுபட்டுக்கூடும் பல கூட்டம், உடனிருந்துகொண்டே ஊறுபடுத்தும் உட்பகை குறுமபா இவைகளின்மையும், இருபுனல், பெருமலை, வருபுனல், திருவிளங்கும * வல்லரண், இவைகளுமுடைய போசலர்முதலிய ராசர்கள் போற்றும்

* வல்லரண் = அழியாதநகர், அமோத்தி யென்பது. (பிரமால அழிவெய்தாதது.)

கோசலதேசத்தின்கண், நால்வகையரணை நாடிய கற்பும், மேல்வகைச் சிற்பவிதமே பொற்பும், தன்மேல் தவமும சல் தரமே தண்குழலும், பதாகையே கரமும, மரக்கா, மாடமா ளிகை, ஈடகோபுரம் மணிசெய்குன்று இவைகளே மாா பொடு தேரீளகளும், மாமநிலே மருங்கிற்சற்றிய மணியா டையும், நால்வகைச் சேளையணிகளே நல்லணிகலனும், உ ண்ணகரோ சிரமும, இடைநகரோ இடையும், புறநகரோ பாத மும, மகரதோரணங்களே வயிற்றுமடிபபும், ஓடைச்சுழி யே உருதியும், மங்கலவாத்தியமே வார்த்தையும், மன்னுயிர் களே தன்னுயிரும, மன்னவனே மணாளனுமாகுகொண்டு விளங்காநின்று இம்மகோததி சூழநின்று அயோத்தியென் னும் மகோத்தமி செய்த தவததால் பிறக்க ஆஞ்ஞாபித்து, தாணும் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தனன்றோ ? அவ்வாறுற்ற தாசரதி தாடகையை வதைத்துத் தடங்கல்லைத் தையலாக் கித் தனுவை முறித்துச் சனகியை மணநது தனிவனம புக்குச் சடாயுவைக்கண்டு இத்தண்டகம் அண்டித், தவித் துக்கொண்டிருந்த நமமை அஞ்சன்மினென்று பகர்நதுப ஞ்சவடியின்க ணிருந்து, பார்க்க வஞ்சுறும் சூப்பநகை யைப் பங்கப்படுத்திக் கரதூஷண திரிசிரர்களைக் ககனத் துக்கனுப்பி, மாரீச சமஹாரம் நடக்கையில் மறைந்துவந்த வல்லரக்கன் மலர்மகளை வவ்விப்போகச் சடாயு மரணங்க ண்டு சஞ்சலித்துத், தடத்திற்கண்ட அயோமுகியோடு தட ன்தோட்கவநதன் சாமபுறசெய்து சவரிமோக்ஷங் கண்டு அவள் சாற்றின உபாயம் அறிந்து, சுதர்வசம்பாஷணம் பெற்றுச் தசகர்ஷ கண்டனஞ்செய்து தரைமகளோடு சா கேதநகராஞ்சென்று தரணியனைத்தும தருமந் தழைத்தோங் கத் தண்குடை நீழலிற் றணியரசெய்திய சரித்திரம் சவிஸ் தூரமாக வினவிச் சநதோஷசாகரத்தில் அமிழ்ந்தியுள் ளோம். மேலும் அரசுக்கா வருக்கம் அற்றபோழ்தே களை கட்ட பயிர்போலக் களித்தத தழைததுள்ளமையை எங் கள் காத்திரமே காட்டுகின்றது. அரித்திரம் அணுகினகா லைப் பல சரித்திரம் கேட்டு நாள் கழிப்பது தரித்திரியோ ர்க்குச் சகஜம் அவ்வாறன்றி எங்கட்குக் களிப்புக்கைம் மிகுந்தகாலையில் காலம் போகுமாறு கவிக்கரசுநாடு கா

ண்டாவன்னன் காணையோடு தானாசாற்றிய வசனமும், கதி
ராயிரங் கொண்டவன்கான்முளை புரிந்த கதனமும் அவ
ர்கள் பாயிரமும், வாஸிகும் இராமனுக்கும் நடந்த சம்பா
ஷணமும் பிறவும் நீர் கழுறுமாறு துமமைப் பிராத்தி
கின்றனம். இக்காசினியில் கலைகள் பலவல்ல, கவிகள் செய்
யும் கல்விப்போரும் கல்லகங்களிலும் கானகங்களிலும் திரி
நதுகாலம்போக்கும் கவிகள் செய்யும் மல்லயுத்தமும் *காட்
சிக்கும் கேள்விக்கும் சாலவிநோதத்தை விளைகமன்றோ?
அன்றியும் காருத்தனது பிரதாபமும் கரதலாமலகம்போல்
காணப்படுமே என்றனர்.

உ - வது அந்நியாயம்.

நூல்.

அது செவிசார்த்திய உலோபாபுத்திமைனாளர் த
போதனர்களே! கேண்மின்; இரகுபுங்கவன் சரிதத்தில் ஒவ்
வொருநூலும், பலகாலுரைப்பினும் அநேகாவர்த்தி கேட்பி
னும் நாவிற்கும செவிக்கும் நனிகுவை விளைக்கும். நாகரா
ஜன் வழித்தோன்றலும், நாகங்களுக்கெல்லாம் எழுவாயா
கவுள்ளோனும் நாகபூடணன்பால் நாட்டின பத்திப் பய
னிலைக்க நாகமெட்டினும் சென்று நயந்து செயப்படுபொ
ருளாய பூசனையைச் சிந்தைமுதலிப் அருக்கருவி யமலமு
றக்கொள்வோனுமாகிய வாலியினது வல்லமையும் அவனால்
நகமுற்றும், குறைவற்ற இடம்பெற்று விளியினறி யிரு
ந்த விரோசன குணுவின் பயாபயங்களும விளம்புகின்றே
ன. நாகத்திகளில் நாகர் நரர்களாகிய இருகதியார்செய்த சங்கி
ராமங்களையும் கேட்டிருக்கின்ற நீவிர் சதுர்வித அரணில்
ஒன்றாய சையங்களில் சஞ்சரிகளும் சதுஷ்ப்பாதங்களா
கிய சாகாமிருகங்கள் புரியும் சமரமும் கேட்கற்பாலதே.
அதில் சதுர்வித வுபாயத்தோடு ஈரிரண்டு புருஷார்த்தங்
களையும் இயல்பாய்ப் புணரநது அரசியலை விகாரமினறி நட
த்தின தாசரதி, முன்னர் உதவிபுரிநது பின்னர் உதவி
பெற்றுச் சென்றமையும், தரணியில் திரியக்காகத்தோன்றி
னும் அவை தம் நிலைதிரிநது விகாரமியற்றலாகா தென்ப
தும், தன் சேனாசமுகத்தின் எண்ணலும் எண்டிசாமுக

* காட்சி=அறிவு - காணல்.

ங்களிலும் பரவிய பெயராலும் மனமானது வேற்றுமைபடவே தந்தை மரித்தபின் தமையனே தகப்பனென உண்ணி வழிபாடியற்றித் தன்மாட்டு முறைபிறழாத உடன்பிறப்பின் துணைவியாகிய ஒள்ளுரு வமைந்த உருமையென்பவளை ஒருகணமாத்திரையில் நிகழ்வதாகிய சிற்றின்பத்தை கருதிப் பாவத்தின் முதலீறிடை நிலைகளிற்படும் விளைவை மதியாது கற்பழித்துப் போலிஞானம்பொருந்திப் பதவிபாகப் புணாப்பறியாது புத்தி அறத்தினல்வழிகளிற் செல்லச் சித்தம் சலித்து அகங்கரித்து விதிவிலக்குக் களமைந்த வேதமொழிக்குக் காரணனை எட்டெழுத்திற்கு முதலும சராபுமான விதகஞாய விலக்ஷணென முன் அறியாது வெவ்வாளியால் வியுத்தருணத்தில அவன் இலக்கியமான போது அறிந்துவிடுமறமையும் இராமகதாசுசனமும் பிறவும விளங்கும்.

மாதங்கவத்திரனையும், மாதங்கருத்திரனையும் மானுப் மாராபிராமணம் இலக்குவனும் மாதங்க மிரட்டியென்ன மதங்காசிரமத்தினின்று மகாதுங்கையான சவரியம்மை வகுத்த மராககமே சென்றும்மகமேருவினும் மிகமேலுயர்ந்து மானிட ரொவாசும த்ருசியரகிதமான சிரமும் மரீசியாதி ரிஷீகரங்கள் வசிககத்தக்க வாரமுமுடைய ருச்சமுத பர்வதத்தை அணுகுமபோது அமமலைமுழையின்ருண் மாவீரனான தாசாதி தாசனாய கேசரி தனையன், மெய்வைத்த கீர்த்தியுடைய தெய்வத்தச்சன் விடலை, நிலன்முதலிய சிலவீரருடனிருந்த சூரீவன், தன் தமையன் ஏவின சத்துருக்கள் இவர்களென அவர்கட்குக் காட்டிமுன்னேப் பயத்தினும் எண்ணத்தனைப் பயமுற்று அவ்வீரர்களோடு மறைவிடநதேடி மறையலுற்றனன். அக்காலையில் அஞ்சாததீரமும் எஞ்சாத வாய்மையுமுடைய ஆஞ்சனையன், ஆலமவருவதுகண்டு அஞ்சி அலமவந்தோடின அமராகுழுவை அஞ்சன்மினென்று அதனை அமிர் தமாக அருகி அவாகள் அச்சநதீர்த்த அம்பிகாபதிபோல அவ்வஞ்சினோர்க்கு அபயப்பிரதானம் அளித்து, ஐயன்மீ! அன்றோர் இவண் அணுகவருமுன், அருந்திறல்வாவி அனுப்பவந்த சிறப்பமைந்த முரணுடையரோ அல்லது அனைவர்

க்கும் ஒத்த பொதுநலமுடையரோவென அறிந்து அதிவி
 னாவில் வருகின்றேனென அவர்சுன்பால் விடைபெற்று
 மாணவபபடிவமுற்று, இவர்கள் மாமலாப்பாதம மாநிலத்
 தை வருடுவதினால் மானிடனோ, வானவரில் மாமுதிலுராத்
 தன்மகனாகிய வாலியின்பொருட்டு இவ்வாறு பரலுறறன்
 னேயாயின், மைவிழிகளாயிர மெங்கே? அவை மறைததுவ
 ரின் மருங்கு வருபவன் யா? வரமளித்த வாச்சல்யத்தின்
 பொருட்டு அம்மானிடமேநதியாகிய மானிடனெனின மழு
 வும், வயப்புய நானகும், மணிநுதல்மேல் விழியும் வயங்க
 வேண்டுமே அவனும அவை மறைத்து வந்தானெனின,மற
 றொருவனுடன் வருதற்கு வாய்தக காரணமென்ன? மலரய
 னென்னில் வாவி அவனபால்-வாரததை வழக்கமும வைத்
 தவனல்லன். மாநிறமுள்ள மாலை என வறபுறுத்ததுவே ம
 ளனில் நிறம மால்நிறமே ஆயினும் மறறைக கரமிரண்டும
 கரநதமைக்குக் காரணமவேணடும். தன்னைமறைக்கத் தவ
 மும சடைமுடியுந் தாங்கியிருக்கினும் தனு எற்றிற்கு? நம
 மோடு சமர்புரியவெனின் தண்ணிய முகத்தில் சாநதமும
 தருமமும தயையும் தழைக்கச் சார்வதெனன்? ஒருவன
 சார்பும் அவனுக்கு வேண்டுங்கொல்? இருபாலுங் கண்ணோ
 ட்டமுற்றுத் தடுமாறுதல் காணப்படுகின்றது, எனக்கோ
 ளன்பு நெக்குருக அடைபுமிக்கு இன்புதோன்றி அவசமாகி
 ள்றமையின் இவர்களோடு வார்த்தையாடுவதே தகுதியென
 வெண்ணி நெருங்கவந்து, ஐயன்மீ! நமவரவு கவ்வையி
 ன்றி நல்வரவு ஆகுக என்றனன். மதுவமசோற்பவா,
 ஐய! நீ எவ்வழி நீங்கினே? நின் அபிதானம யாது? என்ன
 மாருதி, யான் இமமலையண்மிய (1) செம்மலை யடுத்த (2)
 மந்திரத்தொருவேன். (3) ஒருகாலால் அஞ்சனை வயிற்றின்
 வந்தேன்.(4) நாமமு மநுமன் இத்தாக்கமீது (5) துளியுற்ற
 சுக்ரீவன்போன்று நீவிர் துயருள்ளீர்போலும். ஈண்டு (6)
 அரங் பணிபூண்டு வந்தேன் என அஜராஜபௌத்ரன், தன்
 பிள்ளைகளைநோக்கி ஐய! இவன்கொண்டபடிவம் மாணிய

(1) செம்மலை=செவ்வியமலை. (2) மந்திரம்=வீடு. (3) கால்=
 மலரம் அஞ்சனை=அஞ்சுகின்றதாய். (4) அநுமன்=கூடினவன். (5)
 துளியி=கோபம், துன்பம். (6) அர. =ஓர்மரம். எனவேற்றுப்பொரு
 ளும் காண்க.

ன்று. இவனுக்குள்ள பெருமையோ இவ்வுலகுக்கெல்லாம் ஆணியாம், இவனியம்பிய ஒருமொழியுந் தொடாமொழியு மாய பொதுமொழிகளை நோக்கின் * கவிநாதனைத் தரு வன. இவனது இயற்சொற்கள் அரிதுணர்ச்சுபாருளனவாய திரிசொற்களாகின்றன. இத்தராதலத்தில் இவன கல்லாத வியாகரணங்களும் வேதங்களும் இல்லையென்பது சொல்லா லே தோன்றுகின்றது. இவனைவிட ஆற்றலினும் நிறைவி னும் மற்றைக்கல்வியமைதியினும் அறிவினும் யாவர் உளா? ஆதலால் இவன் விரிஞ்சனோ? விடைவல்லாளனோ? மெய் மமை பின்னாக்காணலாம், ஆயினும் சொற்சாதுரியமுடை மைக்கு முனிவர் வானவா முமமுாத்திகளும் எதிரிதபா ராகளோ என்று வியநதுகூறிப் ப்ரதமாச்சுரமபெற்றவ! சுக்ர வன் யாண்டுள்ள, அவனைக்காணும் அருத்தியா விவண் அணு கினம், எனவே நவவியாகரணபண்டிதன ஐயனமீ! துமமொ க்கும புனிதரின்மையென அறிந்தே அவன் செய்த தவமே அவனைக் காணுமாறு கொணாதது. துமமைப் புகல்புகக அவனுக்கு அபயப்பிரதான மரிநாமா? எமமைக காததவா ல்லோ, இவ்வேழுலகுங் காததவாராவீ, தன் பொருளாட நோண்ட அண்ணலுக்கஞ்சி இவவண்ணன் மலைககண் வன வரிசாப வரம்புண்மையின் அவனணுகானென உன்னி எம மோடு வாழுகின்ற எம அரசனுக்கு யாதுகூறி யழைத்துவ ருவல்? துமபிரிவினான் எநகரம கண்ணிழந்த வதனம்போல் வது? நீயிர இவன் வந்தமையால் துமமைப்பெற்றோர் உயிர தவிரந்த உடல்போன்றவரன்றா? துமச்சூரிய அரியப்பாருள அயவிடம் புக்கதுகொல் எனவினவ அயனின்ற ஆதிசேஷா மசர் தங்கன வரலாற்றை ஆநியோடந்தமுற அறைய, ஆகா யமணியை அருங்கனியெனத் தாவியவன் அஷ்டாங்கமுறத் தண்டம்புரியவே, அதுகண்ட புறவொன்றின்பொருட்டுத் துலைபுக்க புண்ணியன் மரபோன், ஆ! ஆ! நீ பொருந்தாத தியற்றுவது தகவோ என, ஐய! நீ முன்னோ கவியென்றேன் அவ்வாறே யான் கானிலுழலும் கவியினுள் ஒருவேன் என்று தன்னுருக்கொண்டுநின்று தாழ்த்து இககணத்தில் எம கவி நாயகனைக் கொணர்வலெனவிடைபெற்றுவினாவிற்கென்று,

* கவி = பாவலன் என வேற்றுப்பொருளும் காண்க.

வியந்து நின்ற வில்வீரர் இருவருக்கும் மெய்ம்மை விளங்கு
மாறு வெள்ளிமலையோடு கருமலைவருதல்போல வந்தனன்.

வரவே, வெயின்முதற் குலத்தலைவனும வெங்கதிர்ச்
செல்வனும் தவத்தொடு முயற்சியும் கல்வியொடு ஞானமும்
கூடினமைபோல உறவுகொண்டு அளவளாவிப்போது புரக்
ருவமசன், கவிவேந்த! என் இலங் கைக்கொண்டு சென்ற
இலங்கேசனை நின் சேனாபலங் கைக்கொண்டே நாடிக் கோ
றற்கெண்ணி இவ்விடம் குறுகினன். அஞ்சனமஞ்சன் நின்
முன்னோன் அச்சத்தால் ஏமமை ஐயுற்று இரட்டுறமொ
ழிந்த யாவும் உண்மைப்பொருட்டுணிபெய்தி நின்றேன்.
இன்றுமுதல் நினகருள இன்பதுன்பங்கள் எனக்குரியன
ஆம். அங்ஙனமே எனக்குள்ளன நினக்குமென்க. ஆத
லின் நீ எனக்கு இன்னுயிர்த்துணைவன் என வற்புறுத்தி
அன்னோன் கூற்றுப்படி வாவி நின் பொருளையெல்லாம
ஆட்சிகொண்டனனோ? பொருளானனாகிய இல்லக்கிழத்தி
யை அபகரித்தனனோ? ஏன் நின்முகம் அரவீந்த நண்பன்
முன் ஆம்பல் நண்பனபோலிருக்கின்றது? எனவினவினன.
வானரவேந்தன் ஐய! இல்லவளையேயன்றி யிதரமானதல்ல.
அவளில்லளாயின் ஏறுபோற பீடுநடையும் இருதுபோன்ற
சுந்தரமுகமும் எங்கிருந்த வரும்? இருவேழுமுற்ற குறை
யை எங்ஙனமாயினும் ஒருமித்தது முடிததுக்கொள்வது இன்
றியமையாததே யென்றனன். அது வினவிச் சிளவாரின்ற
கோதண்டதரன் என்னொடுமன்ற தெளிந்தோய்! நின் இல்லை
வெளவினவன் இன்றே விளிந்தானெனத் தேறுக. விரோவில்
அவனுறைவிடம் காட்டுக என்றனன்; ஁னவே கேசரிசேய்
பூர்வ * சரிதமபுகல, ஏனையோர்க்கு வாலிபால் கமனமுறப
பதநிலை பெயர்ந்தது. வானசேசன் மனத்தையமநல மாந்தா
தா வழிவந்தோன் கணையொன்று, வழியினின்ற மராமரமே
ழையும் ஊடுருவிச்சென்றது. மாயாவியின் சகோதரனே
ன்பு மலை இராமாதுசனது பாதவிரலால் வானமுற்று மளா
விவந்தது. அக்காலை அச்சோலைவாய் அக்காலைக் கதிர்ம
கன, மிக்கோரில்லாதவனுழை, வல்லரக்கன் மண்ணொடு

* சரிதமபதநி எனும் சப்தசுராக்ஷரங்க ளிவ்வாக்கியத்தில் சுரந்தன.

பெயர்த்து, பொன்னைக்கொண்டு செல்கையில் வையந்த
 நத மானிடு மாணிழை இவையெனக்கொணாநது காட்ட,
 மன்னவன் மகன், அத்தோ! ஜனகன் முன்மண்ணிப்புதைந
 திருநத பொன்னை யெடுத்தது எனக்கு இல்லெனக்கொடுக்க
 யான் அவளை இன்று என்வசுததில்லாமறசெய்து இவ்வில்
 விழைகண்டு இவ்வில்லினைசகமநது உழல்கின்றேனே யான்
 முன் அவ்வில் லொடித்தது சுள்ளியொடித்துப் பொன்கொ
 ண்டவாறன்றோ ஆயது என வருந்திய இடுக்கணை குடக்
 கோடுவான்மதலை அடக்க ஆறியபோது சதாகதி குமாரன்
 அநரண்ய குலதீப! விராவில இந்நிரன் மதலையை விட்டி இர
 விதனயனுக்கு முடிசூட்டிப் பரவிய சேனையை ஒருவழிப்ப
 படுத்தித் தமைகளிருக்கும் திசையினைத் துருவினலன்றோ
 இவ்விரவிய துன்பம் விட்டலாமென்றான். அமலன் ஆம
 ஆம அதுமெய் அவ்வாவி வசிக்கும் மலைக்குவல் விராவி
 குதும் வமமினென, அனைவரும் வாயுவேகமாக அமமலைச்
 சாரல் மாட்டுவந்தனர். ஆயிரம்பெயருடை விமலன் நீ வாடி
 யைவலியப்போர்க்கு அழைத்து மல்லமாபுரியுமபோது யான்
 மறைத்துநின்று வாளி தொடுக்கின்றேன் செல்கவென, என்
 னுழ்ப்புதல்வனை யேவித் தென்றல் தவழும் மன்றல் நாளும்
 மலர்ப்பொழிலுடு வதித்தான் சுக்கிரீவனும அவ்வாணைப்
 படி மிகுந்த குதுகலத்துடன் இரணரங்கமுற்று இடித்தார
 பிவந்து போரொதிர்த்தியே லடர்ப்பலென்று அறைகவி அட்
 டகாசம செய்தான்.

ந - வது அந்நியாயம்.

அவ்வாரவாரிப்பைப் பொற்குன்றை நிகர்த்த கிட்கி
 ந்தை வெற்பின்கண், புன்னாக விருக்க மலிந்த பன்னாக
 விருக்கைப் புனாவயின் சால நெருங்கிய சாலம், தமாலம்,
 ஏலம், சண்பகம், பாயாவேங்கை, பறவாக்கொக்கு முதலிய
 தாவரவருக்கங்கள் தழைத்து முகிழ்த்து மலர்ந்து, தண்ணிய
 நாலொடு பரிமளம் பரப்பாநின்ற பளிக்கறை சூழ்ந்த இளம
 ரக் காவின் பாங்கு நவமணியேன்று நண்பகல போன்று
 நனிவெயில் கான்று தவமேக குயாநது சவியுற்ற தளி மா
 மணி மண்டபத்தின் நாபபண், அமசதுலிகா மஞ்சத்தின

மேல் 'அமிர்தோத்தி அமாந்தது போலவும், தாராபதி சார்ந்ததுபோலவும் தன் பன்னியாகிய' தாரையோடு சயனித்து உல்லாசனையும் நிராகுலனையும் உறங்காநின்ற வாலி, வலிய செவியிலேற்று வநதேன வநதேன் என்றுரைத்துக் களைத்துக் கதித்து வல்விநாந்தெழுநதனன். எழுவே ப்ரங்கரிநுநத பூங்கொம்பரொதத பதிவிரதா சிரோமணியும் பாற்கடலிலுதித்த பைந்தொடியுமாகிய அத்தாரை சித்தங்கலங்கித்திடுக்கிட்டெழுநது அவனது செவ்விய தானேச சிக்கெனப்பற்றிக்கொண்டு செப்பலுற்றனள்.

அன்ப! தம்பி நய வம்பொலி யென்றன்றோ வெம்பி எழுந்து வெளிப்படலுற்றதோ, அதனை நம்பற்க. அவற்கு வெம்பகை முடிக்கும் திண்டிறலுள நண்பனொருவன் சேர்ந்த செருக்கால் அஃது எழுந்ததென்று நம்புக. இஃது நமமாட்டு அன்புளோர வாயிலாகக் கேட்டுளேன். நான் அமார்குப்போவேனென்னும்நின் ஒருமொழியும் அது அடாதென்னும் என் தொடர் மொழியும் வேண்டற்பாலதன்று. அவ்வன்பர்களது பொதுமொழியையாயினும் கேட்கலாகாதா எனவே வாலி ஒகோ என்னோடு எதிர்க்கும் எறுழ் வலியுடையோரும் இவ்விருமபுவியி லிருக்கின்றனரோ? என்பிரதாபத்தை நீயறியாயா எனவே தாரை என்பிராணநாத? அவனைச்சோநத அநநண்பனோ தாடகையின் ஆடலை வீடுறவாட்டினவன், கௌதமன் பத்தினிசாபமும் கங்கைவேணியன் சாபமும் காலாலும் கையாலும் மூலமறச் செய்தவன், விசுவாமித்திரனளித்த விசுவாசஸ்திரம பெற்றவன், தசரத னருநதவத்து உசிதமுற்புதல்வன். மகிதலத்திருவை இளையவற்குதவினவன், வெவ்விராதனை இராவகைதுடைத்தவன், கரனமுதலோடா உரன்முதலழித்தவன், மாயமானியினுள் அவன் முன் மாயமானியினுள், மராமரமேமும் துளைப்பட்டன. துநதுபி எனபு அநதரஞ்செல்லத் தன் இளவலாற் செய்வித்தான் இத்தகையோனையடுததவன் இன்னும எத்தனைதான் செய்யாதிருப்பன்? பரமசிவனுக்குப் பணியா யிருக்கும் பணி பறவையரவசப் பார்த்துக குசலப் பிரச்னம் பண்ணினதே “கொல்லையிரும்புனத்துக்குற்றி யடை

த்தபுல் உழுநர் உழுபடைக்கு ஒல்காது” அன்றோ? சினம்
யமனையொத்தது, ஆசை வைதரணீநதியையொத்தது, வித்
தை காமதேனுவை யொத்தது, சந்தோஷம் நகதவனத்தை
யொப்பது. “சினமென்னும் சேர்த்தாரைக் கொல்வியினமெ
ன்னும் ஏமப்புணையைச்சுகும்” என்றதில் சினமென்னும் நெ
ருப்பு என்றவிதப்பு, உலகத்து நெருப்புச்சுகுவது தான்சே
ர்ந்த விடததையே, இச்சினநெருப்புச் சேராவிடத்தையும்
சுகுமென்னும் வேற்றுமை தோன்றுகின்றது. அதற்கிடைய
த்தொடாமல் நின்று நினககுச்சமயமறிந்து ஆலோசனை கூ
றும் புணைபோன்ற இனமாகிய என்னையும் அது சுகுகின்றது
பார. கூந்தலும் திகின்றது. நெஞ்சு படபடென்று துடி
குகின்றது. கால்கள் நடுங்குகின்றன. ஆயினும் ஆகுந். தலைம
கன் வெகுண்டடோது தந்திரமுள்ள மந்திரிகள் தமமுயிர்க்
கு உறுதி எண்ணமையும் அவ்வெமமையைத் தாங்கி நீதிவி
ளமபும வீரமும் செமமையிறிறமபல் செல்லாததேற்றமுந்
மும்மைக்காலமும் உணரும் வனமையும் ஒருமையே மொழி
யும் நீர்மையும் உடையாரன்றோ? யான் ஒருவிதத்தில் நினக்கு
மந்திரக்கிழமை பூண்டவளாகவின் என்னை அது சுடினும்
சுகுக. வலியதுணைமையாகிய அஷ்டதத்தால் காக்கப்பட்ட
சுகரீவனை அது எங்ஙனம் சுகும்? இறைமாண்டவர்க்குப் பழ
மை கடைபிடியாமையும், கேண்மைபாராமையும், கிழமை
பிறிதொன்றும் கொள்ளாமையும், காதலின்மையும், இவா
அயலவர் இவர் ஆர்வலா என்னும் வேற்றுமையறியாமையும்
இயல்பு ஆம். நீ அறியாநீதிகள் இல்லையாயினும் கோபம் ஒன
று குறுக்கிட்டபைநின் அவையாவும் தோன்றில. சினமுந்
நிறைபில்லாமையுமுடைய அரசன் பகைவர்க்கு எரியவனா
வானென்பது சத்தியம். ஒருவனுள்ளத்திலுள்ளதைப் பிற
நுணர்த்தாம லுணர்பவன் நெய்வத்தோடொபபக் கொளல்
வேண்டுமன்றோ? பன்னாளுந் நினக்குந் தோற்றுப்பாறின
வன் இநநாள் இகற்கு நோநதமையை ஆழ்ந்து நனகு ஆலோ
சிக்கக்கடவை. நட்பைப்போலத் தேடற்கரிய பொருளில்லை
யென்று கருதி அவன் நன்னட்டும் நன்மதியமைச்சும கொ
ண்டுபோநதனன் அந்நட்பின் வலியை முதலில் ஆராயுவே
ணும். பீவிபெய்த பெரிய சாகாரும் அபபண்டந சாஸ

மிசுத்துப் பெய்திருக்கின் அச்சிறுவதுபோல பகைவர் எளி யொன்று பகைகொள்வான் தான் வலியனையாயினும் து ணைபல தொககவழி வலியழியும் அன்றோ. அவன் கூவிய கூப்பாடே துணையுடையனாக தன்மையை விளக்குகின்றது.

வினைவலியுந்தன்வலியும் மாற்றான்வலியும் -

துணைவலியுந் துக்கிச்செயல்.

நீயோ எதிர்த்தவர் வரத்திலும் உரத்திலும் பாதிக்கொ ள்ளும் பான்மையை. மேலும் நினக்கியல்பாயுள்ள பலமும் வரமும் யாவராலும் அளவிடற்கரியன. அஷ்டமூர்த்தியை அஷ்டதிககினும் சென்று அருச்சுணைபுரியுகாலையில் அமர் புரிவான் அணுகின ஐயிரு லையவரக்களை அரிய வலிய வானி ற்கட்டி அங்கதனுக்குப் பரதுத்தலைப்பூச்சியென வேடிக்கை காட்டி அலக்கழிந்த நின் அடலும், பாற்கடல கடைந்து பட்டாரகாகு அமிர்தம் பகிராத பலமும் துறதுபியவுண்ணை த்துடைத்தமைந்தும் அந்நாதவர் உளரோ? ஆயினும் நீ இவ் வமயத்துக்கொக்குப்போல் உறங்கியும் போபுரிதகாபோலப் பின்னொடுங்கியும் இருப்பது பழிப்பன்று. முன்னொரு சாப் பம் தவளைகளைச் சுமந்த தக்க காலம் வந்தபோது அம்மண் டை குலங்களை யெல்லாம் நாசம் செய்யவில்லையா? ஆழ்ந்த யோசித்த தாழ்ந்த செய்பும் சுருமத்திற்கு எக்காலம் தவ ளுவராது. இதைவிட்டுத் தன்பலந்தையே பெரிதாக நினை ப்பது சரியன்று. பெரிய சிங்கத்தைச் சிறியமுயல் கொன் றதும், இரணியன் வரமும் உரமும் எங்கனம் முடிந்தன வென்பதும் தன்குந்தைத் தன் சிரத்திலே வைப்பித்து பத் மாசுனை மாளவித்த ததையும் போசிக்க தக்கவை. ஆயிர கதோள்படைந்த காந்தீநவீர்யாரீர்களை ஒப்பவர் எவர்? அவ னும் ஒர் மனிதனறையுனை மாண்டான். ஆகையால் வலியெ னப்பெயரிய யாவும் ஓவனையறையுள் அடங்கா. யானை ன்பலம் முலைக்குளதா? அது தன்னிலையை விடாதுநின்று தந்தியை வெல்லும். புந்திபலத்துக்கும் வினைசார்பு இனம் இடம் வேண்டிமாயின் மற்றவைகட்குந் கேட்கவேண்டிவ தில்லையே. தசமுதன் தந்திரத்தாலல்லவோ ஜனகியைக்கவா ர்த்துசென்றான். அத்தருணத்தில் சுத்தவீரர்களாகிய அந்த சூதபுத்திரர்கள் என்னசெய்தார்கள். அத்தையிலே இழந்த

துமன்றிச் சடாயுவையும் இழந்தார்கள. பொன்மானல்ல பொய்மான் எனத் தம்பி சொல்லியதைப் புறக்கணித்துச் சென்று புன்கணைய்திய அவ்விராமனும், சிவபிரானோடு போர்செய்யச்செல்லின் வலியிழப்பாயெனக் கூறித்தடுத்த தன் மனைவியாகிய பிருநதை சொல்லைத் தட்டிச்சென் னுயி ரிழந்த சலந்தராகரனும்போல நீ நினனினும் சிறிய என்னு டைய மொழியை அலகூறியமசெய்யாது தயைசெய்து கே ட்டு இற்றைச் சமார்க்குப்போதலை ஒழிவாயாக. அங்ஙனம் செய்யின என் மங்கலநான் இன்றுபோலென்றும் திகழுமெ ன கினைக்கின்றேன், என்செய்கேன், என் பயம் எனனை இததுணைக கூறவேவியது, ஆதலின் என்பிழைபொறுத்த ருள்க எனப பலவாறு கூறிமுடித்தனள்.

அதுகேட்ட வாவி, பருணிதன் மொழியைத் திரண் மாய எண்ணி முரணிய இரணியனையும் விடணன் உரைபக் தூடணமசெய்த வெவவிய ராவணனையும்போல மனைவியின கட்டுமையை மறுத்துச் சிரங்கு லுக்கிக் கரங்கொட்டிப் பெ ருஞ்சிறப்புற்று ஒ ஏழாய்! எனனினேநது என்சொனனாப, துண்ணறிவுடையோ தாலொடுபழகினும் பெண்ணறிவெ ன்பது பெருமபேதைமைக்கே எனபதை இப்போது நீ வெ ளியிட்டனை. தன் புத்திச்சுகத்தைக்கொடுக்கும். குருபுத்தி விசேஷசுகத்தைதரும். பிறாபுத்தி விராசந்தைதரும். பெண்புத்தி கொல்லும் என்பது நியாயமானதன்றோ? பெ ண்புத்தி கேட்டனறே தசாதனபுத்திரன் இப்போது தான புறறுழல்கின்றனன யான அவவாறாகேன். அவ்விராமசு திரனைப் புகழ்வதுவேனாறு பழித்திறம் புனைநதுணைத்தனை. அவன அறத்துறையினின்றும் மறத்துறையினிறங்கான. தருதை சொற்குத தவறுவராமல் துரணியனைத்தும் தமபிக் குததருது தடங்காணுழைநதனன் * கோககுலத்திறபிறந்த கோமான் இககுமாககமுடைய கோககுலத்தோடு தொகை நிலைத்தொடா நிலையனாவனோ? வானவா மககள் ஆதியாயுள ள பலவினீட்டததுடன் பழகுறற அறவன, ஒன்றனகூட்ட த்த இக் தகளவனினத்துட்கலடபனோ? இங்ஙனம் நம்மோடு தொகாநிலையுடையோன் எக்கிழமைகொடு தொடாபாவன?

* கோ-அரசன், குரங்கு. † களவன்-குரங்கு, திருடன்.

மலையும் மலையும் மலையும்போது இடைப்பிறவாவதின் ஏதா
 ம்முடிபுமென்பதவனநியானு' தம்மநிலைபெற நிறுத்தவந
 தவன் அதம்மநிலைபெறுமாறு ஓர்ப்புரியின் அது ஒருபக
 சம நீரொழுதி மற் றொருபால் பாலொழுதுமாறன்றோ ?
 சகோதர வொருமைவாய்தவ னிதுசெய்வனோ? என்னு
 அவனுக்கு ஏதேனும் இடையூறிருக்கின் எதித்தபுபோபு
 ர்வனையன்றி, எமபிகநாக இடையிலவநது என்மேல் அமபு
 எய்வனோ? ஒ மலைக்குலமயிலே! அருட்கு வேலையும், அறந
 தற்கு வேலியுமாயவனை வாழ்த்து. தாழ்த்தாதை. மூவுல
 கும முனைநெதிராகினும் அவனுக்குத் துணை மூரி வில்
 லொன்றே அமையும. இச்சொத்தனைவேண்டுவதினறு.
 இனி நீ ஒருசிறிதும் சவநற்க. இதோ ஓ ரொடிப்பொழு
 தில் என பின்னோனுரி லென்னும கள உண்டு உடனவநீதா
 று எனணத்தையும் பின்னங்கண்டு மீளவல், பிரஸ்தாபத்
 துக்குகதவகவாசதையும் தன் சபாவதிறகுத்தகக காய
 மும சுகதிககுத்தகக கோபமுமுடையவன் எவனோ அவனே
 பண்டிதன் எனக. வீலகநிலை வீலகநிலை தானேவிடு. போரு
 சது பின்னவிடுதல் புனமையினும் புனமை. சதகவீராகள்
 சமமுயிரும உதிரமும உருமவரையும் யுத்தமபுர்வா. இவந
 தால் திகததிலிசையம பரதமி ரவாக்கமும அடைவாக்கள.
 ஒருககாலும் மானமாகிய அணிகலததை நீக்கிவிட மான
 றொளி வநதபோது அதைக காகுமபொருட்டுப் பிராண
 னை விடவேண்டும். பிராணன் க்ஷணபங்குரம், மானமோ
 புச்சநிதாநமானது. இதுகாலும் என்னோடு போபுரி
 நது அநேகநடவை தோல்வியான ஸன்னிளவல் இன்று
 சமரிட வலிய அழைத்தால் யான போகாதிருப்பது மான
 றொனியலவா? இதுவரையும் மான சற்ற கல்வியும், பெறா
 வலமும சாலத்தில் உபயோகிக்காமல் சுமரிந்கரித்தத பா
 லா, கட ிற்கரைத்த புளியுப்போல் விணுக்கலாமா? நாம
 கன போரிடபட நகரத்துக்கு மீண்டவனும், அமாரேரின
 அசுறகஞ்சினவனும், எவ்வெறி செருமுகத்து ஏற்ற தெவவ
 ருக்கு அங்கித்தனாநது உயிரவளாத்துண்ணும் ஆசையுடை
 யமன்னவனும், வஞ்சி சென்றிறுத்தவன்வாகை மீக்கொள
 அதற்கஞ்சின வேதனும், விலலினும் வாஸினும் விரிந்த

ஆண்தொழிலை புல்விடையுக்குத்துப் பொய்ம்மையாக்கை
மைச் சில்பகலோபமுமீறு செறுசன்மாட்டுச் சிறியிடப்பி
ட்ட சோறுண்பவனும அடையும் நாகில அடைவேனா

ஒட்டியபகைஞர்வந் துருத்தபோரிடைப
பட்டவரல்லோற் பரமஞானம்போய் த
தொட்டவரல்லோற் செல்வமீண்டென
விட்டவரல்லோல் டாவர்வீடுளா.

என்பது சிந்திகதற்பாலது. வெள்ள நீருலகிலும் விண்ணி
லும் வியன்பாதலத்திலும் வெம்பகை முடித்துப் பரவிய புந
மும், பாலொத்த மொழியும், சேலொத்த விழியும், நாலொ
த்த இடையும், நீலொத்த குழலும் உடைய நின்னையொத்த
அநேகமாதர்களிடத்தோன்றிய ஐம்புலனுநாச்சிக்குரிய
இன்பமும் இற்றைவரையும் பெற்றேன், இவ்விற்பதநிற்
குக்காரணமான அரச இன்பமும் துக்காததே நுகரும் எச்
சிலும் அசித்தியமும் ஆம். இதுவன்றி ஒருபொறிகளே புரிய
தும் பொதுவும் மகோத்தியிலுற்பவித்ததுமாய அமாதத்
தை உம்பருக்குத்தவின் வுதவியும், எடபிரானுகிய அம்பிகாப
தியின் அம்புயமலர்ச்சுணை மாதிரமெட்டினும் வாலி, மாநி
ரமெட்டினும் மேவி, மாதிரமான பூசையியற்றி மருவின வா
மும், இவ்வமையத்தில் அவமாம். இவ்வாறாகாமல் ஆகவந்
திற்சென்று ஆருயிரொன்றிக் களளாப்போற நாகதுறை கா
மமாதியாய உளளுறை பகைஞரையுடைய பிறப்பென்னும்
பெருங்கடல் நீதிச் சுவர்க்கமென்னும் தூயகையை அடை
வதே உத்தமோத்தமம். நீ உரைத்தவண்ணம் எத்தகையோ
ரும் மிருத்துவையடைந்தார்களேயன்றி நித்தியமாய் நித்த
ராயிலிருந்தாரில்லை. இதுநிற்க, தூய்ப்பிகுக்காலத்தில் அன்ன
தானஞ்செய்பவனும், பிகுக்காலத்தில் தனதானம் செய்பவ
னும், சமர்முகத்திற்கென்று தைர்யமாய்ச் சண்டைசெய்ப
வனும் ஆகிய இருநாலவரும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்களென்ப
தும், பகைஞருக்குப் பகம்புல்லும், சாமான்ய பிராம்மணர்க
ளுக்குப் பரான்னமும், பதிவிரதைகளுக்குப் பாதேசம்போ
யிருந்த பர்த்தாவின் வரவும் பரமசுந்தோஷமாபிருப்பது
போல எனக்கு யுத்தம்செய்வது மிகப் பிரியமென்பதும் நி
யநியாதனவல்லவே சந்தோஷம், சாகசம், தைரியம், புத்தி,

சுகதி, 'பராகிரமம் இவ்வாறும் எவனிடத்தில் இருக்கின்ற னவோ அவனுக்குத் தெய்வம் சகாயமாகும் எனபதை நி சிந்தையிலிருந்து. தைரியத்தை விடாதே. இனி யான தா பதிகுகின் அவன் புல்லியமொழிகள் புகல்வன் இனி மீகூட றற்றென்றும் புகலறக என வற்புறுத்தி அமமலையின் சிக்ர மது வினாந்தோடிவரது நின்றனன.

அநகின்ற தோற்றம், உதய கிரியிற்றேன்றிய கநிரவ னபோலவும், வனநூணிடைத்தோன்றிய மாநரசிங்கமபோ லவும், கரிய வெறபினமேல் வெளிய ஓங்கல்நின்றதுபோல வும், மகேந்திர மலையின்கண் மாருதி நின்றதுபோலவும், காணப்பட்டது. அங்ஙனம் நின்றவாஸி அநிந்தமன் அன்று அவனியெல்லாம் ஓடி யாலளக்கக் கால் நீட்டியவாறு தாவி அடிவாரத்தின்கண் கைலையை வேரோடு எடுப்பானுற்று நி ளற அரககன்போல் நீண்டு நிமிர்ந்து, உருமெல்லாம் உககு உதிருமாறு ஆர்க்கும் தன பின்னோனைப்பாத்து அவனின் எண்மடங்குதானும் ஆத்தனன். அக்காலே வாள் முதலிய ஆயுதங்கள் அவ்விருவரது வள்ளுகிரங்களும் வன்பாசங்கள் வால்களும் குத்துப்படைகள் கரங்களும் எறிபடைகள் அவணிருநத இறுமபூதுகளும் பாதவங்களும் சரங்கள சா பத்தால் எழுஞ்சொற்களும் வலசாரி இடசாரியாகச் சுற்று தற்கேற்ற வையங்கள் அவ்வையத்தில் வைத்து மிதிக்கும் வனநூள்களும் ஆக இருந்தன. * கோடரமும் நாகமும் அவ ராகளேயன்றோ. விரோதமபார்க்க வந்தவர்கள் விபுதர்களும் தானவர்களும் மற்றவீரர்களுமே. புருவங்களென்னும் விநக ளிலுள்ள கண்களென்னும் கண்களென்றிண்டு ஒருவரையொ ருவர் உருத்துநோக்கி வீரவாதம் புரிந்து வீரகையோடு விசுரபநடைகள்காட்டி பூர்வோத்தரங்களைப்புகன்று வேறு கவிதளின சகாயமின்றி விடைகளிவையென்னப் பூர்வபாஷ மில்லாமல் தீ களனில் சங்கிராமமாடலுற்றனா. அவ்வமை யத்து இங்குப்பொழினமாட்டுநின்ற ஆண்டகையரில் கோ தண்டதரன் தீ தண்டாத இளவலேநோக்கி, ஐய இவர்களது தேகத்தோற்றத்திற்குத் தேவர்களாயினும் தானவர்களாயி

* கோடரம்=குதிரை, குரங்கு. நாகம்=யானை, குரங்கு.

தீ களன்=உயுத்தகளம், சபை,

னும் சிவனுவரோ? அது நிற்க. நிறத்திலும் வேகத்திலும் உக்கிரத்திலும் கூர்சமுத்திரத்தையும் சண்டமாருதத்தையும் காலாக்கினியையும் சமமாகச் சொல்லலாமா? சொல்லுதி. அச்சாகாமோதண்மையும் இளகுந்தன்மையும் உடைத்து. அச்சதாகதியும் அத்தழலும் தனுவுடையனவோ? இது என்ன இலும்புது என இயம்பினன். அதுவினவிய இனையோன் ஸ்வாமி! அஃதிருக்கட்டும். இச்சுகரீவன் நீர்மைடை நோக்குக. தமையனை வதைக்கச் சமனைத்தேடிவைத்துக் கொண்டு சணடைக்கு ஆரம்பித்தனன். குரங்கின் சேஷ்டைகு சேஷ்டை என்பார்கள். அதுவியக்கற்பாலதே. சநேரவொருமை இல்லை ஆயினும் தமையனென்னும் உரிமையும் பயமும் கிஞ்சித்தேனும் உள்ளத்தில் வைக்கவில்லையே. இவன காடின்யத்தையும் அவிவேகத்தையும் அதர்மத்தையும் உற்று நோகக்வேண்டும்; மேலும் மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிறங்கினவாறாக நமகாரியம் இனி இத்தகையோனால் அவத்தமாக முடியும் என்று நினைக்கின்றேன். நீர் சுத்தவீரரும் முன்னவருமாயிருத்தலின் இவ்வாறு வியக்கின்றீராபோலும் என்றான். அண்ணலமைந்த விண்ணவர்பிரான அத்த! இப்பிததுபபிடித்த சிசுகத்தின் ஒழுக்கை எவ்வாறு கிளத்தலாம்! விகாரமனைத்தும் மேவலதாகிய இயல்பு இவைகளிடத்துக் காண்பதரிது. வானவாமககள் நரகராதியோருழையும்ன்றோ * பகுதி விகாரமும் விசுதி குன்றாமையும் மேவியுள்ளன ஒருத்திமககளே தங்குறபகைககின்றது உலகெங்கும் கண்டோம். வெவவேறு தாயாவயிற்றிலுற்பவித்து ஒரு குடம்பத்தீறகலநதுள்ள பின் பிறதோர்களும் ஒருமித்திருப்பாராயின் நமது பரதன் எவ்வாறு உத்தமனாவன? அவவாறொழுசுவது இவ்வவனியின்கண் அருமையினும் அருமை. எககுலத்திலும் முன் பிறதோர்கள் யாவும் முன்புணர்ந்தோராய் நீதிநெறிவிளங்கித் தமபின்னோக்கு அவவழிகளில் நடக்குமாறு கற்பித்தல்வேண்டும். அவ்வாறின்றி முதற்கோணல் ஆயின் - முற்றும் கோணலாகமுடியுமன்றோ? அவ்வகையோகளை நமமாலியலுமளவும் செவ்வனாகுமாதே இவ்வெவவனம்புக்கோம். குற்றமபார்க்கிற் சுற்ற

மில்லை என்பது சரதம். குற்றமற்ற துணைவர்கள் இவ்வெட்டவெளியான கானில நமக்கு எவாங்கிடைப்பா? அயனளித்த அனைத்துயிராகளையும் அழிக்கும் ஆற்றலுடைய ஐமமுகனுக்கும் அலகைக்கணம் துணையாயமைந்ததென்று அக்கவந்தன் அறைந்தமைநின் ஞாபததறிவிருக்கின்றதல்லவா? ஆகவே துணை வேண்டிவந்த நமக்கு அவாகளுக்கான இருக்கும் அருகிய அரிக்களை ஆராய்வது அறமல்லவே, இது நம் முரணநாதியிராறிவுயிரும் சிதலெறுப்பாதி மூவறிவுயிரும் தும்பிவண்டாதிநாலறிவுயிரும் தமதுணைப்பெடைமைப்பிறகவரச் சகித்திருங்குமா? விலங்குகளையும் புடகனையும் பறவியாது விவரிக்கறபாலது? உயிரினும் சிறந்தவள மனைவியன்றோ அவனைப்பிரிவதாவது பிரிப்பதாவது ஆவி நீங்குவதும் நீக்குவதுமாகவன்றோ முடியுப, திலோத்தமை காரணமாகச் சந்தப்பெயாததொல்லே பிறோ எவவாறுமலைத்தனரோ அவவாறுபொரத்தொடங்கின இவர்கள் நிலைமைமாதிரிம பாரவேறுவிஷயத்தில் நாமனோக்குவது வியாததமாமன்றான

ச - வது அநியாயம்.

இத்திரன்சேயும் இந்நிரதசையிலெழுவோன் சிறுவனும் பதசாரியாய் வெண்மேநங்கனும் வெண் நாகங்கனும் மண்மேல் நடந்து மல்டுத்த மூன்ற நின்றது போலவும் கோபாக்கினியே பிரண்டுருக்கொண்டு வந்தமைபோலவுபநின்று இடியேறுகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கினது போல ஒருவரை ஒருவர் குத்தினர். அக்குத்தை ஏற்றுசூறி, இரண்டு கோளரிகன்போல் எதிர்த்துக் காச்சித்து அறைந்தமையால் சுழன்று குயவன் திரித்த மட்கலத் தாழிகளின் நன்மையரானர். மற்றும் ஒருவரோடொருவர் உட லொன்றாகச் சேர்ந்து உராய்ந்ததினால் தோள்களினின்றும் தாங்களினின்றும் சிதறிய தழற்பொறிகள், பிரகாசத்தோயிமின்னல்களும் கோள்களும் ஒடுவன போன்றன, விழிகளினின்று எழுந்தவெகுளித்தியால் எழிலிகளும் எட்டவிருந்த அஷ்டகுல பர்வதங்களும் எரிந்தன. திக்கஜங்களும் திகைத்து நடுங்கின. செகதலமும் திடுக்கிட்டிக் குலைந்தது. தேவர்களும் சிரமறைவுற்றனர். ஒருவரை யொருவர் தழுவிய வண்ணம் அடபுபோல விகம்பில இவாநது சிறிது நிற்பர்,

பாபபவா கண்களிமைக்கு முன்னா பருப்பதச் 'சிகரக்
 துபபாய்வா, அக்ஷயன் முதலிய அரக்கரைப்பக்ஷணம் செ
 யப அசோகவனத தோரண கமபத்தினின்று இறங்கிவந்த
 தோரணவரசுபோல நொடிப்பொழுதில் அப்பொருட்டின
 கீழ் வருவீர். இங்ஙனம் இவர்கள் திசையெங்குந் திரிந்து
 தோன்றுவதினால் பததாநள பார்க்கு மிடமெங்குமொரு
 நீகமற நிறைகின்ற பரிபூரணனை ஒத்தனர் இவர்களைக்
 கண்டு அருண்டவர்கள் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பே
 யாதலபோல் காணப்பட்டார்கள். கடிப்பதினாலும் இடிப
 பதினாலும் பிறுவதினாலும் எழுந்த உதிரப்பிரவாகம் போய்
 உவர்நீரக கருங்கடலைத் துவாநீரக கடலாக்கியது. சேயவா
 னிற மெறித்தமையால் சிதங்கனோடு கிரகங்களும் செவ
 வாயை யொத்தன. சீமுகங்களைல்லாம் செங்கனா யொத்
 தன. தூளிபடலத்தால் சூரியவொளி மறைந்தது. குத்து
 மோதையும் எற்று மோசையும் அண்டமுட்டைப் பிள
 நது ஆசை யெட்டினும் எட்டின அங்ஙனம் குத்துவதி
 னால் இருவா புயவணிகளினினும் சிதறும் அரதனங்கள்,
 வெந்தவலவிநாபைந் கூடங்களில் வைத்துச் சமமடடியி
 னால் அடிசுகுமபோது தெறிக்கும் பொறிகள் போனறன.
 உங்கொண்டு உருதுவர் உபயபாதந்கொண்டு உதைப்பா.
 கரங்கொண்டு எறறிப்பறகளைக் கடித்துக்கொண்டு இடிப
 பா மரங்கனையும் மலைகளையும் பெயாதது மத்தகத்தின்மே
 லடிப்பா. தீப்பறகுகுமபடி விழித்து உறுககித் தெழிப்பா.
 ஒருவரை யொருவா கருதுமபோல எடுத்துக் கனததில்
 எறிவர், கீழேவிழுந்தீ கறங்குபோலக் கறகறவெனச சுழலு
 வா, சார்த்தாலமபோலப் பின்பதுங்கி முன்பாய்நது தழு
 வித் தரையில் விழுநது புரளுவா, கைத்தலங் குழியுமாறு
 ஒருவாக் கொருவர் குத்த உங்கொடுபவர். வாலினாலும்
 காலினாலும் மாபென்பு நொறுங்கக்கட்டி வலிப்பா. அக
 கட்டை யவிழ்த்துக்கொண்டு வேற்குத்துப்போல நகங்க
 ளால் குத்தி உடம்பெங்கும் மலைமுழைபோன்று திறப்பா.
 கண்ணுக்குத் தோன்றிய மண்ணிலுள்ள மரங்களையும் மலை
 களையும் மற்றுமுள்ள எவற்றையும் வயிரக்கையால் பறித்து
 வாரி வீசுவர். அதனால் அவைகள் விண்ணிறசென்றி மீண்

டு வேலையின்கண் வீழக்கண்ட புத்தேளிர் தம்மேல் விழுந்து சாய்க்குமென வெண்ணிப்பயந்து தலைமறைவுற்றனா. இங்ஙனம் உடன்றும் ஒருவர்க் கொருவர் தோல்வியடையாது, பொங்கழல், புற்காணிற் புக்கவாறு வெகுளித்தீ, தங்கள் வெண்மயினைத் தீய்க்கத் தாக்கினா.

அன்னதன்மையரில் விண்ணவர்கோன் மகன், இதென்ன விபீதம்!! இவ்வற்பனேடு இவ்வளவு நேரமும் நாம பொருதல் வேண்டுமோ என உன்னிக் கோபித்து பஞ்சா னனம் குஞ்சரத்தைப் படுத்ததுபோலத் தமபியைப்பற்றி அம்புவியில் விழுநது சோருமபடி நகத்தாலும் கரததாலும் குத்தி அறைநது மலைநான் அதற்காற்றாது அரவிந்தநண் பன் சேய் அலமநது அகங்குன்றி ஐயனிடத்து அணுகிவணங்கினன. அது கண்ணுற்ற அநாதர்க்குகன் ஐய! அஞ்சல், அமாபுரியும் அவசரத்தில் உங்களில் அநதரம் அறிந்திலன இதோ இங்குள்ள கொடிப்பூமிலைநது மலைகவென்று ஏவினன். அவவண்ணமே அதை அவன் உடுகினைபோலச் சிரசில் அணிநது உழுவையும் உருமும் போலக் காச்சித்துக் கொண்டு ஓடிவநது அண்ணனைப் பயமுறுமபடி அவகைநளால் பலதடவை குத்தவேவாவி, ஆ! ஆ! இப்போது அஞ்சி ஓடினவன் மீண்டுவநத காரணமென்னை யென அயிர்த்துச் சினநது சிரித்து அவன் உயிர்த்தலங்கள் தோறும கையாலும் காலாலும் மாயங்குமாறு அடித்து உதைத்தனன சுக்ரீவன் அது சகியாமல் பெருமூச்சுவிட்டு உதிரங்கககி மூர்ச்சித்துச் சற்று நிதானித்துத் தெளிந்து தசரதாத்மஜரிருக்குந்திக்குநோக்கி ஓட ஆரம்பிக்கவே, நாகவைரிநதனன், வேகமாகவநது ஆகமநெரியுமாறு பிடித்து அவனது கழுத்தில் ஒருகரமும் அரையிலொருகையும் கொடுத்து எடுத்துத்தறையில் அறையத் தலைப்படுமபோது, அன்பர்க்களிபன், கோதண்டம் வளைத்து கோலொன்றெடுத்து முதன் டம்பிளக்க, வேதண்டம் கடுக்கும ஆகண்டலன் சேயின் அகலத்தூன்ற விடுத்தனன். அது ஆகாயமொழிந்த நான்கு பூதங்களின் ஆற்றலமைந்த அவனது நிறத்தில் வாழைக்கனியில் ஊசியேறுவது போலச் சென்றது. சண்டமாருதத்தால் தடமேருவும் தடித்த இடியேற்றால் சையமும் வேர்ப

நிகது சாய்ந்தமை போலத் தளையிற் சாய்ந்தனன். அவ்வ
மையத்தில் அவன் முன்பிடித்த தம்பியை விடுத்த கரங்க
ளாலும் கால்களாலும் வால்களாலும் தன்னைப் படுத்துத்
தொனைத்துப் பின்புறப்பட்டுவாட்டானது அவ்வடிகளையைய
மடுத்துப் பிடித்து வலித்துக்கொண்டனன். தென்திசைக்
கிழவன் தன்றலையசைத்தனன். இதுகாறும் பிடித்திருந்த
கதிமகன் கதிமகனைவிடுத்தனன். மண்மிசை விழுந்த வ
லாரிகாண்டுகளை, வானரங்கள் செய்கையாயின் உலகினர்
அல்லது திசையினர் செய்கையாயின் உழுந்து புரளும்
மாத்தியாயில் உலகையும் உலகைச்சூழ்ந்த திசைகளையும்
நாசஞ்செய்வே னென்று எழுவன். அதற்கு இயலாமை
யின் அநதோ இப்படை எய்தவனாரோ என்று ஐயுறுவன்.
அது தோன்றாமையால் அவனித்தலத்தில் அனற்பொறி
பறக்க ஓங்கரத்தால் அறைவன். எவனோனும் மறைந்து இய
றறினாரோ வென்று எண்டிசையும் சுற்றி நோக்குவன்.
இங்ஙனம் பார்த்தும் ஒன்றும் தோன்றாமையால் இதைப்
பறித்தெறிவோ மென்று கரம் வால் காலிவைகளால் வலித்
துப் பார்த்தும் வராமைகண்டு துன்புற்று வெம்பி வெற்
புபோல உருண்டு இச்செயலுக்குரியர் தேவர்கள் என்போ
மாயின் அவர்கள் சிந்தையிலும் எண்ணுர்களோ. எண்ணி
னும் திறலுடையாரோ? அயலவர்களில் யார்செய்வார் என்று
நகைப்பன். அங்ஙனம் அன்று. மூவருக்கு முதற்பொருளாய
வொருவன் செயலென்று மொழிவன். இதிலும் துணிவுறு
மையின், தொண்டரை ஆண்டு மிண்டரைக் கொல்லும் து
ழாய்முடியோன் வீடுத்தசுதாசனமோ என்பன், அதைத்
தொட்டுப்பாசகையில் வட்டவடிவா யிராமையின் அதுவ
ன்று, மேலவரைககாதது நீலகண்டம் பெற்ற பாலலோச
னன் விட்ட சூலமோ என்பன். அவற்கு யான் அடியன்
ஆகையால் அதுவுமன்று, கிரௌஞ்சகிரியைக் கீண்டுருவிய
கேளுலாவிய வேலாயுதமும் மலைகளின் சிறையையுலவுற
வறுத்த வச்சிராயுதமும் என்மார்பைத் தொளைக்கும் வன்
மையுடையனவோவென்று வருந்துவன். சரமாமென்னின்
எத்தனும் துரக்கும் ஆற்றலுடைத்தன்று. சாபாதுக்கி
ரகமுடையதபசிகள் ஏவிய சொல்லாகிய அம்போ என்பன்.

இன்னணமாகப் பலவாறு எண்ணியும் சநதேகம் இகவா
மையின் எங்ஙனமாயினும் சற்றுவுகித்துக் கண்முன்கொண்
டுவதது அதில் வரைததுள்ள பெயரை அறிவோமாயின் அத
னைப்பிரயோகித்தவன் இனனானென விளங்குமென் றுறுதி
கொண்டு தனக்குள்ள பலத்தையெல்லாம் ஒருங்கு கூட்டி
ஆளியேபால் வலித்து வாங்கினன். அப்போது இவ்வீரச்செ
ய்கையைச் கண்ணுற்ற வீரர்களில் யாராதாம் வியவாதொ
ழ்வார்? வீபுதர் தானவா முதலிய யாவரும் புயமலை பூரிக்க
இறுப்பூதுறறனா. மாரபென்னும் மலைவழங்கிய உதிரப்பிர
வாகம் மண்டலமெல்லாம் பரதது தெண்டினாவேலை சேர்
நதது. அதுகண்டு அருகிலிருந்த ஆதவன் புதல்வன் சகோ
தரவாச்சல்ய மென்னும் பாசத்தால் பிணிப்புண்டு தடங்
கண்டளினின்று தானாதானாயாகச் சலமசித்தித் தனரீயில்
வீழ்ந்தனன். மகமமேருவையு முறிக்கும் வலிமையுடைய
வாலியானவன் தன்னாற் பறித்த வாளியைப் பல்வினாலும்
கையினாலும் கடித்தும ஒடித்தும பார்த்து முடியாமையால்
முனகருத்தபடி றோக்குமிடத்து அதில் மூன்று லோகத்
தற்கும் மூலமநதிரமாயும் த்யானஞ செய்கின்றவர்கட்குத்
தற்சொருபத்தைத் தருகின்றதாரகப் பிரமமாயும் இமமை
மறுமைகளாகிய வியாதியை நிவிரததி செய்கின்ற பரமௌ
ஷதமாயும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீராமன் எனனும் திருநாமம்
எழுதப்பட்டிருக்கக் கண்டனன்.

கண்டமாத்தியாயில் கலகலவென்றுநகைத்து ஆ! ஆ!
இதென்ன அச்சரியம், வேதசாஸ்திரங்களின விதி விலகரு
களில் ஒருசிறிதும் தவறி நடந்தநியாத சூரியகுலமானது
இப்போழுது தவறி நடந்தது விபரீதமே. இதற்குக் காரணம்
இவ்விராமன் அன்றோ. தனதமபிககாக இல்லறநதூறநதது
சரி, எமமனோக்காக வில்லறநதூறநதது சரியோ. இதுவே
இவனது வானப்பிரஸ்தாச்சிரமததுக்கு இலக்கணமென அம்
மனு எழுதி வைத்தனனோ? அம்மனுமரபின னிவனாகையி
ன் இது அவற்குச் சிறப்புவிதியாக ஆக்கப்பட்டு இருக்கு
மோ? இதனை எமமனோ கூடப் பொது விதியாகக் கொள்
ளோமே அற்றன்று அவன் இழிநதனோர் இயற்கைபோலச்
சிறிது முறைதவறினன். அந்தோ என்று கூறி ராணுவான

சிரத்தைச்சிந்திது சாய்ப்பன். படுகுழியில் தளைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பகட்போல் பழங்குணுற்றுச் சோவன். மீட்டும எழுந்தருளிக் கொடுத்தோர் இதுவும் சுத்தவிராகட்கு ஓர் அறமாமோளன பன், இங்ஙனம் உரத்துச் சொல்லும் வாலியின் கண்முன்னே மன்னாகட்டுகல்லாம வேதவாமபுகடவாதவாய்மையும் மருந்திராலோசனையின் துறைகளையும் சொல்லிவழாமற் காக்க வந்தவன், கார்முகிலானது கமலங்கள் பூத்துக் காரமுக மேந்திககாசினியிறப்பிடுவது வந்துவதுபோலவர அவ்வானலோசன் தன் கண்களில் கனறப்பொறியும் இரத்ததுளியும் பறக்கக்கண்டனன் காண்டலும் ஓராமா! நீ என்ன நினைவது என்னசெய்தாய். வைவஸ்வதமனுவழிதேதானறி யணியாங்குந்தந்தான், இரத்திரவாகனன், புலிப்போததும் புல்வாயும் ஒழுதுறைபிற்பு புனலுண்ண யுலகாண்டவன், விற்பிடுததுப போய் சொற்கககாதேதான், பழவைக்காகத் தன்னுடைய யிரிவது பாவிதேதான், கடல்தொட்டோ, கங்கைக்கரத்தோன், யாதம் நூறு இயற்றினேன்முதலிய நின் மரபினைரிடத்து இவவந்தம் நடந்திலதே, நின்னததனை சந்தியவநாககத் தனுவைத துறந்தனன். பாதன்முதலிய நின் சகோதரர் தாம் அவனிற் குறைந்தவாகளா' நினகுலமுடகு முடிபிவை. அருந்ததி கொழுந்தால் அபயசிபிபித்த அருமறைகளும் அங்கு கலைகளும் அருந்தவனான காதிசேயாலு மமராலும் அளிசு கப்பிட்ட அளவிறந்த படைகளும் பெற்றுளை, தாடகை முத்தியோகளை யும் சாகரித்தனை அனறியும், கல்லைப் பெண்ணுக்கி வில்லைப் பின்னமாககிப பொன்னை இல்லாதபெறறு வல்ல ராமனை மெல்லியனாக்கினை உலகமுழுதும் இளையவருத்தவனையெனினும் உரியராயகம் உன்னதே. நினக்கு வைக்கப்பட்ட நாமமாகிய இரண்டெழுத்தாலியன்ற ராமனே னும் சொல்லின பொருளை இதுகாலும் யாவருள்ளத்திலும் யாபபுறுத்தி அலங்காரம் செய்துவந்த நீ அக்குலம் வலம் நலமுதலியவைகளை என்விஷயத்தில் பிழைத்து வறிதாகுக வெறுக்கப்பட்டவனாய். நீ சிறுவனாபிருக்கையில் கூளியென்பவளை அலட்சியஞ்செய்து வேணுவால் உண்டைபோக்கினை. அவள் பெயர்ப்பகுபத மருதிரத்தால் இப்போது துன்பமடைந்தனை, இன்று என்னைக் கானவனென்று கடைக்க

கணித்து இவ்வாறு செய்தது என்னால் நினைக்கு யாதும் நேரிடாதென்னும் துணிபுபோலும். ஆயினும் * அக்கானவனுலேயே நின்காரியம் முடிக. நின்குலத்தில் அசமஞ்சன் செலவச்செருக்கால் ஏழைச்சிறுவரை நீரிலெறிந்தனன். சகரபுத்திரர்களாகிய அனுபதினயிரவர் அசுவத்தின்பொருட்டுக் கபிலமுனிவனாவை நெருக்கினர். நின் தந்தையாகிய தசரதன், கானில் வேட்டையாடி மாலைப்பொழுதில் ஓர் நதியருகில் வருகையில் நீர்மொண்ட சுரோசனனை யம்பாலெய்து கொன்றனன். இன்னேரென்னோ அறியாமையாற் செய்ததுபோல வமசபாரமடரியமாக நீயும் இது செய்தாயென்றில், அவ்வறியாமைக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை ஓர் வேளை நின் ஆவியும் ஜனகன்பெற்ற அன்னமும், நீ அமிர்தின்வந்த தேவியுமாயவளைப பிரிந்தமையால் வந்ததோ? ஆயினும் தன்னையறியாத சன்னதமுமுண்டா? இல்லையென்றில், அரக்கராசு நினைக்கு அநகிரமம் செய்ததன்றால், குரககினரசைக்கொல்ல என்ன நியாயம்? எப்பிழைகண்டு இப்படிச்செய்தாய்? தாய்மை, நட்பு, தருமம் இவற்றைத் தழுவிநின்ற நீ இப்போது அவற்றை எங்கு உகுத்தனை? நீயே இவ்வாறு செய்தாயானால் இனி எவா இசையைத்தாங்குவா? அவ்விசையைத் தாங்குதற்பொருட்டு நற்குண நற்செய்கைகளுடையராதல் எளியோராகட்கே யினறியமையாததுபோலும். வனியோராக எத்துணைத்தீயசெயினும் இசையேயன்றி வசையாகாவோ? அற்றாயின் நாட்டில் தந்தை நல்கிய செல்வத்தைத் தட்பிகுக்கொடுத்தது எற்றிறகு? அந்நாடு மெச்சற்கா? இக்காட்டில் என்னைக்கொன்று எம்பிகுக்கு என்னரசை யீந்தது இக்கானவரனைவரும் புகழ்தற்கா? ஐயோ தருமம் ஏகபாதத்தால் நடக்கத்தக்க பின்வரும் கவிதாலம் இந்நாறகால் விலங்கின் தலையிலா நடக்க நேர்ந்தது? காண்டிகை பத்தினும் பரவ விருத்திசெய்த நின்கீர்த்தி ஓர் குரங்கைக்கொன்றதினால்ன்றோ கடைப்பட்டது? ஒகோ யானிதை

* கானவன்=குரங்கு-வேடன், வேடனால் பின் கிருஷ்ணனுக்கு மிருத்தநேர்ந்தமை குறிக்க இச்சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டது

நீ அமிர்தின்வந்த இதில் வாலிகருத்ததுக்கிசைய ஒப்புப்பொருளாகக்கொள்க, காரியம் - அந்தியகாரியமுமாம்.

எண்ண எண்ண என்மனம் அனலில்பட்ட வெண்ணெய்போ
 லுருகுகின்றதே. யாங்ஈத்த வீரனாகையால் அடாது செ
 ய்த ஓர் வீரனைப்பற்றிய பழி என்னை அல்லல் விளைக்காதா?
 வீரா செய்வது பழிப்பற்ற ஆண்மைத்தொழிலே யன்றோ.
 இதகாறுந் யான்செய்த போரிடைப் பிறவரலாய இடை
 யூறுகள் கண்டிலேனே. கல்லது, உயர்திணை யஃறிணையாகி
 இயல்பினும் விதியினும் நின்றவுயிராகளில் ஒருவனாகிய யான்
 இயல்பும் தகுதியுமாய வழக்குகளில் விகாரப்பட்ட துண்
 டா? குற்றமற்றவன் விஷயத்தில் இது செய்த நீ குற்ற
 முற்ற இராவணன் விஷயத்தில் நன்மையே செய்வையென
 நினைக்கின்றேன் குணம குற்றமாகவும் குற்றம் குணமாக
 வும் உனக்கு காணப்படுகின்றதே. ஒருவாசெய்த குற்றத்
 தைக் குணமாகக் கொள்ளும் தாபதா செய்கையிலும் இது
 சோவில்லையே. தாபதராயினும் மற்றவாகளாயினும் சமா
 புரியத்தொடங்கிய இருவரில் எவாபகமும் சாராதுபொது
 கோக்குந்து நிற்பா அங்ஙனம் நீ நில்லாது ஒளித்திருநது
 ஒருவன்மேல் கணை தூண்டி மற்றொருவன்மேல் கருணையுன்
 றிநிற்பது நியாயமா? அநியாயமா? வென்றுநீயேசிறந்தித்து இப்
 பொழுதாவது சொல்லுதி. நீ எதுகூறினும் பொதுவியலிற்
 கூறும் மரபு வருவாகிய அநீதியென்றே உறுதிப்படு மாகை
 யால் இச்செய்கை நினக்கு வீரமும் விதியும் உண்மைநெறி
 யுமாகா. பூபாரம் தீர்ப்பது வீரமன்றோ என்பையே எனில்,
 அநதோ! இக்குரங்குடல் நின்மண்ணுகருப பாரம் எவ்வா
 ருமா? விதியெனில் பகை, நொதுமல், நட்பு எனப் பாராம
 லும் யாதொருதுணையும் வேண்டாமலும் சமன்செய்து சீர்
 தூக்கும் கோல்போலில் அரசநீதிநடாத்தும் நிற்பெருமைக்கு
 ஒருவன் பிழை யின்னதென நோக்காது மற்றொருவனு
 க்கு உதவுவது விதியாமா? உண்மை நெறியெனில் நினப
 ளையை நீறுபடுத்தும் உண்மை வலியமைந்த துணைவன்
 யான் இருக்க புன்மையமைந்த எம்பியைத் துணைகொண்ட
 து மிருகராஜனைவிட்டுச் சசத்தைக கைப்பற்றியதுபோல
 அன்றோமுடிந்தது, பன்னிப்பன்னி உரைத்தும் பயனென்
 னை? ஒளித்து என்னுயிருண்ட நீயும் இநநிலத்தில் ஆண்சிங்
 கம்போல நிற்கின்றனை. சநதிரனுகுள்ள களங்கம் போலச்
 சூரியன் வழியும் நிறக நீ தோன்றினை, வாலியைப் படுத்தா

யென்பதன்று. மன்னர்க்குரிய தருமவேலியைப் படுத்தா யென்பது துணிந்தபொருள். நீ சுமறத்தனாவேத விதியே நின் வீரத்தைப்பழிக்கின்றது. யான் பழிக்கவேண்டுவதின் று. ஒரு நின்னைப் படுக்குமாறு இரண்டுவீரர்களோடு மூன ருவரைய் நின்றமபி நான்குபாயங்களில் அஞ்சுறுமோ தந திரம பற்றி வெஞ்சமார்க்கு அடுத்தனனென ஆறுபோலெ முகண்ணீரினளாயத் தானாயெனனும் எந்தாரம கூறினது சரதமாயிற்றென்று கூறினன்.

டு - வது அந்நியாயம்.

அதனைத் திருச்செவி சாததிய விசுக்ஷிவம்சவேந்து கேளாய் வாலீ, எழுபதுவெள்ளமுள கச்சகங்கட்கரசாகிப பசுபாதமின்றி நடந்த * ரிக்ஷரசு என்பவனுக்கு நீவிர இரு வீரும புத்ரர்களாக ஒருதாய் வயிற்றிற் பிறந்தீர்கள். அவன் காலஞ்சென்றபின் அவனற கொடுக்கப்பட்ட அரசு கினக் குமரின் பினனோனுக்கும் உரிமையுள்ளதா யிருந்ததன்றோ, இவ்வாறிருக்க தனதமபியாகிய துருதுபியைக்கொன்றதினால் நின்வமச சத்துருவாகி வந்த மாயாவி யென்னும் ஓர் அவு ணனோடு நீ போர்புரிய பிலத்துள் துறைத்து பாதலமபுகு இருபத்தெட்டு மாதம் வரையில் மீளாமையாலும் அபபிலக் தின்வழி இரத்தம் வந்தமையாலும் ஜாமபவன் முதலிய மந திரத்தலைவர்கள் குழிஇச் சிந்தித்து இதுகாறும் நின் அண் ணன் வராமையால் அவவவுணற்ற கொல்லப்பட்டான்போ லும் அன்னையில்லாக் குழவியும் அரிவையில்லா இல்லும் ஆரியனில்லாக் கல்வியும் போல்வது நமது அரசில்லாக் குடி யும். ஆதலின் கொழுகொம்பில்லாத கிகாடிபோல் தளரும் இவ்வரசியலை இளவரசியற்றும் நீயே தாங்குதல் கடன் என் று நின் இளவல் மாட்டுக்கூறவே அவன்தன்னால் இயன்றவ ளவும் தடுத்தும் அவர்கள் கேளாமல் வற்புறுத்தினமையின் அரசு கொண்டனன். மற்றும் அன்றோர், அமமாயாவி மீண் டும் இவ்வழியாகவந்து நமமையும் வதைப்பனென்று எண் ணி அப்பிலத்தைப் பொருப்பினங்களால் அடைத்துப்போ

* ஆதியில் யோகத்திருந்த பிரமண்கண்ணிலிருந்து வீழ்ந்த ஜல த்திவலையினின்று வானரமாய்ப்பிறந்த உருக்ஷவிரசனுடைய கழுத் தினின்று சுகரீவனும், வாலினின்று வாலியும் பிறந்தனரென்பர்.

ற்றினர். பின் தெவ்வழிய வென்று அவ்வழியாக மீண்ட நீ இவ்விளவல் ஒளவியமகொண்டு வெவ்வழிசெய்தானெனக்கருதிச் செவ்வியலோடு அவன் எவ்வெவ்வழியாகச் சமாதானமகூறியும் ஒவ்வதல்செய்யாது அவனைக் கௌவைசெய்து கவ்விக் கழித்து அடிதது, நவ்வையலைக்கும் பௌவமௌன அலைத்ததனால் அவன் எவ் வெப்புறத்தும் ஒடியும் அவ்வபுறத்தும் சென்று அடர்க்க எவ்வாணும்காணாது ஆலைக் சுருமபும வேலைத்துருமபும போலலைநது இவ்விரிசிக முகவகைக் கூலத்துச் செவ்வி தடைந்துய்ந்தனன். நீ அத்திவ்வி யவன்னிசாபவரம்புடைமையின் அவ்வையுழைச்சேறலை, இத்துணையோடும அமையாது அத்துணைவனது உரிமையென்னும் உருமையையும் அரசுரிமையையும் ஒருங்கே நினக்கு உரிமையாககிக் கொண்டனை. உலகில்மிகக் கற்றவரானும் உறப்பெற்ற உரனும் தரப்பெற்ற வரனும் உடையனானும் மற்றொருவன் உரிமையை வெளவ்வினோன் அவற்றை உருதவனாகி உயிரோடிருநதும் உயிரிழந்த சுவத்தோடொப்பன். அவன் கண் “ பகைபாவம் அச்சம பழியென நான்கும் இகவாவாம் ” என்பது சத்தியம். இங்ஙனம் நீயே இவ்வாறொழுகுவையாயின நின் கீழமைந்த உயிர்த்தொகைகள் எவ்வாறாம்? அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி என்பது கேட்டிலையா? “ தனக்கின்னா இன்னா பிறாகரு ” என்பது அனுபவமொழியன்றோ. இதைபுணராமல் அவற்குத்துயர்ப்படுத்தி நகர்ப்புறத்தோட்டின முதற்குறையும் மனைக்கிழத்தியை வயப்படுத்தின இடைக்குறையும் இயற்றிக் கடைக்குறைப்பட்டனை. அன்றியும் அவனுடன் தோன்றி மனநதிரிநது நடுநிலையிழநது கெடுதலடையாநின்று, “ கெடுவான்கேடுகினைப்பான் ” என்பதையும் “ பிறாக்கின்னாமுற்பகல் செய்யிற் றமக்கின்னா பிற்பகல்தாமேவரும ” என்பதை மீய்விளக்கிக்காட்டினே. அதற்கு யார் என்செய்யத்தத்தது இவ்வழுவுக்கு யாது அமைதியுள்ளது? நீ நினனைக் காதுலுடையை யாயிருந்தாயாயின் இத்திவினைப் பாலேததன்னாநிருபபை, எவ்வகைப்பகை யடைந்தோரும கடைத்தேறுவர். திவினைப்பகையானது பின்னேதொடர்நது கொல்லும். அநதோ இச்சகோதர தாராபநாரமாகிய முறைவாழவும் மரபுவழவும் கவிபுருஷனாகையிலும் நிகழ்தலரியதே இதுநிந்த,

சுகீர்வனோ “செய்வானைநாடி வினைநாடிக்காலத்தோ டெய்
 உவுணர்ந்து செயல்” என்றவாறு செய்வித்தனன். இது அர
 சாக்குரிய உபாயம், இது தவறன்று. நடவா நடைநடந
 தால் அண்ணன் தம்பி அனனையாதி யோராயினும் அன்னோ
 னைத்தண்டிப்பது அறச்செய்கையன்மையன்று, அருநதவத்
 துயாநத பரசுராமன் அன்னையின் கிரசை அறுத்தனனன்
 றோ. காயத்தில் தோன்றி வருத்தம் கழலையை அறுப்பித்து
 சுகப்படுதல் இயற்கையல்லவா? யான் அவற்குத் துணையா
 கி இவ்வாறு செய்ததும் புகழ்குறித்தன்று, அன்பும் அரு
 ளும் பயனும் குறித்தென்க. அலலறப்பட்டாற்றாது அடுத்த
 வரை ஆதரிப்பதன்றோ அவற்றிற்குருபு. தீக்கொளுவுவோர்
 நஞ்சிடுவோர், படையிற்கொல்வோர், கள்வர், வழியலைப
 போர், கொள்ளையிடுவோர், பிறனில்லாளை விரும்புவோ
 இவர்முதலாய கொடியாரை ஒறுத்தல் பைங்கூழ்களைகட்ட
 தனோடு நேரன்றோ. அங்ஙனம் தண்டியாவழிப் புல்லுக்களை
 கரு அஞ்சாநின்ற பயிர் போன்று பலவருத்தமடைந்து, உல
 குதுன்புறும், ஆகவேயான் நின்னைக் கட்டது அடாவழித்த
 ன்று, உடுக்கை இழந்தவன்கைபோல என்னோடுமனங்கலந்து
 நடவனுக்குள்ள இடுக்கண்ணைக் கெடுத்ததாகிய நல்வழித்
 தென்க. மேலும் யான இச்சராசனம் எந்தியது, மறத்தோ
 னாவீட்டி. அறத்தோனா ஆக்கவுமென்றே எண்ணுக. எனக்
 கமைநத துணைவன் நின்னிலும் வலியில் எளியோனாயினும்
 நற்குண நற் செயலுடையோனாயிருத்தலே சாலவமையும்.
 அன்னோனால் எத்தகையகாரியத்தையும இனிதாகவும எளி
 தாகவுமுடிபபேன். ஆகவே அவ்விராவண காதகன் இனிப
 படும பாடு நிற்பாடென்று உறுதியாக நம்புக என்று அரு
 ளிச்செய்தனன்.

அதனை வினவுற்ற வாலி. ஐய! யான்செய்த அக்கிரமம்
 இத்துணைதானே, நீ அதனை அக்கிரமமென்று நினைப்பது கிர
 மமல்லவே, அது எங்கள் ஜாதிக்கியல்பு, விலங்குபறவை ஊ
 வன ஆதியாய ஜெநதுக்களில் வலியுள்ளது வலியில்லதை
 வருத்தி அதனிடத்துள்ள பொருளைப்பறித்துச் சுகிப்பது
 யாவரும் அநிதததுதானே. இவ்வாறே எங்களைநடக்குமாறு
 இரணியகருப்ப நியற்றியுள்ளான. இதற்கு மாறாக யாங்கள்

நடப்பதும் நடக்க நீ ஏவுவதும் அக்ரமமும் மரபுவுமுவும் ஆம். யாங்கள் ஜீவிப்பதும் அருமை. நீவிர் அவலம்பித்து வரும் சுருதிகளும் இவற்றை அதுசரித்த ஸ்மிருதிகளும் கூறும் எண்வகை மணங்களுள் யாதொன்றினாலும் யாபபுறுத் தப்படும இவ்வாழ்க்கை விதிகளும் நற்குண நற்செயல்களும் குலகோத்திரங்களும் எங்கடகு கிஞ்சித்தேனும் இல்லையே. ஆகவே எங்கள்புத்திக் கொத்தவைகளைப் புசிப்பதும் வேற்றுமையல்வழிப புணர்ச்சிகளை இச்சிப்பதும் இயல்பென நீ உணராமல் வேற்றுமைகொண்டு என்னை விட்டினது துங்கள் மாதுட தாமமாமா? இப்போது நீ அறநதிமபினையா! யான் திறமபிநடந்தேனா! சற்றுயோசித்துப்பாரா என்றனன். அதற்கு வைதேகி மணுளன், மாயாவிமாததனா! நன்கு கூறினே சமயத்துக்கேற்ற சாதுரியமெடுத் துரைத்தனை. இது வெகு விரகதை. நீயும் நினறமபியும் முறையே ஆயிரங்கண்ணன ஆயிரங் கிரணனாகிய இரண்டுதேவர்கள் அம்சங்களாகப் பிறநதுளளீர். நீயோ அரிய பூசனை யியற்றி ஆலமர்கடவுளமாட்டு அருமபெறல்வரமபெற்றுனீர். இத்தெய்வத்தைப் பற்றின இத்துணை நலமபெறலாமென முன்னரோ யறிந்து செய்யும் முன்னம விலங்கிற்கு இயல்பான குணமோ? இவ்வாறு எனக்கு நீதி கூறும் அறிவும் அதற்குண்டோ? இல்லையெனல் நின்சொல்லாலே விளங்குகின்றதே உருவம் மிருகமன்றோ வென்பையேல் கஜேந்திரன் விஷயத்தை ஆராய்ந்துபார். எருவைக்காசு பறவைவடிவுளளவர் அன்றோ! செய்பவன் கருவிரிலஞ்செயல்காலமசெய்பொருளாறுந் தருவது வினையென்றவாறு ஆதமகோடிகள் தத்தம் வினையியலின் படி தேகாபிமானிகளாகிய கர்த்தத்துவமும் அகமபுறம் ஒற்றுமைகளாகிய கருவிகளும் நாடுநகரம் காடுமலை முதலிய இடங்களும் நன்மை தீமைகளாகிய செயல்களும் நிறைகுறைவுகளாகிய ஆயுள்நாள்களும் நீதிநெறிகளாகிய செயப்படு பொருள்சுளும் அறிவு அருள் முதலிய குணப்பண்புகளுமுடையனவாய் உதிக்கின்றன. உதிக்கினும் மதிக்கும் அறிவே சிறப்புடைத்து. எவ்வுருபு எவ்வாறாயிருக்கினு மென்ன? பொருள் சென்மருங்கினன்றோ வேற்றுருவாகும். அவ்வறிவினும் பகுத்தறிவும் பாரமார்த்திக விஷயத்தில் பாடுபட்டு மோகூசாம்பிராசசியத்தை யடையும் அறிவும் ஒன்

றம் கொன்று விசேஷமாம். பாரமார்த்திக மடைந்த நின் அறிவு பாவமார்க்கமடைவது தகுமா? பகூிராஜனுமன்றோ பரதாரசோரனோடு பலவாறு யுத்தமசெய்து தன்னுயிரிழந்தனன் அவன்செய்த வுதவிபோல நீ பிறர்க்கு இதுகாறும் செய்யாதிருக்கினும் பரதார கமனமாயினும் செய்யாதிருக்கின் எத்துணையோ மேம்பாடு பெற்றிருப்பை. காரகமுடையோன் தீவினையான்முடிவனென்பது திண்ணம், தீவினைக்கு றையுடையோன் தனநற்றொழிலையும் பூரணஜீவகாலதகையும காட்டித் தீயபால் (ஊழ) வினைகளையு மொழிந்த நிற்பன், உலகில் ஆணவாதிகளுற்ற சிலர், தாமசெய்தகுற்றமுற்ற செயல்கள் குற்றமற்றனவே என நிரூபித்தற்கு அநேகநயாயமற்ற சமாதானங்களைத் தான் பிடித்தமுயலுக்கு முன்கூலெனச் சாதிப்பார்போன்று கூறுவ தியற்கை. அதுபோலவே நீயும் கூறவந்தது பெருநியப்பே நீசெய்தது பார்த்தே அவ்விராவணனும செய்தான்போலும். நின் தம்பியும் நின்போலச் செய்வானென நினையற்க. நின்பாடும் தன்மனைவிபிரிந்ததின லுளதான துன்பும் நிதர்சனமாகக் கண்டுள்ளன்றோ? தேவர்களில் மலரவன், பாகசாதனன், சநதிரான் இவர்கள் எத்தொழிலால் இழிவடைந்தனர் என்பது நீயறியாத தல்லவே. மகுகளில் தக்கதின்னது தகாததின்னது என அறியாதவர்கள் மாக்களே. அறிந்தாடகுகின மாக்களேனும் பறவைகளேனும் மனிதர்களும்வானவாகளுமாவா, ஆகவே எவர்கட்கும் பெருமையும் சிறுமையும் தாங்களியற்றும் நற்செயலாலும் தீச்செயலாலும் வருடும்.

நன்னிலைக்கட்டன்னைநிறுப்பானுந்தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானும்—நிலையினும்
மேன்மேலுடாத்துநிறுப்பானுந்தன்னைத்
தலையாகச்செய்வானுந்தான்.

இன்னோன்ன நீதிகளில் நீயறியாதவையில்லை என்று கூறவே வாஸி, மனுவமசோற்பவ! நீ கூறியவாவும உண்மையே. ஆயினும் சுத்தவீரர்கள் யுத்தங்களத்தின்முன் உற்று நின்று அததிராபிரயோகம் செய்வதுபோல நீ செய்யாமல் பறவை மிருகங்களை மறையநின்றெய்யும் மறவர்போலச் செய்த காரணத்தைச் சற்றுப்புகலுதினன அருகில் நின்ற

ஆதிசேஷாமசரான சுமித்திநாச்சிங்கம கேண்மோ அகல்
யாசோரதுச்சவனன் புத்ரா! தம்பி மனைவியைக் கற்பழித்த
முறையில்லாத நின்விழி முன்னின்றும் இகப்புரியவேண்டு
மா? நீயே நின்னைவிலங்கென்று ஒப்புக்கொள்கின்றமையின்
நீ ஒருகால் போருடற்ற வொல்லாதென உயிரமே விச்சை
வைத்து ஒடிஒளிரதாயேல் ஒடினோனைத் தேடிப்பற்றிச்செ
குப்பது அறத்திறனல்லாமையும் அன்றி மிகச்சிரமமும்
நேர. மேலும் யானும் நின் அடைக்கலமென்று நீ கைநட
பின், நின்முன்னோக்கொன்று கிட்கிரதையாட்சி நின
கைககு ளிருந்துவேனென்று நின்தம்பிககு அபயமளித்த
இவ்வண்ணல் வாக்கியம எவ்வண்ணம் நிதமும்¹ நிகழாதத
வின் அவ்வாறியற்றினன். இதனைத் துணிகளுக்கொள்கவென
வுரைத்தனன்

அது கேள்வியுற்ற அமாரபதிதனையன் இவ்வரசன்
செய்தது அசாசகு விடுத்த நால்வரை யுபாயங்களுள் ஒள
றினினமாயுடங்குவது எங்ஙனமாயினும் துஷ்டநிகரக நிஷ்
டபரிபாலனம் செய்வது இறைமகனுக்கு இன்றியமையா
தது. கா அவிஷ்ணுப்ருதிவீபதி² என்றிருத்தலால் இவன்
விஷ்ணு அமசமே. அதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை புலவர்கள்
பறபல விகாரங்கள், மரபுவழு, இடைநிலைமயக்கம், கால
வழு போலிமுதலியவைகளைக் கொள்ளினும் இவன் கொள்
ளான். தூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பக்கூட்டி ஏற்புழி
யறிந்திதற கிவ்வகையாமெனத்தரும் வகைசெய்துந் தந
திரவுத்தியும், குலன், அருள், தெய்வங்கொள்கை, மேன்மை,
கலைபயித்தெளிவு, கட்டுரை, வன்மை, நிலம்மலைநிறைநீரால்,
மலர்நிகர் மாட்சி, உலகியலறிவு, உயாகுணம் முதலியவும்,
தானம், முயற்சி, அளவு, பொருள், வடிவு, சிறப்பு, இனம்
இவைகளுஞ் சிறந்து ஈண்டிய அமமுதல்வனென்பது அனை
வரும் அறிவர். யானறியாதிருந்தது அஞ்ஞானமே. அறமெ
ன்பது ஒழுக்கம் வழக்குத்தண்டம் என மூவகைத்து, இவற்
றில் இடையது - கடன்கோடல், உபநிதி, கூடிமேம்படல்,
நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, கூலிகொ
டாமை, உடையனல்லான் விறதல், விற்துக்கொடாமை,
கொண்டுள்ளமொப்பாமை, கட்டுப்பாடு கடத்தல், நிலவழ

க்கு, மாதராடவர்தருமம், தாயபாகம, வன்செய்கை, சொற் கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு என்னும் பதினெண்வகையது. யான் சுகரீவனவிஷயத்தில்கூடி மேம்படா மையும் கட்டுப்பாடுகடத்தல் மாதராடவர் தர்மமில்லாமை தாயபாகமகொடாமை வன்செய்கை சொற்கொடுமை இவைகளுடையே யிருந்தமையால் கடையதெய்தியது. இச் செயல்களைக்கண்டோ யார்தா மொப்பிப்பொறுப்பார்? ஒழுக்கநெறியினும் வழக்குநெறியினும் வழியினொ அநநெறி நிறுத்தற் பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒதுப்ப தன்றோ தண்டமென்பது. உயிரோடிருத்தி என்னைத்தண் டிக்கினும் யான் நல்வழிப்படுவேனல்லேன். இதனை அவன் முன்னோ உணராதசெய்தனன். ஒருக்காலும் அறத்திறனழி யச்செய்யான். இவனதுமரபுளோர் யாரோனும் செய்தனரா' உயாகுடிபிறபிறந்தோர தம் உயிர்க்குறுதியுறினும் ஒல்லா வினையுன்றூர் நமக்கியல்பாயுள்ள புல்லறிவினால் இன்னைச் சொற்கூறி அபசாரப்பட்டோம். இவனை உலகிற்குக் காத தாவாய் ஆக்கல் அழித்தலாதிதயடைந்து * அயோத்தியை நீத்து மானிடரை ஒத்துக் கோதண்டமாதியாக உடையகரு விகள்பெற்று உடனிகழும் தம்பியோடு இக்கானில் அடைந்து எம்பிக்கு இக்கிட்கநதையரசின் கொடைநோதமை யின் மற்றைப்பகைப்புலந தெறுவானென்பது இப்போது தான் நமக்குக் கரதலாமலகம்போலக் காணப்பட்டது எனத் தனக்குள்ளே எண்ணி உறுதிகொண்டு சொல்லலுற்றனன்

சுகலஜீவகோடிகட்கும் தாய்போன்று தண்ணருள்புரிந்து தருமம் தகுதிசால்புமுதலிய சற்குணங்களாகி நிற்றி ன்ற சாவபுருஷசிரோஷ்டனே! முச்சகநிழற்றும முழுமதிககு டையுடைய அச்சதா! இயல்பினவிகாரமும் விகாரத்தியல் பும உயாதிணையிடத்து விரிநதநதொகுகும் அஃறியணையிடத் தேயளவளானினும் அன்னபிறவுமாகாநின்ற ஐயாகிய நீ வேற்றுமையல்வழியாய் நின்றியற்றும் தொழிலும் பண் பும உவமையின்மையும் உணராது உமமையில் எரிவாய் நர கில வீழுமாறு உவப்பன் மொழிகள் கொண்டு மலையோடெ ழுவாய்நதநின் தோள்வலியை யிழித்துக கூறினென், இவ்வி

* அயோத்தி=சகேதநகரம், பரமபதம்.

ளீவோ டெச்சமுற்று முடையேனாயினும் இனி இடையில்
 மரவுரிதழீஇய நின்கோஷம் என்னிதயம் விட்டகலாது. என்
 செய்கேன் என்செய்கேன!! குமார்க்கமுள்ள என்குரக்குப்
 புத்தியால் புணரியவில் விகாரப்பட்டதனால், மென்மையோர்
 கட்டு எழுவுயாங்கால் மேலின்முன் வன்மை இடைநிகா
 வாய் இயல்புறுதல் போலாது, கீழின முன்வன்மை விக
 ரபமாதல்போல என்கீழ்தொழிலால் கிரீசன்பாற்பெற்றவ
 லிமை விகாரமடையக் கெடுதலடைந்தேன். காக்கைவிரும
 புவது வேபபங்கனிபோல ஒருவர்க்கிருக்கும் நறகுணங்களை
 விடுத்தாக கீழ், கொண்டுபுகல்வ தவாகுற்றம். ஆதலால் யா
 னும் நின்கலியாணகுணங்களை விடுத்ததுத் தூர்க்குணங்களைக்
 கறபித்துடைத்தேன ஆகையால் அறியாமையால்யான்செய்த
 தும செபபியதுமாகிய பிழைகளை நின்திருவுள்ளத்து வை
 யாது பொறுத்தருள்க. நாயினுங்கடையராய எங்கள்மாட்டு
 நினக்குஇயல்பாயுள்ள விசேஷதர்மங்க ளுள்ளனவாவென
 இனிப்பார்த்தலொழிக. அநந்த க்லேசங்கட்கும் ஆநாமாயும
 அருவருப்பாயுமுள்ள அடியேன் ஜனனவியாதியை அறுத்த
 நகணுகின அருமருந்தாயும அடியார் ஆதரிக்கும் வரத்தை
 அளிகும வள்ளலாயுமிருகும் நீயான் இரநது஁஁஁஁ விண்
 ணபபமொன்றைக் கேட்டருளல வேண்மீம். என்பாபதேக
 த்தை நீக்கின அனந்தரம புண்ணியதேகத்தைப் பாவித்து
 அதற்குத்தக்க பரமஞானத்தைத் தோற்றுவீத்த நின்பாண
 த்தின் மகிமையை யான் என்னென்று பாவுவேன், அதுவே
 தெய்வம். இக்காலத்தினுற் செய்தநன்றிகுக் கடைப்பட்ட
 யான் என்னகைமமாரியற்றுவன். முவநீ, முதல்வன்நீ, முற்
 றுமநீ, மற்றுமநீ, பாவமநீ, தருமமநீ, பகையுமநீ, உறவும
 நீ, ஆதலின் பூவின்வண்ணமும் அதன் மணமும்போல தே
 வமனுஷ்ய திரியக்குத் தாவரங்களும் இருதுககளும் அவற்
 றின்பலமும் ஆக வியாபித்துத் திரிகாலங்களிலும் உள்ளவ
 னாவென்று சிரியோர் செபபியுளர். ஐம்பாலாய நிற்கும
 நீ ஆண்பாலுருக்கொண்டு ஐம்பாலோதியின்பொருட்டு எம
 பால் அணுகி அம்பால் எனனை யெய்தது முன்பால் யான
 செய்த இன்பாம தவமேயன்றி வேறில்லை ஆகவே இனி
 எனக்குப்பரமபதம் அருமையாமா? தருமரூபங்கண்டவனுக்
 குப பாபம் தோற்றுமா? இப்பாவம் தொலையவும் பிண்ணி

யம் தோன்றவும் என் அதுசன்செய்த வுதவிக்கு ஓர் அள
வினறு. அவன் புண்ணியமருநதைக்கண்டு பிழிகக அபபொ
ருப்பிடை இதுகாறும் புகுகிருநதனன போலும். சகோதர
வாருசையால முன்னவனே முன்னர் நன்கு அனுபவித்தவ
நன்னலமென்றெண்ணி தான கண்ட அககண்டிமே கொண்டு
வநது பகைவழித்தாகவாயினும் யான் அவாவமனோகோசர
மும் நிதயநிபத்சயமுமான வீட்டரசு அடையவிடுத்துத்
தான் சிறநிபதத்தைத் தருவதாகிய வெற்றரசெய்தினன்.
நின்மரபுளோ சத்தியமே தாயாகவும், ஞானமே தந்தையா
கவும், தருமமே சகோதரர்களாகவும், தனையே தோழர்க
ளாகவும், சாத்தியே தாரமாகவும், ஸ்ரீமையே தனையாகளாக
வும் எண்ணி யிருநதமைக்கேற்க நீ தன ஜாதிக்கியல்பாகப்
பூவினமதுவை மாநதிபபுந்தியங்கி ஒருகால் எமபி நினக்கு
த்துன்பமியற்றி இருநதழியும் இவவமபென்னும் அநதசனே
அவன்மேல் உந்நுதலொழிக. இன்னும் ஒன்று நின்பால் இர
பபதுளது. அதாவது இவன்தன் முததோனாககொல்வித்த
மூாககசண்டாளன், இன்னோன்முகததில் விழிப்பதும் தகு
தியன்று என எண்ணி எமபியை உமபிமாகள் இகழவரேல்
அதற்குத்தக்கவாறு நியாயம் கூறித்தடுக்க என்பதே. ஏ
னெனில் முன்முனே நின்குறைகளை முடிப்பேனென அவ
ன் மாட்டுறுதி மொழிபகர்ந்துளாயன்றோ. மேற் கூறியனா
னமுதலிய சட்குணங்கட்கும் நீ தானமாயிருப்பினும் என்
பீதியானது இவ்வாறுரைக்கத்துண்டியது. அச்சோ! இன்னு
மொன்று இவவேழைமனம் எண்ணுகின்றது; அது அறப
மசகம பகூரிராஜனுக்கு உதவிபுரிய உன்னுவதுபோன்றது.
அவ்வெண்ணம் மறவன்கையிலகபபட்ட மாற்சாலம் பாற்
சாகரமுற்றும் பருகவெண்ணியது போன்று பயன்றது
அது ஸ்ரீராதெனினும் அதனைச்சொல்லியாயினும் ஆசைநீர்
கின்றேன எனகின்றது. சததியமே வெல்லும் மித்தையல்
லவென்றிருக்கும் நினமனை மாட்சியை வினையஞ்செய்து
கவநதுசென்ற மகாகாதகனாகிய பாதகவரக்களை என்மே
தருவாஸிற கடடிக்கொணாநது நீ தகநோகக நின்றிருமுன்
நிறுத்தற்கியலாமற் போயிறதே என்னும் எண்ணமேஅது.
அதற்கும் வழியில்லையே. அன்னோனைச்செய்த மூன்ன
ளில் இனி உன்னோடு போரபுரியேன். இது முதல் சகோதர

வொருமை வாங்க்திருப்பேனென மூலெரிமுன்னர்ச் சூளு
ரைத்து அபயமளித்துள்ளேன் என்செய்கேன், நானிருந்தும்.
பயனில்லை, இவற்றையெல்லாம் முன்னரறிந்தே என்மாட்டி
வ்வாறு புரிந்தாய்போலும், சாவாநதர்யாமிடும் சாவசத்தி
யுள்ளவனுமேன நீ என்முன்வநது போரபுரியின நின் ஒல்லா
உரத்தின்முன் என தள்ளாவரமனைத்தும் சாய்ந்தொளிக
கும். அங்ஙனமொளிததால் அவை இழுக்கடையுமே என
எண்ணியே நீமறைநது நினறெய்ததென இப்போது நினைக்
கின்றேன். உலகமெல்லாம் ஒளிபரப்பும் உடுபதியும் ஒண்க
திர்ப்பரிதிமுன் தன்னொளிமழுங்குமனறோ, நீ மாயையாகிய
மறைப்பிலடங்கினை யெனினும் ஞானிகட்குத தோன்றியும்
அல்லவாகடகுத்தோன்றாமலு நிற்பது இயல்பு. கடந்தகாரி
யதலைதப்பற்றிக நருதுவதிற்பயனின்று, அததசகண்டனைப்
பிணித்துக்கொணர்தலாகிய ஓர் தொழிலொழிய மற்றியாது
செய்ய ஏவினும் இவ்வதுமன் இயற்றவல்லன், இவனை நின்
கரத்துளததுவென நினைதி. என் அதுசனை நின்னதுசனாக
எண்ணுக. ஒப்பற்ற இத்துணைவரன்னவர் இப்பாலெங்குமி
லர், இவாகளைக்கொண்டு தவருடன் வநத தையலைநாடிக
மொளந என்று கூறித் தன் பாங்கா இருநத தம்பியை மா
போடு தழுவிக ஊறலுற்றனன்.

ஐய! யான் உரைக்கும் உறுதிமொழிகளை உய்த்துணர்
ந்துகொளக, என்னிலைமையைப்பற்றி இவரியாதும் எண்ணி
வருந்தற்க, மந்திராதீனமான மறைநனும் அவற்றிற்கு அதீ
னமான அருந்தவாகளும் அயனும் மறை அயலவரும் அரி
யசாஸ்திரங்களும் சொல்லப்படுவதாகிய தூயபரமபொரு
ளே இவ்வுலகிலவதரித்து இராமனெனனும் பெயரினனாய்
விலல்லான்றேந்தி அதனால் தருமமாக்கத்தை நிலைநிறுத்த
வந்தவனென்று கிஞ்சித்தும் ஐயமின்றி எண்ணுக. பூமியி
லொட்டிக்கொண்டு வியாப்தமானவும் சூக்ச்மமான எதும்பு
முதலானவும் ஓர் உபாயாந்தரமில்லாமலே நல்லபிரதேச
மான திருவயோத்தியிலே ராமகுணாதுபவம் பண்ணிக்கொ
ண்டு பரிதியோடே வாழுகின்றன. அசசராசரங்கள் எல்லா
வற்றையும், சதாழகனுடைய நியாமகத்வமும் சேதநனு
டைய காமவசியத்தையுமபோக்கித் தான் அங்குகறித்துத்

தன் விசிலேஷமே துக்கமாய் தன் சம்சிலேஷமே சுகமாயி
ருக்கிற நல்ல சபாவத்தை அடைந்த இவ்விராமபிரானே
யல்லால் கற்பா மற்றும் கற்பரோ? அந்நனங்கற்றுத் திரி
கரணசத்தியா யன்பு செய்பவாகட்கேயன்றிச் சத்ருகருந்
சும் வத்ஸலராய் சகலவித பநதுவென்று சொல்லப்படுகிற
இச்சக்கரவாத்தித் திருமகனாக்கன்றி ஒருவா ஆளாவரோ?
இவனது கல்யாணகுணங்களையன்றி யநயகுணங்களை ஒரு
வா கேட்பாரோ? புருஷாத்தோ பாயங்களைச் சிந்திக்கின
இவனது திருவடிகளையே சிந்திப்பா. ஆகவே இவனே பொ
துநின்ற தலைமையென்க அதற்கு என்னைக் கோறல்செய்
ததே போதுமான கரியெனத துணிக வேறுகாரணம் வே
ணடுவதின்று இரண்யன் இரண்யாகூஷன் காகாகரன் விரா
தன் கவநதன் ஆதிரா இவற்குத் தீமைபுரியினும் வாணுயா
நிலையை யெய்தினரன்றோ. என்றும் இணையடியை யிறைஞ
சிக் குற்றேவல்புரிபவாகள் பெறும் சீரமையை யாரால் அள
விட்டுக் கூறலாம், இவற்குப் பகையுடைமை பத்தியுடை
மை ஆகிய இவ்விருவகையு மல்லாதிருக்க எனவிதியினா
எனக்குக் கூட்டுவித்த நனமைக்குக் காரணம் யாதென்று
யோசிக்கின் யாதொன்றும் காணப்படவில்லை, ஆயினும் நீ
அன்னோடு நட்புக்கொண்டமையே நான் அவற்குப் பகை
ஞனாயினேனெனச் சித்திக்கின்றது. சித்திக்கினும் முத்தி
சித்திப்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமின்று. என்போல் வலிநது
சித்திபெறாமல் நீ பணிநது அவற்கு ஏவல்புரிநது ஒருமைப்
பாடுற்று முமமையுட்கினும் உயாநது இருமைப்பயனும்
அடைதி. இதனினும் செய்யற்பாலதொன்று வேறின்று.
இன்றோடு மதவியல் குரக்குச்செயலை மாற்றுக. அவன் நநத
பதவியலை நினைநது அவற்கு ஆபத்துற்ற சிடதது நின் உயி
ருடன் மெய்யையும் உடன்படுத்து. நன்குளனினும் தீதெ
னினும் அவன்பணித்த யாவும் திருத்திபெற வுநற்றிப் பீற
லிங்கடல் கடநதுய்தி. அகலாது அணுகாது தீக்காய்வா
போல் அவனோடு சேர்ந்தொழுக. மிகநீங்கினால் பயன்கொ
டாமல் மிகநெருங்கினால் அவமதிபற்றிவருத்தும் வேந்தா
க்கு மிகநீங்கினால் குளிராநீங்காமல் மிகநெருங்கினால் சுமம்
தி அவர்கட்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்டதென்க. அனனோர்

பால் செவிச்சொல்லும் சேர்நதநகையும் அவித்தொழுதல்
வெண்மம் அவர்களால் நாம் நன்குமதிக்கப்பட் டோமென
அவர்கள் விருமபாதவைகளைச் செய்யற்க. ௩. றுமைநோக்கி
அவர்களது குறிப்புவினைகளை நீ தெரிநிலைவினையெனத்தேர்
நதபின் முறைமையாகவினைந்து செயக. சிறிதுகுற்றஞ்செ
ய்யினும் அதனைப் பெரிதாகவினைந்து சீறுவர் பொறுப்பொ
னக கனவினும்எண்ணற்க. அரசனருகிருந்து காரியஞ்செய்
கை சாணைபிடித்தகத்தியை நக்குதலும், சிங்கத்தைத்தழுவு
தலும், விஷசாப்பத்தின்வாயில் முத்தமிடுதலும் ஒக்கும்.
மிகுமகிழ்ச்சியால்வரும் மறதி அளவுகடந்த கோபத்தினும்
குற்றமதரும்; ஆதலின் நீ அரசியற்பாரம்பூரித்து அயர்ந்து
அவனைமறவற்ர. பருநொடுநிழல் சென்றதுபோல அவன்
பாற்பங்கயம் நிக்நகதுவாழுக என்னும் இத்தொடக்கத்த புத்
திகள் புகட்டி அவனை இராகவன்பார்செலுத்தி ஆபத்தாந
தவா அநாதரகூகா இவனும் இவனது புத்ரமித்ரகளத்ராதி
களும் நின்னடைககலமாகுக என இரகதுநுறி இறைஞ்சி,
சுகரீவ நின் அரிய கானமுனைபைச் சற்று வாருவியென்ற
னன்.

சு-வது அந்நியாயம்.

அவ்வாறே அவனும் அழைப்பிக்கவே சொற்பனததி
லும் தனமனதால் தும்கமுகமுடையோரைக் கண்டறியாத
வனும் எண்ணிரண்டு கலைகளும்நிறைந்த தண்ணியசநதிரன்
போன்ற தேகநாநதிபுடையவனுமான அங்கதப்பெயரிய சிங்
கக்குருளையன்னான் ஓடிவந்து புஷ்பவணைச் * சக்கரமரீங்சி
இரத்தவணைச் சக்கரத்திற்கிடகமும் தன் அத்தனைக்கண்ணு
ற்றுக் கண்ணீர்ப்பிரவாகமும் செநநீர்ப்பிரவாகமும் கலந
தொன்றாமாறு தநதை தோளோடு தன் றோள்பொருந்தத்
தொல்லுலகிற்கிடந்த வெள்ளிய இந்துமண்டலத்தின்மேல்
வேள்ளியொன்று வநது வீழ்நததுபோல விழுந்து எந்தாய்!
எந்தாய்! மாயாவி துநதுபியரை மாய்த்த மாயாவயமுடைய
வேந்தே! இவ்வட்டவாரிசூழும் வளாகத்தில் யார்க்கும் மன
த்தாலும் செய்கையாலும் வல்வினையாதும் செய்தறியாத
மகிமையனே! மறவிக்கும் மறவியாய நின்னை வவ்வ அமமற

வியும் வந்தனனோ' ஆ! ஆ! அவன் வலியை அடக்கும் மறம்
 எவரிடமுளது? எட்டுத்திசையும் ஈங்கும் அஷ்டகஜங்கட்
 கும் தறையில் முனையடித்ததுபோல நெஞ்சு படபடென்
 றடித்துக்கொள்ளுமாறு முட்டுவித்து அவறநின்மருபுகளை
 மாபால் முறித்து அவமதித்த ஐயிருதலையனுக்கும் நின்வாணி
 னிலைமையை நினைக்குநதோறும் பறையடித்ததுபோன்று
 தோன்றும் மனப்பதைப்பு இன்றோடுதொலைந்ததே. பத்துத
 தலைச்செருது வந்தது இதோபாரொன யான் குழவியாயிருந
 காலையிலெனக்கு வேடிக்கையாகப் பராக்குகாட்ட அவனை
 கூகட்டிக்கொணாத செய்தி எனக்கு ஞாபகமில்லாதிருக்கி
 னும் ஏனையோரும் மறந்துபோயினரோ' இவ்விநாதம் இனி
 யாவா இயற்றுவரோ' அப்பாதகனசெய்த நிகுகுலனனோ
 மினக்கும் இவ்வாறு நோந்தது. ஓரொண்வரையும் சீரிய ஆழி
 யசலமும் ஒழிந்த பூதாங்கனும் இனனோடு நின் அடிச்சுவ
 டொழிந்தன மந்தரத்தாலும் வாகுகியாலும் மதிமுதலியவற
 றாலும் வாரிதியை மதித்து வாணோக்கமுதம் வழங்கவேண்
 டின வல்லுநர் இனியாலாவருவர்' அநதோ இதுகாறும் நின்
 வள்ளனமையால் பங்குநந்ருந்த அவ்விபுநாகட்கு வாதை
 நோந்ததே. பாவநுபுகனது பாதுகத்தையன்றி வேறெதை
 டும் பதற்புரிந்தறியாத நினக்குப் இப்பாதைவாலாமோ'
 பரிதாபம்! பரிதாபம்! பாழமனம் பதைக்கின்றதே! என
 செய்கேன் எனப் பரிநிரங்கிப் பிரலாபித்தனன்.

அது வினவுற்றவாவி அகமபுமுங்கி முகமவாடி அன
 லிற்பட்ட மெழுகுபோலுருகி அவனை ஆவிவகனம்செயது
 என் அருமந்தையாத! நீ இனி அயாதலொழிக. முனையான
 செய்த நல்வினைப்பயனே இன்னவாறமைத்ததெனத்தனிக.
 இச்சாவலோக சரண்யனால் எனக்குத் தீங்குசம்பவித்ததென
 நெண்ணுவது தவறு; சாவாநதரியாமியும் சாவசக்தியுள்ள
 வனும் உள்ளுமபுறமபும் ஒத்து நடப்பவனுமான சாக்ஷாத்
 ஸ்ரீமநாராயணனே இவ்வவனிமாதசெய்த அருந்தவத்தால்
 இராமனாக அவதரித்துத் தனபாதபத்மங்கள் படிய நடந்து
 நமமனோக்குப் பிறப்புகுணம் அறிவுஎன்பனவற்றால் உயி
 கள் எயதுமபெருமைக்கும் மற்றைச்சிறுமைக்கும் தத்தம்
 கருமமே கட்டளைக்கல்லெனக்காட்டி எனக்கும் வீட்டுலக

மருளினன். பேறிளமையின்பம பிணி மூப்புர் சாக்கீரோ
டாறுங் கருவிலமைப்பு என்றவாறு மூன்றுலகத்தவர்களுமீ
மரணம் மூலத்திலேயே யமைநதுகிடந்தது. பிறப்பும அன்ன
தகைதது. இவவிரண்டும ஒருவன் உறங்குவதும் உறங்கிவி
ழிப்பதுமேலால் உயிர்க்கு இயலபாயுள்ளன. இப்பிறப்பிற்கு
முதற்காரணமாயுள்ள நமது அவிசைசைகெட எல்லாப்பொ
ருள்களினும் சிறந்ததாயவீட்டிற்கு நிமித்தகாரணனும், தோ
ற்றக் கேடுகளின்மையின் நித்தனும், நோன்மையாற்றன்னை
யொன்றும் கலத்தலின்மையின் தூயனுமாகி எல்லாப்பொ
ருள்களிலும் கலந்து நின்று விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும்
ஒருதன்மையனுமான அமமெய்ப்பொருளே, தனுததாங்கிக்
கணகூடாகவருகதென்று ஐயநதிரிபறநினைதி. இதுவே நிள
க்கு உபாயமெனப்பற்று. இனியானுகு உறுநிசொல்ல
வெண்முவதொன்றுமின்று. இன்றோடு நிற்பாலமையும் என்
னுயிரக் கிறுதிசெயதானென்றும் துவேஷமும் ஓரிதது அவ
னையே சரணாகதரக்கனென்று ஸ்திரபுத்திபண்ணி அவனுக்
கமாதொடங்கிய காலத்து உடன்று நினனுமாகுறுநிதேடி.
அவன் சரண்கமகதுவாமுக நின்கிறிய தகதைககுச்செய்யும்
வழிபாட்டி, சிறிதும் வருவற்க எனப் பலவாறு நீதிகளபுந
ட்டி மீண்டும் அவனை மாரபிறுகட்டினி, அருஞானிகட் ககப
படாத மெய்ஞ்ஞானரு! இவ்வினைஞன் நிருதராகிய பஞ்
சுப்பொதிக்கு நெருப்பு நெருப்பை நிகர்த்த நிராமலன, இதத
கைய இவனை இதோ நின்கையில் ஒப்பிக்கின்றேன், கைக்
கொள் எனககாட்டிமேபோது கண்ணியயாவார்க்கும் களைந்
கிய காருததன், தன பொன்னுடை வாளைமெடுதது இதனை
நி பெற்றுக்கொள்கவென அவவருகதனுழை யிருநருளினான்.
அககணமே வாவி தான் பிடித்திருந்த கணையைவிடுகவே
அது அவன்மாரபை ஊடுருவிச்சென்று ஆகலியின் மூழ்கி
ஆதிமூலனது வெறிந அமைந்த ஆவமபுககது. ஆகண்டவி
யும் சுராரிவருநிலையாயமாகமபுங்கனன, அதுகண்ணுற்ற வி
ண்ணவரும் மண்ணவரும் மற்றையரும் கௌசல்யா புத்ர
ரத்னத்தை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

அககால அவாபதசமஸ்தகாமனான தாசரதியும் பரி
புத்ரனது கையைப்பற்றிககொண்டு அவகதனும் அஞ்சலும்

பின்னொரு ஓர் குன்றின் * மாடணுகினன். தன்மண்ணுங்க
ருத்துமொத்த கணவன் இறந்தசெய்தி கேட்டவுடன் கணனி
கைகளேவரில் ஒருத்தியான தாயானவள் ஒடிவந்து வா
லிமேல்விழுந்து இரத்தவாரியில் புரிசூழல் சிவப்பேறப் புர
ண்டு வேய்க்குழல்யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளும்தோற்க
ஓங்கியகுரல்விட்டு அசை! என்ஆரூயிரோ! இதுகாறும் துயர்
க்கடல் காணாத யான் இன்று காணக்கடவேனோ? என் உயி
ராயிருந்த நீ இன்றுசெல்ல, உடல்ஆகிய நான் இங்கிருக்கலா
மோ? சாகாதிருக்கத் தேவாகட்கும மருநநீரத நீ சாகநேர
லாமோ? நின்னைகொண்டுபோன நமனும் அத்தேவாகளில்
ஒருவனுகையால் அவனும் செய்ந்நன்றி மறந்தனனோ? சிவ
பெருமானைப் பூசுக்கும் செவ்வியணுகியதே. இத்துணைக்கா
லம் உறங்கி நீடித்திருப்பது நீதியா? புஷ்பசயனத்தை விடு
த்துப் புழுதியிற் படுத்திருப்பையோ? இதுகாறும் கலாழாத
நீ இன்று கலாவதன் காரணமென்னையென என்னைக்கேட்டி
லையே, யான்செய்த குற்றம்யாது? என்னை நீ என்னுயிரொன்று
சூறினையே அதுபொய்யோ? அது மெய்யாயின் அப்பொய்
யிலாதவன் எய்த அமபு என்னையும் கொன்றிருக்குமே. இவ்
வமையத்தில் தேவாகள் நீசெய்த உபகாரத்தின் பொருட்டு
நின்மேல் தேமலர்தாய் எதிரொண்டு அழைத்து மரியாதை
புரிகின்றனரோ? ஊழிகாலமும் காணும்ஆயுளும் மேருவை
யும் சுரத்தால்நெரித்து ஊதம்வலியுமுள்ள நின்னை ஓவாளி
கொன்றதென்னின் இது தேவர்கள்செய்த மாயமோ? அஃ
தன்றெனின் வேறுவாலியோ விளிரதுளன்? மறைநது நின்
றெய்தவன் நின்முன் இரந்துநிற்கின் அமுதும், அமுதிற்பிறந்
தவருமன்றி அகிலமுற்றும் அளிப்பபையே. இன்னவாறு நட
க்குமென முன்னமே யானசொன்னதைப் பின்னமாக்கினின்
பின்னவனோடு யுத்தசன்னதங் கொண்டுவந்து இற்றநின்னை
எற்றைக்குக்காண்பேன்? மகனே அங்கதா! அண்ணனோடு
தம்பி போரிட்டமையால் நமசெலவமயாவும் அழிந்தமை
யைக் கண்டிலையோ! பெருமையுடையார் பிறர்மானத்தை
யேகூறி அவமானத்தை மறையாநிற்பர் என்பதையும் பெரு

* இதற்குப் ப்ரச்ரவணமெனப் பெயர்கூறுவா, இதிலே தான்
ராமலக்ஷ்மணர்கள் நான்குமாதம் வசித்தனர்.

மைசிறுமைகட்டும் உடைகல் தார்தாம செய்யும் கருமமே
நிந்தில்லையென்பதும் அந்நித அவ்வரசமைநதன், இவ்வா
றியற்றின் யாம செய்யத்தக்கதென் எனப்பலவாறு கூறிப் பு
லம்பி மூர்ச்சித்தனள். அங்ஙனம் உணர்வொடுக்கினவள் ஒரு
வாறுணர்ந்து நிற்கையில் ஆஞ்சநேயர்கண்டு சிலபெண்க
ளேக்கொண்டு அவளை அநதப்புராஞ் சேர்ப்பித்து அங்கதனைக்
கொண்டு காலஞ்சென்றவாவிஞ்சு செயற்பாலதாய தகன
சமுஸ்காரமுதலிய நடத்தித் தாரகவாச்சியன் மாட்டுச்சார்
நது நடந்தவெல்லாம் உரைத்தனன்.

அப்போது நெருகல்உள்ளா நெருவனின்று இல்லே
யென்னுமபடியன்றி; இன்றுகாலையுள்ளவனும மாலையிலொ
மாறு இமமாலையிலொயினனே! இவவுலகிய விருந்தவாறு
என்னே என்னையென ஏக்குற்று இறந்த அன்னோன்முகம
போலத் தன்வதனம் வொளிகுன்றிப் * பணிகடல் மூழ்கி
னவன்போலச் சூரியன்மறைந்தான். மறைந்தவன் மீண்டு
தன் மரபிலுதித்த மன்னவன் மைநதன் மைதியியின் பிரி
வால் வருந்துதற்கேதுவான கங்குற்கடலைக் கடக்கவும் மக
னாகிய சுகரீவன் மகுடம்பொறுத்தற்கேதுவாய ராஜலக்ஷ்
மியைப்பெறவும் கதிராகளாய ஆயிரங்காங்கொண்டு அமபுய
மலரின கதவங்களைத் திறக்கவந்தவன்போலத் தோன்றி
னன. அப்போது தம்பிககுத தனியரசாட்சிதந்த தாசரதி,
இலக்குவனைநோக்கி ஐய! நினகையால் சுகரீவனுக்கு இன்று
மௌலிபுனைநதுவருக என ஏவ, அவனும ஒமென ஒருப்ப
ட்டு வாதாத்மனைக்கொண்டு மங்கலப்பொருள்களும் மங்
கலநீர்த்தங்களும் கொணருவித்து மறையோராசியும் வான
வானுவும புஷ்பவருஷமும் மருவ மறைவிதிவழாது மார்த்
தாண்ட புத்திரனுக்கு மாத்தாண்ட ஜோதிமயமான மணி
மகுடம் சூட்டினன். அங்ஙனம் புனையப்பெற்ற மகாராஜன்
நகதிரச்சுற்றத்தவரோடு மன்னவர்பெருமானுழைவந்து ம
லாககழல் வணங்கிநிற்க வாய்மைதவறாதவள்ளல், அவனை
மார்புறத்தழவி ஐய! இந்நாள்வனாயில் நின் முன்னோனால்
முனியப்பட்டு அரசியலென்னும் அகவத்தைநடத்தும் அமை
தியைப் பெரும்பாலும் அநியாதிருந்தனை என நினைக்கின்

றேனா. இனியேனும் முன்செல்லினும் பின்செல்லினும்
 னாபம்தரும். அவ்வகவத்தை நிரந்தரஞ்ஞாநற்செய்கைக
 றென்னும் கலினத்தாலும் அங்கவியலென்னும் சமமட்டியா
 லும் ஒழிபியலென்னும் பருமமுதலியவற்றாலும் நடத்தின்
 ளுளமைபயக்கும். அங்ஙனம் நடத்தாதொழியின் இருபாலும்
 னாபமவினையும். மலாதலையுலகிற் குயிரொனச்சிறந்து உல
 ளபாலருருவாய் உலகங்காததலின் மனனனுசுரு இறையெ
 ளாலும் பெயரிடப்பட்டது. அவன அமைச்சு, நாடி, அரண்,
 பொருள, படை, நடபெனனும் ஆறுமுடையனும், முறைவே
 னும், ஞாஞ்சுரு குறைவேண்டி ஞாஞ்சுரு காண்டற்கெளிய
 னும், யாவாமாடும் கடுஞ்சொல் அல்லனுமாய் மதிக்கப்பட
 டே தன காரியங்களில் வினாவுடைமையும், அவற்றை யறி
 தற்கேற்ற கல்விசேனவி ஆணைகளுடைமையும், காமம்,
 வெகுளி, கடுபத்துள்ளம், மானம், உவகை, மதமென்னும்
 அறுவகைக் குற்றங்களைச் சுழிதரும் நிரெந்விடக்க, நன
 னெந்நெனத்தி, மானிடநெய்வசுருதறாசுள் வாராமற் கா
 ளற்ருரிய பேரறிவுடையாதைத் துணைக்கோடலும் இன்றிய
 மையாதனவாய்க் கொள்ளல்வேண்டும் மேலும் நல்லதன
 னும் நியதன்றிமையு மில்லெனபோரும விடாந் தூரத்த
 னும் நடரும் உள்ளிட்ட குழு உககளைச்சேராது கொடுத்தல்,
 ளன்சொற சொல்லல், வேறுபடுத்தல், ஒழுததல் ஆகியஉபா
 யங்களால், நால்வகைவலிகளோடு காலம்டங்களை யறிந்து
 தெளிநதுவினை யாடிககளைத்தழிஇ உரு திரு எழுபுமுதலிய
 உறழல் மகிழ்நது தற்காத்தலினும் பகையழித்தன்முதலிய
 உரிமங்களினும் சோரதலடையாது செங்கோன்மையினின்
 னும் வருவாமல் குடிகளஞ்சுவதும் பகுதியஞ்சுவதும் தான
 னஞ்சுவதும் ஆய தொழில்களொழிநது தனனெடு பயின்றா
 னாசகாணின் அவா கூறியன மறுக்காது பகைமுதலியமூவா
 மாட்டு நிகழ்ந்தனவறிதற்கு ஒற்றையாண்டு மனம் மெலித
 ளினறி வினைசெய்தற்கு கிளாசுகொண்டு சோம்புதலினறி
 ளுடைவிடாத முயற்சியுண்டு தெய்வம்பொருளின்மை மெய்
 உறுத்த மிவைகளால் தனக்கு இடுக்கண்வருதுழி அதற்கு ம
 ள் நலங்காமல் அரசாட்சிபுரியவேண்டிவது. ஆகையால் அரி
 ள் கொண்ட நின்னரசு எண்ணிய எண்ணியாங்கு நின் ஒருவ

னுக்கே இன்பமனுபவித்தம் சூரியதென்று துணிந்துபாராட-
 டாமல் யார்க்கும் இன்பமுற நீதிசெயுத்தி ஆளுக. இப்போ-
 து சிங்கத்தில் சூரியன் பிரவேசமாயினமையின வானரங்கள்
 மலைமுழைகளில் வதிநதுறங்குமகாலம் இதுவாயிற்று; ஆத-
 லால் நீ இஃநான்குமதியும் நின்னிநுட்கையடைநது நினமக-
 னுக்கு இளவரசு நனது அகித்துமீளுக. அவனைசசிறியோனெ-
 னமதிதது அவமதிசெய்யற்க. தரைமையிற் றெரிய சூரிய-
 கூனியென்று தீமையொன்று யானியற்றினமையால் அவள-
 எனக்குச்செய்த கொடுமை எவ்வாறு செய்தது ' கண்ட-
 யனனோ, மங்கையராலேயே மனிதாகடகு மாணமவருவ-
 தென்பதை வாலியிறந்ததும் யாங்களடைந்த அல்லலுமபழி-
 யும் கரதலாமலகம்போலக் காட்டும். மறம்போககறகுரி-
 துமீ அறம் ஆக்கறகுரியதும் ஆமென உறுதிதொண்டு நின-
 முனனோனைப்பறநி இனி நீ இரங்காது இததாரதலத்திறகு-
 தாய்போலிருநது தாங்குநி, போதினது உறவே அக்கிரவன-
 அதத! எமநகா குரயநிருக்கையெனனுமிழி சொல்லாத உறப-
 படுவதொன்றேயன்றி நன்னலத்திற் பொன்னகரினுப சிறா-
 ததென்பது யாவரும் அநிந்தவிஷயம் ஆதலால் இவவிருதிவ்-
 னிதுதிகாறும் நீவிரிவண் விற்றி நுதருளின அது எமநக-
 செய்த தவத்தின்பயனும் நாமக்கு யாங்களியற்றும் ஈறிய-
 பணியால் இனிமையுறும். இதுமுதல் அறகாறும் நமமை-
 பிரிநது யாங்களடையும் இனப்பபெருநது துன்பத்தோ-
 டொகுகம் எனக்கறி வணங்கினன அதுகேட்டருளிய கோ-
 சலாபெருமான், குறுமுறுவல்செயது மறகடேச! வேந்தரிரு-
 க்கை யெம்மையொதத விரதியாகட்கு விருடபமுடையதா-
 மா? விழைநதிருப்பினும் எமமோடனைந்து போற்றுதலிலே-
 யே நம் பொழுதியாவும் போதரும். போதவேரியடைந்த புத-
 தரசாட்சியின் கணுளள காரியங்களை நடத்தறகுரிய காலம்
 எவருளது? மேலும் யான் கூறிவந்தது ஏழிரண்டாண்டு எர்-
 வனத் திருத்தலென்பதல்லவா? இக்காடுறைவாழ்க்கையை
 விடுத்த என் இணைவிழியைரொத்த துணைவி தூர்த்த நொரு-
 வனுழைச்சென்று துயாகூரதிருக்க யான் ஓதுணைவனிட-
 த்திருநது சுகிப்பது தர்மமா? உலகம் சம்மதிக்குமா? இத-
 னல்லவரும் பழி இவ்வுலகத்து இறுதிக்காலத்திலும் தீருமா?

அநதோ என்விலுக்கு வேலைகிடைத்தும் அதனை அதற்கி டாமலும் முனிவாகளிட்டவேலைகளை யியற்றாமலும் இருக் கின்றேன். இவையன்றி இன்னும் சிலதர்மங்கள் யான்செய்ய வேண்டுவனவுள. இவற்றால்பல அதர்மங்களும் பாவவேண்டு வன. ஆகையால் என்வேண்டுகோளின்படி நின்சேனாசமு கங்களை இந்நான்கு திங்களிற் சேர்த்துக்கொண்டு அவற்றின் இறுதியில் வந்து என்னிடமேசோக என்று உரைக்கவே உரு மைமனாளன் அதனை மறுத்துப்பேச அஞ்சுகுறிப்பறிந்தொ முகலே முதுக்குறைவென வெண்ணித் தன்கண்களில் நீர் வடிய வணங்கி மனதை வரதன்பாலவைத்து மமமரோடு சென்று தன்மலையிடம்புக்கனன்.

பின்னேகின்ற வாலிசேய் முன்னேவந்து பொன்னடி வணங்க, மன்னாபெருமான்மகன் கண்ணருளோட்டி அந் கத! நீ சீலமுதலியவற்றிற்கு அங்கமாயிருக்கின்றமையின் வேறு யான்விளம்புவதின்று நின்சிறியதந்தையைப் பெரிய தந்தையாக நினைந்து அவன் ஏவலிற்றிறம்பாது நிற்றியென் னுவற்புறுத்திப் பலநியாயங்களைக் கூறி விடைகொடுக்க அவ னும் சென்றனன், பக்கததில்நின்ற மெய்க்கொற்ற மாருதி யைநோக்கிக் கேசரிபுத்ர! நீயும் அவன்பின் படர்தற்குரிய யன்றோவென, அதுமன் கருணாநிதி! அடியேன் பிரமசரிய ஆச்ரமத்தை யடைந்துள்ளேனென்பது நுமது திருவுள ளத்திற்குன்றி யிருக்கின்றதே ஆதலால் யானு மினி நாட் டில் உறைவதெற்றிற்கு? அங்ஙனமிருக்க தாபதாகளாய நுங் கட்டுக் குற்றேவல்செய்ய நினைக்கின்றது என்மனம என வணங்கி உரைக்க, வள்ளல் ஐய! அரசனுக்கு முதலங்கம அமைச்சு. காவற் சாகாடுகைத்தற்கண் அவ்வரசர்க்கினை யாய அவ்வமைச்சு, வினை செய்யுங்கால் அதற்குவேண்டும கருவிகளுழ காலமும் அது செய்யுமாறும் அவ்வாற்றிற் செ ய்யப்படும் அவ்வரியவினைதானும்வாய்ப்ப எண்ண வல்லவ் வனாவான். தன் அரசன் கருங்கியகாலத்தும் பெருகியகா லத்தும் இடைநிகராய காலத்தும் அவனாற் செய்யப்படும் அறங்களையறிந்து தனக்கேற்ற கல்வியானிறைந்த சொல்லை யுடையனாய் வினைசெய்யுந் திறங்களையறிந்து அவனுக்குத் துணையாவதுமன்றி சொல்வன்மை வினைத்துய்மை தீட்பம்

செயல்வகை தூயமன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் குறிப்பறிதல் அவையறிதல் அவையஞ்சாமை முதலியவைகளுமுடையவனாவான். இக்கூறியமூற்றும் அமைந்த நீ புத்தரசெய்தியநாயகனுக்குத் துணையாயிருத்தல், இன்றியமையாததன்றோ. ஒருகால் அவன்மாட்டுத்தீமைவினையின் அதனை இடித்துரைத்தகற்றும் வலியுடையோர் நின்னையன்றி அவன் யாவருளா? ஆகையால் என் வேண்டுகோளின்படி இந்நான்குமாதமும் அவனிடமிருந்து அரசு அவனுக்குக் கைவருமாறியற்றிப் பின்னர் என்பால்வந்து எனக்குவேண்டிய காரியங்களைப்பூரிவை யெனவிடுக அவ்வாணையை மறுத்தற்கஞ்சி சென்னி இறைஞ்சிச் சென்றான்.

7 - வது அத்தியாயம்.

அக்காலத்தில், தன் மகனுக்குச்செய்த வுதவியைப் பன்னிச்சனககுலரத்தனத்தை முன்னேசென்று நாடுவான் போலச் செங்கதிர்ச்செல்வன் தென்றிசைக்கண் மேவினன். தன்மதலையைக் கோறல்செய்த கொடுமை நினைந்த பாகசாதனன், முன்னேவராமல் இந்திரதனுசும அம்புகொடுத்து இராமனோடு போர்செய்யுமாறு விடுத்ததுபோலக் கார்மேகங்கள் கவிந்தன. அவ்வெழிவிகள், இவ்விராகவன் தன் மேனி நிறத்தால் நமமை வருத்தினனெனப் பழம்பகையுன்னி இதோ நினக்குத் துணைவரநிற்கும் யுகவர்க்கங்களை யும் நின்னையும் வருத்துகின்றே மென்பதுபோல அப்புமாரி பொழிந்தன. அக்கார் தன் சுபாவப்படிக்குளிர்ச்சிபுரியாது, துணைபிரிந்தோர்க்குத் துனியகாமககனலை விருத்திசெய்தது. அக்கார்காலம், தன் குளிர்ச்சியாலவருத்த அத்தாணுவும் தழலேநதித் தந்தித்தோல் போர்த்துச் சுடலைசார்ந்தனனோ? அததாணுவின் மைத்துனன், அத்தாணுவுட் கரந்தனனோ? சதுர்மறைக்கிழவன் ஆயிரமிதழ்க் கதவடைத்துத் தாமரைக்குட்புகுந்தனனோ என்னுமாறு நிகழ்ந்தது. மேலும் அநதோ!! வறுமையும் அஞ்ஞானமும், உலோபமும், முறையே கல்சியையும், மெய்ப்பொருளையும், அறத்தையும், தடுப்பதுபோல ஜனகநதனியை நாடுமுயற்சியைத் தடைசெய்தது அத்தடையை நிவிர்த்திசெய்ய அவ்வாவிந்த லோசன னாலாகாதா? அவனது அக்னியஸ்திரமொன்றே யமையும்,

உலகத்திற்கு உறுதியாய் அறமபொரு ளின்பங்கள் நடத்தத்
கேதுவாயவான் பெயலேததடுத்ததரக வாகுமே என வாளா
விருந்தனன் போலும்.

இவ்வாறு இவ்வருஷநது அரிதிற்பெயர்ந்தபின், ஓர்
தினம் கிட்கிந்தையில் வெருவி இரியலுற்ற அரி இனங்களால்
சுமிததிரைச் சீயத்தின்வரவு உணர்ந்த அங்கதப்பெருமான்,
மதுவுண்டு மயங்கிக்கிடக்கும் வண்டுபோல நறவருநதி மஞ்
சத்திற்றுயின்று மெய்மமறநது வதிந்திருந்த தன் சிற்றப்
பனை யடுத்துணர்த்தித் தன்னலானமட்டும் எழுபபியும் இய
லாமல் எதிர்ப்பட்ட அஞ்சனைச்சிங்கத்தின் மாட்டு அறிவி
க்க அவனும தாராவரின்விளம்பிரிநத, அவள் அநதோ!
நீவிர என் செய்திகள் நமியல்பு யானே தன் மதத்தால்
தலையில் மண்ணைவாரிப் போட்டுக் கொண்டதும், கங்காதத்
தன் என்னும் தவளை தன் சத்துருநாசமசெய்த சர்ப்பராஜ
னுக்கு அஞ்சியதும் போலாயிற்று. வந்த இடையூறு நபப
வழிதேட முயல்வேண்டும இல்லையாயின் அதோவருகின்ற
அச்சாபபாம்சருக்கு நாமனைவோரும் இரையாதல் தின்
ணம், யாருக்கும் காலச்சிரமம் தவறிநடப்பது காலநாமுடி
யும். சொன்னகூற்றுத் தவறுவதும் அன்னகூற்றேயாகும்
எனக் கூறிப் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்து, குரங்குகளால்
டைக்கப்பட்ட வாயிலைப் போத்துக்கொண்டு குறுக்குவழி
பற்றி அதிவேகமாகவரும் இளையபெருமானே எதிர்கொண்டு
அழைத்துப் பல உபசாரமொழிஉரைத்து, ஐய! நீ இவண்
வந்த கருத்து என்னெனவினவச், சற்றுநாணமுற்ற அவர்
எமமண்ணலார், இதுகாறும் சுகரீவன்பால் ஆறுநூபோல்
தாராளமாய் ஒழுகின நம ஒழுக்கத்திற்கு அவன்மொழி மாற்
றுப்பொருள்கூறிக காலநதாமுத்தது, எமமோடு கொண்டு
கூட்டாமா எனவும் அர்ங்னமாயின் நம விற்பூட்டுவேண்டு
மாவெனவும் கூறிமாறுரைகேட்டுவாவென என்னை ஏவினர்
என்றனர். அதுகேட்டவாலி மனைவி, அநதோ!! ஐய! அவன்,
நீவிர்செய்த நன்றியை மறந்தானல்லன். தேனீக்கள்போல
எங்குமபரவிச்சென்ற வானரசேனைகளை வருவிக்குமாறு
தூதர்களை ஏவி அவர்கள் வரவுநோக்கி இத்துணைப்போது
நிடித்துள்ளன். ஆதலின் எமமீதுகொண்ட சினமொழிநது

காக்கவென இரதநிதிக் மாருதியும் வேண்டுமாறு கூறினன். ஆங்குணாரதநிதின் அங்கதன், குறிப்புநோக்கி வினாநது சென்று, சுகரீவனை யெழுப்பி உணர்த்த, அவன் நித்திரை தெளிநது உய்த்துணாநது மிகப்பயநது பதைபதைத்து அச் சோ!! மதுஷ்ணடதாலனறோ இது வந்தது, இதனால் எத்து ணைக்களித்தோமோ அதனுணைக்கு மேலும் துயரப்படநோக தஃ. அது நாமுள்ளவையுமேயன்றி அப்பாலும் தீராதவா சையும் அளித்தது. இதனை நல்லோர மனதாலுந தீண்டா. அநோ!! எமபிரானுக்கு வெம்பிழை புரிந்தோமே! எமமு கங்கொண்டு அமமனனவர்பால் ஏகுதும் என எண்ணமி டடு ஏங்கிநிறையில் அதுமானவநது நம வாயிலில் இனவல எய்தினா எனவே, எழுநதுசென்று இருவரும் அளவளாவி முகமனியமபி இராமனசமுகம சென்றனர். மகாராஜா, தான செய்த பிழையை சுகமிகுமாறு வணங்கி வேண்டிநிற்கை யில், அறுபத்தேழுநோடி படைத்தலைவர்களுடன் எழுபது வெள்ளங் குங்குச்சேனைகள் நீலநல ஈடத்தப்பட்டு வந தன். அவற்றைக்கண்டு களித்த அண்டாராயகனபால் பொ னொழிமெற்று தீங்குகொளனறில் சீதையைநாடி மீளவல்ல னச் சிலருடன் அதுமான தெனறிசைமேவினன். ஏனையோ ரும் ஏனைய மூன்றுநிகும ஏனா.

ஒழுநிபுங்கவாகனே! இதுநாறு சுகரீவன் அடைந்த மூன்றுவித பயங்கரமும் நிவிர்த்தியாயின. இன்னும் ஒன்று ளது அதுநீங்கின அநந்தரமே அநிகதமனும் துககத்துக கக கரா கண்டனன் என்று கதைத்து அப்பால் அறைய ஆரம பிகைகையில் அநதணரிந சிலா பாதவசிகோஷ்ட! இநதிரனமக ணைச் சங்கரியாமலே அவவிராமன், குங்குச்செயவிதுவென அறககருணையால சுகமிதது அவனோடு தோழமைகொண்டு அலைகடலிலங்கையை யழிக்கலாகாதாவென வினவக, கா விரிந்தத கமண்டலமுநிவன், அறறன்று அறன் கடைநின் றுரை அணுகலுமீது, அவனை அவனியில் நிறுவது, அவனைக்கொன்ற மறக்கருணையினாலேயே அவவமலன்பா சுகரீவனுக்கு இத்துணைபயமும் பக்தியும் அன்பும் இடை யறா நட்பும் ஒருங்கே இயைந்தன. இவ்வனமின்றேல் குங்கு கியல்பு மறக்கும்பகுதியது. களவரக்கனுகமும் சிறிது உள

ளககலக்கம் நேரிட்டது. செக்ருத்துப்பற்றியே வாலி உற்ப
'வமும் சங்காரமும் நிகழ்ந்தனவென்க

அப்பால் ஆதிநாயகனும் ஆதவன்சேயும் இளையோ
னும் அறுதிசெய்யப்பட்ட மாதமொன்றினின்றுதி அனுகும
சமையத்துக் “கண்டுவந்தேன்கண்டுவந்தேன்” சீதையைஎன்
னும் ஒலிஒன்று கேட்டுக் காதல்கொண்டு அத்தொனிவந்த
திசையைத் திருமினோகுகினர். அக்கணத்தில் அஞ்சனேமஞ
சன் அனுகவநது கண்டவர் விண்டிலர் என்னுமாறு சற்று
நேரம் யாதும் உரையாடாது ஆனந்தக்கூத்தாடிப்பின் இரா
மனேநோக்கி ஐய! அநதரததுயாநத விந்தம், தருமமவளாக
கும் நருமதை, தாமகூடமுற்ற ஏமகூடம், அருமபிலத்துறற
சுயம்பிரபைநகா, துமிராசுரனுக்கும் எமமிளவரசனுக்கும்
போர்முண்டதலமாகிய பொய்கை, வெண்ணெயை நிகாத்த
பெண்ணை, மதாத்தகூழ்வினையும் விதர்ப்பம், அண்டருமவி
ருமபும தண்டகம், கண்டவா மனங்கவா முண்டகத்துறை
மாதாமுலையென்னும் கோதாவிரி, கவனநீருடைய சுவண
நதி, கொழுவளமுற்ற எழுவகைககொங்கணம், செழூநத
வர் வணங்கும் அருநததிமாமலை, ஓங்கிடமளிக்கும் வேங்
கடவோங்கல், ஈழமவினையும் சோழநாடு, சங்கமிருந்த தண்
டமிழ்நாடு இவைகளைக்கண்டு களித்துக் கடநது சமபாதி
சமபாஷணமபெற்று மகேநதிரமேறி மகார்ணவத்தைக் கட
க்கையில் மைந்நாகனோடு வசனித்து அங்காரதானையைச் ச
ங்காரஞ்செய்து இலங்கைமாதேவியை மலங்கவதைத்துச்சு
ற்றி நோக்குமபோது மகேந்திரகிரியினின்று முன்னர்க்கண்
டபொன்னகரோ இநநகரொன எண்ணினேன், நண்ணியுற்றுப
பார்ப்புழி அநநகர் இந்நகருக்கு நரகமாகக்காணப்பட்டது.
அரக்நன்செய்ததவமே அவ்விசுவகர்மாவிற்கு அதிமதிநுட்
பமளித்து இதனைச் சிருஷ்டிக்கத் தூண்டினதேயன்றி வே
றன்று. இதற்கு முன்னும் பின்னும் அவனாற் செய்யப்பட்ட
வைகளை யாம் கண்டோமே இப்பட்டணப்பிரகாசத்தினால்
அபபகலவன்தன் ஒளீமுன்னின்ற சந்திரன்போலன்றோ பிர
காசிக்கின்றான். அரக்கர்களும் தங்கள் நிறமாறி அவ்வருக்
கன்போல்கின்றார்கள். மகாமதியுடையோரை மநதமதியோர்
சாரின் அன்னோரையொப்ப விளங்கல்போல இதனைச்சார்ந்த

நிசாபதி இரவியாலடைந்த வொளிமழந்தமும் தனக்கிடல்
பாயுள்ள களங்கமுமின்றி ஒளிவிடுகின்றான். இங்ஙனம் செம்ம
பொன்னாலும் வெண்பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட மாடமா
ளிகைகள் கூட்டுநாபுரங்களிருக்கினும் அவற்றாலியப்பட்ட
கொடிசெடி விருகமுதலியவைகள் கோமேதகமுதலிய நவ
மணிகளாவிழற்றப்பட்ட தழைமுதலிய பலன்களைத் தரு
மெனில் ஆராதாம ஆச்சரியப்படாமலிருப்பார். மதுமாமசு
பகஷணிகளாய அவாகட்குத் தாவரவர்க்கப்பலன்க ளெற்றி
றகு? தேவாமிருதமென்னுமவிரும்புவார்களா? அந்நகரத்தார்
கருக் குற்றேவல்செய்கின்ற அரமபைமுதலிய அரிவையாக
ளையும் அமரர்களையும் இமையாநாட்டத்தால் அறியலாமேய
ன்றி வேறின்று. புஷ்பநத்தோடு நிதித்திரள்யாலும் அத்தன
பதிதர் சோதானாகிய இவ்விவகேசனுக்கு நாதனன்
போலும். இந்நிதிருவெல்லாம் இங்கிருக்கின் அங்கு என்ன
இருக்கும், அந்நிலமே பொன்மலையின சிநாமாயிருக்கின்
வேறுயாது புலற்பாலது. எனஎண்ணி இறுமபூதுற்று அந்
த இலக்செழிற் விளங்கும் இலங்கையுட்புக்கு எழுதுறு
யோசனை விஸ்திரணமுற்ற அவவிடத்தில் அநிலனும் நுழை
யாத அருடபுனையாடும நுழைந்த ஆராயுமபோது, அவவி
ராவணன் முதலியோரைகண்டு அசோகவனத்தில் சோக
முற்று மண்பொதிந்த மேனியோடு புண்பொதிந்தசிந்தைய
ளாய நினன்றிரிந்த சீதையைக்கண்டு ஆழிராது வாழிகு.
றச் சூடாமணிவாங்கி வரம்பெறறு மீள்கையில் அவ்வன
த்தையழித்ததுபோல அவன் அணுகின சமபுமாலி பஞ்சசே
னாபதிகள் அடசயன் ஆதியோரை அழித்து இந்நிரஜித்தால்
கட்டுண்டு இராவணன்மவநது, எய்தியசெய்தியியம்பி விடி
ஷணகபாஷணமவினவி மகிழ்நது வாலில்முட்டிய தீயால் ஊ
னாககொளுத்தி இவண் மீண்டனன். இச்சூடாமணியைக்
கோடல்செய்தருளுந வென்றிந்து அடிவணங்குகின்றனன்.

அக்காலே இராகவன் உவந்த உள்ளங்கிளர்ச்சிபோலப்
பிலவங்கவெள்ளம் பேருவகை கொண்டிணைது சுகீர்வாக்

கிணையால் தெற்குக்கடல் குறுகிற்று * வீடணன் அடைக் கலமுற்றுத் தேடரிய லங்காராசசிய பட்டாபிஷேகம சூட் டப்பெற்றனன். இராமன் அம்பால் அம்புராசி வெம்பழல் பற்றியது. அலையில் மலைமதப்பதுபோல வருணன் வெரிந கொடுக்கத் திருவணைமேயது. வேலைகடநது சுயேலைசேர்ந்து சோரசுகசாரணனைக் கொண்டு சிலசொற்கள் இராமனால் சொல்லி அனுப்பப்பட்டன. இராவணன் முதலியோர், கோ புரக்குன்றி விவரநது குரககுவிள்ளத்தைக் கண்ணுறுகை யில் சுவேலாசலத்திலிருநத இராமனுக்கு இவனே இராவண னென வீடணனாற் சுட்டிக்காட்டப்பட்டபோது அச்சுட் டுச்சொல்பின்னாக இரவிகான் முனீ, திட்டென எழுநது முன்பாய்ந்து அத்தசமுகத்துட்டன முன குதித்தனன் இரு வர்க்கும் பொ நவறுமல் யுத்தமுண்டது. இருபதுதோள்க ளும் ஒருபதுமுகங்களும் பருவரலுறச் சிறுவிரல்கொண்டு கிறப்பட்டுறுற்றன. கருஞாயிற்றை வெண்ணாயிறுகலந்த வண்ணம் காணப்பட்டது. காராகுகன் களேபரமமுழுதும இரத்தவெள்ளத்தால் சிவப்புற்றது. மதயானையை ஒர் சிங் கக்குருளைபாய்ந்து அறைந்ததுபோலச் சுகரீவனால் அறை பட்ட மண்டோதரி மனாளன் மயங்கினன். இங்கே அண டையில் அரிகுலத்தரசன் இல்லாமையைக் கண்ணுற்ற அம லன் அந்தோ!! துணைவா எழுவரில் ஒருவரை இன்று இழந தோமோ எனத் துயருற்றுக் கலங்கினன். அக்கலக்கமாற அக்கணத்தில் மகாராஜா, பூநக்குலையைப் பறிக்குமாறு இரா வணனது இருபது முடிகளையும் பறித்துக்கொண்டு ஐயன் மாடனுசினன். அதுகண்ட காகுத்தன் அக்கண்டகனது கண்டமொருபதும் கொண்டு வந்ததாகப் பாவித்து அன்ப னைக்கொண்டாழக களிகூர்ந்தனன்.

அப்பால் செப்பவிடுத்த அங்கதன் தூது துப்பின்றா யது. வானரசேனையால் வானளாவிய அவ்விலங்கைமாரகர்

* அநலன், அநிலன், அரன், சம்பாதி என்னும் நான்குமத்திரிமா ருடன் வந்தனன். இவன் மறத்தைவிடுத்து அறத்தைக்கொள்ளும் குண மும் யாருக்கும் போரினையாமையும் தெய்வபத்தியும் பிரமனிடம் பெற்றுவந்தவன்,

வளைத்து முற்றுடைபோடப்பட்டது. அதுமானுக்கும் அரசுகுறிநைக்கும் அமர்நடந்தது. முதல்நாள் நடந்த முனைமுதத்தில் முனைவன் கணை நென்னும மூரிக்காற்றால் இராக்கூசேந்திரன் என்னும சீமூதம மோதப்பட்டு அநதபபுரமென்னும் ஆர்கலிக்குழியில் அமாநதடங்கிற்று. ஆதியில் சண்டமாருதத்தால் அலைக்கபட்டுச் சிகரமிழந்த அம்மகமேருபோலக கிடந்த அவ்வரக்கன் மகாபாபியாகிய மந்திரி மகோதரனால் மனம்மாறுபட்டு, நித்யத்துவம் பெறப்போய் நித்ரத்துவமபெற்றுத்தன் வாழ்நாள்களை \$ ஆறுமாதம் நித்திரையிலும் ஆறுமாதம் விழிப்பிலும் கழித்து இந்தியுத் தமாரம்பித்த காலத்தில் தூங்கும் ஒப்புயர்வற்ற பர்வதா கிருதியான தேகபீனத்துவமும் பலமும் உடைய கும்ப கர்ணனாகிய தம்பியைத் துயிலுணர்த்திக் கொணருவித்து “தம்பியுள்ளான் படைக்கஞ்சான்” என எண்ணிப் போபுரியுமாறு ஏவினன். ஏவவே அவனும்தன் அண்ணனுக்கேற்ற புத்திக ளியம்பியும் ஏறுமையால் இன்றோடு இந்நகர் வாசம் நமக்கின்றாயதென எண்ணி இரணகளம் புக்கு எதிர்ப்பட்ட குரங்குகளை யெல்லாம் தன்பசியாற எடுத்தெடுத்து வாயிவிட்டுவிழுங்கவே அவைகளவனது கண் காது மூக்குகளின்வழியாக வெளிப்பட்டன. திரிசடையின் தந்தை, தன் சிறிய தமயனெனச் சிந்தையுருகி அவனைச் சீதாபிராமன் திருவடியடையுமாறு வேண்டினன். அதற்கு அவன் தம்பி! நீ சிரஞ்சீவிவரம பெற்றவன், அண்ணனுக்குச் சரமகிரியைகள் செய்யவும் இலங்கா ராச்சியபாரந் தாங்கவும் அடைக்கலம்புக்களை. யான்சோற்றுக் கடனைத் தீர்க்கவேண்டாவோ? எனகூறி விடுத்து அனேகவானரங்களைக் கையினாலும் காவினாலும்பிசைநதும் மிதித்தும் கொன்று வசந்தனென்னும் வானரவீரனைப்பற்றிப் பிசைந்து சநதனம்போல மாபிற்பூசியும் நெற்றியில் திலதம்போலிட்டும் வந்தான். அதுகண்டநீலனும் அங்கதனும் அதுமானும்

* நித்ரத்வமென்பது கிராமியம்போலும், நித்ராத்வமென்க, \$ இடையில் நித்ராபங்கமுறின் அவனுக்கு மிருத்யுநேருமென்பர்.

சுமித்திரைச்சிங்கமுடும் போரபுரிநதுகொண் டிருக்கையில் சுக்ரீவனோடும் புத்தமபுரிநது ஹைகபபற்றினமையால் அவன் பயநது மூர்ச்சித்தனன். அப்போது குமபகாணன் இவனை எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டால் எல்லாக் குரங்குகளும் முன்னிருந்த இடம் ஏகும். அவைகளையெவந்த நரர்களும் வெம்பிவெறுத்து மீண்டுபோவர் என எண்ணி அவனை ஒரு கரத்தால் அகவனமே இடுக்கி அணைத்துக் கொண்டு செல்லவற்றனன்.

அவ்வாறு செல்லக் கண்ணுற்ற வானரங்களோடும் மைவண்ணன்பால் சொல்ல, அம்மகாநுபாவர், விநாநதுவந்து பாணங்களால் அவன் செல்லும் வழியைத்தடுத்து, சூரியகுமாரனைப்பற்றிய புயத்தில் ஓர் விசிகமுடும், நெற்றியில் இரண்டு கணைகளும், பிரயோகித்தனன். அவ்வளவில் அப்புயமநெக்குவிட்டது. துதல்செந்நீர்க்கடலைத் திறக்கவே காற்றுவாயது. அதனால் மகாராஜா, மூர்ச்சைதெளிநது நோக்க இலலாடத்தில் விளங்குவது இராமசாயக மெனத்துணிந்து விநாந்து அவன் நாசியையும் காதையும் கரத்தால் பறித்துக்கொண்டு ஆசுகமபோலப் பறநது ஆரியன்பாலணுகினன். இவ்வண்ணம் இவனுக்குவந்த பயமும் ஆபத்தும் இராமபத்திரனால் விலகின, சற்றுநேரத்தில் அக்குமபகானனும் சாம்பினன். அப்பால் மாயாஜனகவதத்தால் வைநேகி புலம்பினதும் திரிசடை தேற்றத்தெளிந்ததும், இனையபெருமாளால் அதிகாயன் உபாயமடைந்ததும், இராவணே இநதிரன் பகைவன் உவவிளவலோடு இருங்கவிச்சேலையை நாடபாசத்தால் கட்டினதும் விகங்கராஜன் வநது அப்பநதம் நீக்கினதும், மறைநதுவநது மலரவன்அத்திரத்தால் அவ்விநதிரகிதது மாருதி சாம்புவன் விபீஷணன் இராமன் இவாகா தவிர இனையவன் முதலியோரை வதைத்ததும் மருத்துமகன் மருத்துமலை கொணாநது பிழைபித்ததும், இரங்கிடையில் அரககா பிணங்களை யெல்லாம் அளகுகரிவிடுளித்துத் தரைக்கு மகளைத் தருவித்தது அரககநிறைவன் காட்டினதும் இராவணி மாயாஜனகனைக்கொ

ணர்ந்து வானவர் பெருமான் முன் வாளால் வெட்டிவிட்டு
 அயோத்திக்குப் போகிறதாகச் சாலமகாட்டி நிகும்பலை
 யாகம்செய்ததும், அது அழிக்கப்பட்டதும் அமமேகநாதன்
 இளவலால் அழிந்ததும், மூலத்தானையை மோகனத்திரத்
 தால் இராமன் ஏழரை நாழிகையில் முடித்ததும் இளவ
 லோடு ராஞ்சமுகன் எதிர்த்து எறிவேலைத்தன் இளவல்
 மேல் எவ அதனை இராமானுஜா ஏற்று உயிர்விட்டதும்,
 கந்தவாகன் மைந்தன் மீண்டுமபோய்ச் சஞ்சீவிகொணாநது
 அவரை உயிர்ப்பித்ததும், இதுகாறும் அதுமான் றேளிலி
 வாநது உயுத்தரு செய்த இராமபிரான், இந்திரன் அனுப்ப
 மாதலியால் தூண்டப்பட்டுவந்த இரத்தநிலேறி அளவிலாத
 அரக்காபடையோடு மனோதரனை அந்தகபுரத்தாக் கனுப்பி
 அரன் தைலையை அடியோடு பெயாததெடுத்த அநாகடை
 யிட்டமுட்கோடி யாயுபெற்ற இலங்கேசனோடு பொருது மா
 பைத்துளைத்து அவனைச் சங்கரித்ததும், தங்கை சூரபாந
 கைதன் புருடனைக் கொன்றபழிக்கு எதிர்ப்பழியாக நின்
 னை நின் குலத்தோடு இவ்வண்ண மாய்த்தனளே என அண்
 னனைக் கூய் விபீஷணன் அழுகதும், மயன்மகன்வநது அ
 நதோ இராமபாணம் சிதைமேல்வைத்த ஆசையை நின்
 மாபைப் பிளந்து கொண்டுபோயிறறே!! அததமைகளைத்
 தழுவநினைத்த நீ அது இயலாமல் இத்தமைகளைத் தழுவி
 னையோவெனப் புலம்பி உயிரமாய்ந்ததும், மஞ்சன நீரா
 டிக் கலன்களபூண்டு ஆஞ்சனேயரா ரழைக்கப்பட்டுவந்த
 பொன்னைத் தீயிவிட்டுப் புடம்போட்டு எழப்பண்ணி உய
 ஈசசிவடைவித்ததும், பிரிப்பபயநது நின்றவிபீஷணன் சுக்
 ரீவன் அதுமன் முதலியோரைக் கடாக்கிநது உடன்கொ
 ண்டுபோக விண்ணவர்பெருமான் விமலையோடு விமான
 மேற நிற்கையில், குமபகாணனால் குமைக்கப்பட்டு உருவ
 ழிந்தவசந்த னில்லாமையால் அவன் சேனைமாத்திரம் அவ்
 விமானத்தில் ஏறாமல் நிற்குககண்டு அதுமானை அயன்பால்
 விடுத்த அழைப்பித்ததும், அப்பால் அனைவரும் அப்புஷ்
 பகத்திலேறிப் பரததுவாசர் ஆசிரமம் அடைந்ததும், பா

தனை எரிபுகாமலிருக்க அதுமானை முன்ன ரயோத்திக்கு அனுப்பியதும் அப்பால் அனைவருடனும் சாகேதநகராஞ் சென்று மகுடாபிஷேகம்பெற்ற இரகுபுங்கவன், பொதுசிறப் பெனலாய விதியோடுமேயமதுநீதியை, வானோர்முதலிய மன்னுயிர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட தன்மரபிற்குவாய்ந்த முறையினின்றும் வழுவாத இசையினது பெருக்கின் கண் நாட்டினனென்பதும், கொழுவினுதித்த ஒழிவறு பெருஞ்சோதி மதிமுகச்சிறுநகைப் பைநதொடி சமேதனாய், அகன்று நீண்ட நனியுயர்மதில்வளை அயோத்தியில் வாழ்க வாழ்க என அந்தணர் ஆசியொலி தழைக்க வீற்றிருந்த னன் விமலன் என்பதும் நீவிர் அறிந்தவையே யெனவினம பகடேட்ட முரிவாகள் ஒ தாபதேநதிர! வைகுண்டநாதனும் மகாலக்ஷ்மியும் மானுடஜன்மமெய்த்ததற்கு வேறுகாரணமிருக்கின் அதுவும் காலவரம்பும் அதுமானது வரலாறும் சற்று விவரிக்கவேண்டுமெனச் செநதமிழ்ப் பிரதமாசாரியன் செபபலுற்றனன்.

ஆதியநதமில்லாததென்றும், அலகில்லாத பிரபஞ்சத் துக்கெல்லாம் காரணமான தென்றும், ஆநிபகவனுடைய சொரூபமென்றும் அறையபபடும காலமென்னும் அகண்ட பபொருள், லோகவியவகாரததிறகுச சில உபாதிகளால் கற்பம், மதுவநதரம், புகம, ஆண்டு முதலியனவாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பிரமனுக்கு இககற்பம் இரண்டு உடையது இரவும் பகலுமான ஓர்நாள். இந்நாள் முநநூற்றறுபதே ஓர் ஆண்டு ஆம். இப்போதிருக்கும் அன்னவாதிக்கு நிகழும் இச்சவேத வராககற்பமென்பது ஐம்பத்தோராவது வயதின் முதற் றினம் ஆம். சாதாரணமாக கல்பமொன்றிற்குப் பதினான்கு மதுவநதரங்களுண்டு. ஒவ்வொரு மதுவநதரமும் எழுபத் தொன்று ிபுகங்கொண்டதாகும். சுவாயம்பூ மதுமுதலிய ஆறுமதுவந்தரங்கள் இதுகாறும் சென்றன. நிகழ்வது வைவசுவதமதுவந்தரம். மதுவநதரம் மதுவின் மூலமாயுண்டான பிரஜைகளின் காலமென்பது. இவ்வநதரத்தில் இருபத் தேழுபுகம் கழிந்தன. ஒருபுகத்திற்கு 4320000 - மானுஷ

ஹ) உண்டு. நிகழ்வது இருபத்தெட்டாம் யுகம். இவ் யுகம் தருமவளத்துக்குத்தக்கவஹு கிருதயுகம், திரோதாயுகம், துவாபரயுகம் கலியுகமென நான்காக வகுக்கப்பட்டது. தருமமும் முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று என்னும் பாகுபாடாய் நிகழும். அந்நான்கு வகுப்பிற்கும் முறையே வருஷங்கள் 1728000, 1296000, 864000, 432000-ஆம். இவ்வராககல்பத்தில் சுவாயம்பூ மனுமுதல் ஆறுமதுக்கள் காலத்தில் ஸ்ரீவாசுதேவன் மச்சக்காமவராக நாரசிமமமாகிய நான்கு அவதாரமெடுத்து லோகபரிபாலனம் செய்தருளினன். அவனுக்கு இந்நான்கும் அயோனிஜம். 7-வதாகியஇந்தவைவசுவத மதுவந்தரத்தாள் 28-வது யுகத்தின் முதற்பரிவீஸ்வாமனனாகிய பரசராமனாகிய 2-ம் பரிவாகிய 3-வதாகிய கத்தில் 7-ம் திருவவதாரத்தில் ஸ்ரீராமனாகிய 4-வதாகிய இப்போதுமரித்த இராவண குரபகாணாகள், ஆதியில்பரமபதவாயில்காப்போராயிருந்தபுலகியாகள், சனகனாகியாசாபத்தால் ஏற்ற மூன்று ஜன்மத்தில் 2 - ம ஜன்மமுற்றவாகள். இத்தசரதபுத்திரன் பதினொராயிரம் வருஷம் அரசாட்சிசெய்து தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருளினன்.

பாகவதத்திருவிருத்தம்.

ஆயிரஞ்சதுருயுகத்தினின்றதுக்களடைகுவர்முறைமுறையடைந்து மேயவீரோமமதுககனமடங்கின்விரிஞ்சனுக்கொருபகலிறத்தல் நேயமார்பகலினனவையாவற்குநிசியும்வந்துற்றுநீங்கியபின் மாயனாரருளான்மற்றையநாளுமறையவனின்னணம்வகுக்கும்.

* வைவசுவதமதுவந்தரம், 5-ம் திரோதாயுகம், 4-ம் பாகம், 300000 - வருடத்துக்குமேல் செல்லாநின்ற விளம்பியில் சித்திராமன் பூர்வபகும், நவமி, புதவாரம், மத்யான்னம், கடகலக்கினத்தில் ஸ்ரீராம பீரான் அவதரித்து தோசமேதனும் 1000 - வருஷமும், தனியாக 9962-வருஷமும் இராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தனர் என்றும், வால்மீகத்தில் “दशवन्सु सप्तविंशत्यब्देषु ॥ रामराज्ये सप्तशतैः सप्तशतैः ॥” என்றபடி 11000-இல் என்றும், பாகவதத்தில் “अनुगोपेति मन्त्राय वायिरम्परोवमानैर्, இருநிலம்புரந்தான் செங்கோவிராமனென்றுரைக்குமெம்மான்” என்றும் கூறுமாறுகாண்க.

ஏழுநிலம்புகழேழாமதுவென்பானிலங்கியவிச்சவானீன்ற, தழை
வுறுபெயர்வைவச்சுதனஞ்சாற்றுமிகக் கலத்துமதுவாய், மொழிதரும
ன்னோணிக்குவாகுவையேமுதலியபதின்மனையுயிர்த்தான், பொழிகதிர்
வென்வேற்புரந்தரனென்பான் பொன்னிலம்புரந்திருக்கின்றான்.

கலைபயில்சமதக்கினிகவுதமன்சீர்க்காசிபன்னோசிகன்வசிட்டன்
பலர்புகழ்பரத்துவாசனென்றுகாகும்பண்ணவனத்திரிபகாவோர்
இலகுமேழமுனிவராயிருக்கின்றாரிறையவன்வாமனனாகி
அலகறுபுகழ்சேர்மாவவிபாறபோயவனிழுவடியிரந்தனனால்.

இவ்விதைவன் இங்ஙனம் மானிட ஜனனமெடுத்துத்
துன்புறமதற்கும ஓர் காரணமுண்டு. ஓர் காலத்தில் தேவாக
ட்கும அசுராகட்கும செருநிகழ்கையில் பிருகுரிஷியின் பத்
னி அசுராமாடுவைதத அன்பினால் அவாகட்கு நன்மை
செய்தமைகண்ட அரிதமன் அவள் சிரத்தை யரிந்தனன்.
அதுகண்டு அடமுனிவன் முனிநது விணடுவைநோக்கி நீ
மானிடஜன்மமெடுத்து பாயாவியோகமும பலவிதத்துன்ப
முமுறக்கடவையெனச் சபித்தனன். பகதவற்சலனானமை
யின் பாகவதவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்து மானிடரால் வல்
லரக்கர் அழிவா என்னும் ஆநிசங்கல்பத்தையும் நிறைவேற்
றினன்.

மகாலக்ஷ்மியும் தன்னையொத்த மாதர்கட்குக்கற்புநிலை
யைக்காட்டி வற்புறுத்தவும், தூசசனார் நோக் களையவும் பல
ஜன்மங்களுற்றனள். ஆதியில் குசத்துவசர்க்கு மானசபுத்
திரியாய் அவதரித்து வேதவநியென்னும் பெயரினளாயிருக்
கையில் தன் தந்தையார் தன்னை ஸ்ரீமநாராயணனுக்கே பா
ணிககிரகணம் செய்துகொடுக்க நிசசயித்திருக்குமபோது
தமபாசுரன் தனக்கே கொடுக்கவேண்டுமென நிரப்பநதிகக
அவர் மறுத்தமையால் அவரை நிததினாசெய்கையில் கோ
றல் செய்ததுமன்றி அபயிரமஹத்திதோஷத்தால் தானும்
இறந்தனன். பின்னா அவள் தன் பிதாவின் நிபந்தனைப்படி
அபபரமபதநாதனையே வரிக்கத் தவமபுரிகையில் இராவண
ன் கண்டு மோகித்து அவனததவத்தை யழித்ததினால் அவ
னை நோக்கி அடாபாவி! யான் மற்றொரு ஜனனமெடுத்தது
நினைவும் நின்குலததையும் நாசஞ் செயவேனெனக் கூறி

அக்கிரிப்பிரவேசமாயினள். அங்ானமே அவள் இலங்கை யில் ஓர் தாமரைப்பொய்கையில் ஓர் புண்டரீசமலரில் உற் பவமாயிருக்கச் சிவபூசைக்கு வேண்டும மலர் கொய்வவந்த அத்தசகண்ட கண்டகன் கண்டு தூக்கிவந்து ஐயோதிஷர்க ட்குக்காட்டி ஜாதகபாவம் விசாரித்தனன். அவர்கள் இக்கு முனி இரகநிலிருக்கில் நகரமும் நாமமுழிவது திண்ணமென் னுரைத்தனா. அதுகேட்ட அவ்விவகாதிபன் மிகக்கலங்கி துஷணம் அதை ஓர்பேழையில் வைத்து ஆழியில் விடுத்த னன். அக்கடல் அப்பெட்டகத்தை அலைகளா லலைத்துக் கொண்டுவந்து மிதுலாநகரத்துத் தரையில் செருகி விலகி யது. அதுதான் ஜனகராஜன்யாகத்தின்பொருட்டு உழுதநிலத் தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இக்கற்பின திபெவாளியைக்க ண்டு வீழ்ந்து அரக்கர்குலமாகிய பதங்கங்கள் வீய்ந்தன. இவள் மகவுய்ய மருநதுண்டு வருநதும மாதாவைப்போல அவ்வல்லரக்கன் வைத்த வன்சிறையில்நுடது ஏறக்குறைய ஈராறுநிங்கள் வருநதினள்.

ரமாமகோகரனுக்கும் ருமாமணனுக்கு ருநி புப்பொ ருத்திய அதுமானது தாய், பூர்வத்தில் வருணன் புத்ரியான புஞ்ஜிகஸ்தலையென்னும் பெயரிய ஓர் அப்ஸரகபபெண்ண யிருந்தனள். அவள் தனக்கு நேரிட்ட சாபத்தினால் கண்ட வர் மனத்தையும் கவரத்தக்க கவினுடைய கச்சபரூபமாய்ச சனித்து அஞ்சனையென்னும் பெயர்பூண்டு கேசரியென்னும் ஓர் வானரரானுக்கு மனைவியாயினள். அவள் ஓராள மா னுடபபெண்ணுருத்தரித்துத் தனியிடஞ்சென்று சநீதோஷ மாய் உலாபபோந்து நிற்கையில் சமீரணபகவானகண்டு மோ கித்தபோது அவளவயிற்றினின்று இமமாருதி உதித்தனன். அக்காலையில் காலேக்கதிர் கீழைத்திசையிலுதப்பது நோக்கிய அநகுமுனி இதுயாம அருநதும செழுங்கனியொச்சிநகர்நு அதைபற்றுமாறு விண்ணகத்துத் துண்ணெனப்பாய்ந்தது அதுகண்ட வலாரி தன் வச்சிரத்தால முகத்திலெறிய இளங் குழந்தையின் இடகநவுளின தொடக்குமுறிந்தது. அதுபற் றியே அதுமானெனப் பெயரிடப்பட்டது. அவ்வறைபட்ட

அக்கணமே மதலைமூர்ச்சித்து மண்ணில்வீழ்ந்தது. அதுக
 ண்ட வாயுதேவன்கூறுத்துச் சகலஜீவகோடிகளிலும் நிறை
 நத தனது வியாப்தியை நிறுத்தினன். அங்ஙனமாகவே அனை
 வரும் அதி உபத்திரவங்கொண்டு மயங்கி முறையிட்டுநிற்க
 பிரமன், உருத்திரன் முதலியதேவர்களுடன் வந்து பவமான
 னுக்குத்தக்க சமாதானங்கூறி அவன்மடியிற்கிடந்தசேயை
 அஸ்தபரிசுஞ் செய்யும்போது அது அவ்வேதைதீர்ந்தெழுந்
 தது. எழுவே அநிலனது வேண்டுகோளின்படி அச்செந்தா
 மரைக்கிழவன், இவ்வஞ்சனைமஞ்சன் இனி எந்த ஆயுதத்தா
 லும் நந்தாததீரக்காயுசுள்ளவனும இராமபத்தியிற்சிறந்த பெ
 ருந்தகைய உள்ளமுடையவனுமாகக் கடவனென்றனன், சிவ
 பெருமான், தன்னாலும் தன்படையாலும் சாகாதிருக்கவெ
 ன்றனன். மால்தன்வச்சிரத்தால் இறுதியில்லாதிருக்க வென்
 றுகூறியதுமன்றி ஒர்பொற்றாமரைமாலையும் அளித்தனன். த
 ருமன் தன்தண்டத்தால் அயிருத்தவும் பிணியின்மையும்
 போரிவிளைப்பின்மையு முடையனுவனென்றனன். வருண
 தேவன், தன் பாசத்தினாலும் ஜலத்தினாலும் முடிவில்லாதிரு
 ப்பனென்றனன். குபேரன் தன் கதாயுதத்தினால் மரணமுறா
 திருப்பனென்றனன். விசுவகருமன், தான்சிருஷ்டித்த எந்
 தப்படையினாலும் விநாசமுறாதிருப்பனென்றனன். ஏனை
 யோரும் தத்தமக்கிஷ்டமான வரங்களிந்தனர். சூரியனோவெ
 னில் தன் கலையில் சதகூறில் ஒரு கூறும் இவன்கற்றற்கூரிய
 பருவமுற்ற காலத்தில் சகலசாஸ்திரஞானமும் அளிப்பே
 னென்றனன். இங்ஙனமிவர்கள் கூறி அளிக்கப்பட்ட வரங்க
 ளைப்பெற்ற அதுமான்வளர்ந்துவந்து சிறிதுபாலியச்செருக்
 குற்று அருந்தவாகள்செய்யும் பெருந்தகைய வேள்விகட்கு
 ரிய பலபாத்திரங்களை உடைத்தல்முதலிய இடையூறுகளி
 யற்றிவந்தமையால் அத்தாபதாகள்சினந்து இனி இவனுக்கு
 ள்ளபலம் பிறர்புகழ்நது புகட்டினாலன்றி மற்றியாதாலும்
 தானே தெரிந்துகொள்ளாதிருக்கக் கடவனென்று சபித்த
 னர். இதனற்றான்முன் சாம்பவந்தன்முதலியோர் புசுழ்ந்து
 மூட்ட இவன்தன் பலவெதிரிந்து அப்பாராவாரத்தைத்தாண்

டி இலங்கைக்குப் போயினான் என்க. அப்பால் இவன் தன் உடலைப் பெரிதாகவளர்த்துக்கொண்டு உதயகிரியில் ஓர்காலும் அஸ்தகிரியில் ஓர்காலுமாக வைத்துநின்று சூரியனிடம் வியாகரணமுதலிய சாஸ்திரங்களையாவும் கற்றுப் பண்டிதனாயினன். இத்தகையான இவன் கிட்கிரதையில் ரிக்ஷரசு என்னும் வானரோசன்முன்னா * பெண்குரங்காகிப் பெற்ற வாலி சுகரீவர்களோடு நட்புற்று மந்திரிககிழமைபூண்டுவைகினன். அவ்வாலி சுகரீவர்கட்குப் பகை முண்டபோதும் சுகரீவனைச் சேர்ந்த இவனுக்கு அவ்வாலியைவிட்டும் சகதியிருந்தும் அது தோன்றாதது அசசாபுரதடையாலென்க

வருமுன்னறிந்து வரமளித்த அவ்வாணிகேள்வன் வசனப்படி இவனுக்குள்ள இராமபக்தியின் மகிமை இருந்தவாறு என்னை! என்னை! பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு வீற்றிருந்த அப்பட்டாபிராமன் திருமுன், தத்தமக்கு வேண்டிய அஷ்ட ஐசுவரியங்களும் பெற்று விடைபெற்றுச் சென்ற சில இஷ்டஜனர்கள் வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க வநதனஞ்செய்து கரங்கூப்பிநின்று விண்ணப்பஞ்செய்யலாயினா, ஓ மகப்பிரபுவே, ஓர் அதிசயம் கேட்டருள்க தேவரீர எமமனோர்க்களித்தருளிய வெகுமதிகள் போலவதல்லாததாய், கவுத்துவமணியோடொத்த பெருமையும் மகிமையுமுற்ற தமது திருமார்பிலணிந்த முத்து ஆரம் ஒன்று அநுமானுக்குப் பிரசாதித்தனுபபினீரனரோ அதுபட்ட அலங்கோலத்தை அடியோங்கள் எவ்வாறு அறைவோம். அதுவாய்கிச் சென்ற அம்மாருதி ஒங்கிய ஓர்மரத்தில் ஏறிக்கொடு அதில் உள்ள ஒவ்வொருமணிகளையும் பறித்துக்கறித்துப்பார்த்து

* முன்பு அக்கிட்கிரதாவியில் ஓர் தடாகத்தில் பார்வதிதேவி நீராடுகையில் சில அரசுகளாகப் பெண்வேடந்தரித்து உடன் நீராடின குதையறிந்து இனியாவனோனும் இப்பொய்கையில்வந்து நீராடுவராயின் அவர்கள் தம் ஆணுருவொழிந்து பெண்ணுருவாகுத என்னும் சாபவண்மையறியாத ரிக்ஷரசு அததடாகக்களையோரமாய்ச் செல்கையில் தன்னுரு அதன் நீரில் தோன்றக்கண்டு வேறொருகுரங்கு இங்கு எதெனஎண்ணி அதிற்பாயவே பெண்ணுருவாய்ந்தன்னன்னபர்.

வாளாவெறிதெனன். குரங்கின்கைப்பூமலை தாங்கெடுமெ
ன்பது சரதமாயிற்று என்றனா. அதுகேட்டருளிய அமல
ன் சிறிதுபுன்னகைபுரிநது அவன் ஹேதுஞானமுடையவ
தைவின் அங்ஙனஞ்செய்தற்கு ஏனே னும ஓர்காரணமுண்
டென ஆழநது யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அக்குரக்கு
நாயகனும் கூப்பியகரமும் கூம்பினமுமமுமுடையனாய்வநது
நிறக அவனை ஆயிரநாமன் அகமுமமுகமும குளிரோக்கி
அன்ப! நினக்கு யான் கொடுத்த அவ்வாரம எவ்வாற்றினும
இனிமைதராதொழிந்ததோ என்றருளிச்செய்தனர். அதற்
குத கேசரிசேய் கரங்கூப்பி அதத! பரதாழ்வானுக்குப்பாது
கமும் இலககுமணப்பெருமானுக்கு ப்ராதருவாசசல்யமும
அங்கதனுக்கு உடைவாளும சுகரீவனுக்குக் கிடகிரதாராச
சியமும விபிஷணனுக்கு இலங்காதிபத்தியமும ஏனையோரு
குப பயனுள்ளவைகளும் அளித்தன. அடியேனுக்கருளியதில்
ஏதேனும் ரஹசியப்பொருளிருக்கின்றதாவென்று அவ்வா
று பரிசோதித்தேனேயன்றி வேறின்னு. அமலை தேவரீர
போல் அரசியல் நடத்தும் இறைவாகட்கு உபயோகமாகு
மேயன்றி அடியேனையொத்த பிரமசாரிகட்கு உபயோகப்ப
டுதல் கூடுமோஎன்றனன். அதுகேட்டருளிய பகதவச்சலன்
புன்னகைசெய்து ஆழ்நதுயோசித்து தத்வோபதேசமென
னும ரத்னமாலையருளினன் என்று கூறிமுடித்தனன்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட தண்டகாரண்யத்து எண்ட
ருமுனிவர் யாவரும் மிக்க இறுமபூதுபறு ஓ மாதவசிரே
ஷ்ட! சுகரீவபயநிக்ரகமும் அயகரீவனான அவன்ராம சந
திபனது ஜயமுத கூறின உமககு யாங்கள் யாதுகைமமாறு
புரியறபாலனம், என உபசாரமொழிகள் கூறி விடைபெ
ற்றுத் தத்தம் ஆச்சிரமம் உற்றனர்.

சுகரீவபயநிக்ரகமுற்றுமுது.

நாடியபொருள்கைகூடும் ஞானமுமபுகழுமுண்டாம்
வீடியல்வழியாகரும வேரிடங்கமலைநோகும்
நீடியவரக்காசேனை நிறுபட்டழியவாகை
குடியசிலையிமன் றோள்வகுகுறவோககே

சுகரீவபயநிக்ரகம்.

அரும்பொருள்விளக்கம்.

1-ம் பக்கம்.

சுகரீவபயநிக்ரகம்.—சுகரீவனது பயங்களைப் போக்குதல் உடையது. எனவே அவனது வரலாறு அவனுக்குத் தோன்றிய பயங்களைப் போக்கினவனது வரலாறும் பிரதாபமும் கூறுதலுடையது இந்நூலென அன்மொழித் தொகைக் காரணப் பெயர் என்க.

தாசரதியென... ..நினைப்பாம்பெட்டு.

தாசரதியென.—தாசரதன் புத்திரனென்னும்படி, உதித்து-அவதரித்து, தாடகையை வதைத்து-தாடகையெனனும் அரசுகியைக் கொன்று, அணிசானிகை கொட்டு-அழகிய ஜனகன் புத்ரியைப் பாணிக்ரகணம்செய்து, மூசு அடவிபுக்கு (மரமுதலியவை) நெருங்கிய காட்டிற் பிரவேசித்தது, அரசுக்காசெற்று-கரன்முதலிய அரசுகர்களைச் சங்கரித்து, அவன் நீபபுஉற-(அந்தச்சானகி) நீங்கினமையால், இரவிமுனையை-சூரியன் புத்திரனாகிய சுகரீவனை, நட்டு-(அச்சிதையைத் தேடிதற்கு) நட்புக் கொண்டு, வாசவன் புத்திரன் படுத்தது - இந்திரன் மகனாகிய வாலியைக் கொன்று வாரி அணையிட்டு - சமுத்திரத்தில் திரு அணைகட்டி, இலங்கைமன் ஐ அட்டு - இலங்காதிபனாகிய இராவணனை வதை செய்து, நேசம் மலர்மாறெடு-அன்பையுடைய அச்சிதாதேவியோடு-அயோத்தியிற் கிட்டு-திருவயோத்தி நகரில் எழுந்தருளிய-நிமலன் இசைபெட்டு - பரிசுத்தனது கீர்த்தியை விரும்பி - நினைப்பாம் - தியானிப்போம்.--எ-று.

இதில் ஆற்றொழுக்காக இராமன் அவதாரமுதல் பட்டாபிஷேகம் வரையில் கூறினமையும் தாசரதி, சானகி, இரவிமுனை, வாசவபுத்திரன் என்னும் பெயர்களால் அவரவர் தந்தை பெயர் தோன்றுமாறும் காண்க. அயோத்தி யென்பது பரமபதத்திற்கும் பெயராதலின் இராமன் தன்னடிச் சோதிக்கெழுந்தருளியது வரையிலும் என்னலும் ஆம். ஆகவே நூல் நுதலிய பொருளும் வணக்கமும் கூறியவாறாயிற்று.

பசுமை, செம்மை, பொன்மை, கருமை, வெண்மைகளும், பஞ்சபூதப் பெயர்களும் முரண்டொடைகளும் ஒன்று முதல்-18 எண்களும் தொடர்ந்தவாக்கியமும் வந்தமையும் ததுணர்க ஐந்நினை-மூல்லை, நெய்தல், குறிஞ்சி, மருதம், பாலை அறுதொழில்-உழவு, தொழில், வளைவு, வாணிபம், விச்சை, சிற்பம். எழுகடல்-உவாரீர், நலர், பாஸ்

தயீர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன். ஒன்பதொடு ஒன்றனவாயு (பத்து வாயு) பிராணன் முதலிய தசவாயு.

பிராணையாமயோகமாவது இரேசக பூரக கும்பங்கள் ஆகிய மூன்றுவிதத்தால் பிராணவாயுவை நடத்தி செய்யும் யோகம் மற்றை ஏழும இயமமுதலியனவாம்.

ஏகாதசநதி கங்கை, யமுனை, சரச்சுவதி, நருமதை, காவேரி (இதன் பிரிவு கொள்ளிடம்) குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி, துங்கைபத்திரி, கிருட்டிணி.

கடல்நீர் உண்டமை —தேவர் முதல்யோகாக்குத் துன்பமியற்றிக்கடலில் ஒளித்திருந்த ஓர் அசுரனைக்கொல்ல கடல்நீரை அகஸ்தியன் தன் உள்ளங்கையால் அள்ளி ஆசமன்யம் செய்தனன்.

வாதாபிவில்வலர் —இவ்விரண்டு சகோதரரில் வில்வலன் வாதாபியை ஆட்டினுருவமாககி அதைக்கொண்டு உணவுசெய்து தன்னிடம் வந்த முனிவாமுதலிய விருந்தினாக்கு ஊட்டி அவர்கள் உண்டபின் வாதாபி என விளிப்பன் அக்கணமே அவன் அவர்களது வயிற்றைக்கீறிக்கொண்டு வெளியில் தன் பழய உருவுடன் வருவன். உண்டவர்கள் இறந்தொழிவார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் தங்கள் மந்திர சக்தியால் செய்வதையறிந்த அகத்தியன் அவர்கள் செய்யும் விருந்திற் குசசென்று உண்டபின் வில்வலன் சங்கேதப்படி வாதாபியென அழைத்தபோது அகத்தியன் ஜ்ஞாநோபவ எனவே அவ்வாதாபி அழிந்தனன்.

விந்தமடக்கினமை —ஓர் காலத்தில் வந்தியபாவதம் அகங்கரித்து வான் அளாவி உயாந்து வழிவருவோராகுத் தடையாய் நிற்க அதுகண்ட அகத்தியன் அதிலேறித் தன் தவனமையால் பாதாளத்தில் அடங்க அழுத்தினன்.

காவிரிநதி உற்பத்தி.—சையபர்வதத்தில் தவஞ்செய்திருந்த அகத்தியனது கமண்டலத்திருந்த கங்கையை சீகாழிநந்தவனத்திற்கு வேண்டி விநாயகர் காகமாய்ச்சென்று கவிழ்த்தது. இது “கரகநீரை கவிழ்த்த” என்பதனால் தோன்றல் காண்க. கவேரபர்வதத்தில் அல்லது கவேரராஜனுக்குப் புத்திரியாய் உற்பத்தியாயினமையின் காவேரி எனவும், பொறசன்ன முதலியவை உண்டாவதால் பொன்னியெனவும் கூறுப

ஈரானு=இரண்டுகதி. இவை, கொள்ளிடம், காவேரி.

13-நாடு—தென்பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்பா, வேண், பூழி, பன்றி, அருவா, அருவாவடத்தை, சீதம், மலாடு, சோழநாடு ஆகிய இப்பன்னிரண்டின செந்தமிழ்நாடுஞ் சோந்தது.

14-வித்தை—வேதம்-4, வேதாங்கம் - 6, மீமாஞ்சை, தருக்கம், புராணம், தருமதூல் ஆகிய ஊபாங்கம்-4.

விண்ணொய்சரீபதினைந்துபேர்=சனகன். சனந்தனன், சனாதன், சனற் குமாரன், நரநாராயணன், கபிலன், இடபன், நாரதன், அயக் கிரீவன், தத்தாதிரேயன், மோகினி, யாகபதி, வியாதன், தன்வந்திரி, பெளத்தன். 55-ம் பக்கத்திற்கண்ட சனகனாகியர் இங்கு முதலிலுள்ள நால்வராம்.

16-உபசாரம்—தவிசளித்தல்-1, கைகமூவ நீாதரல்-2, கால்கமூவ நீாதரல்-3, முக்குடிநீாதரல்-4, நீராட்டல்-5, ஆடைசாத்தல்-6, முப்பு ரிதூல்தரல்-7, தேய்வைபுசல்-8, மலர்சாத்தல்-9, மஞ்சளரிசிதாவல்-10, நறும்புகைகாட்டல்-11, விளக்கிடல்-12, கருப்பூரமேற்றல்-13, அழுத மேந்தல்-14, அடைகாய்தரல்-15, மந்திரமலரால் அருச்சித்தல்-16.

ஏழிசை—சூரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம்.

18-புராணம்—மச்சியம்-1, கூர்மம்-2, வராகம்-3, வாமனம்-4, பிரமம்-5, வைணவம்-6, பாகவதம்-7, சைவம்-8, இலங்கம்-9, பெள டிகம்-10, நாரத்யம்-11, காருடம்-12, பிரமகைவர்த்தம்-13, காந்தம்-14, மார்க்கண்டேயம்-15, ஆக்கினேயம்-16, பிரமாண்டம்-17, பது மம் - 18.

2-ம் பக்கம்.

வல்லரன் —737வது திருக்குறளின் உரையால் பொருள் கொ ள்க. 'అత్యంతశ్చ' என்றபடி அரசன்மை என்றஞ்ச் சமீ பத்திருக்கும் அரசன் என்க.

தற்பிமாங்கனாக என்னும் எச்சம் 3-ம் பக்கம் 12-ம் வரியில் பிறக்க என்பதைக் கொண்டு முடிக்கிறது.

3-ம் பக்கம்.

மரக்காழதலியநாள்லையும் மாபிலுள்ளவைகட்கும் தோள்க ட்கும் ஏற்றவாறு கொள்க.

4-ம் பக்கம்.

எழுவாயாக.....விளம்புகின்றேன்=இதில் எழுவாய் முதலிய சங்கேத பதமும் பயநிலையெனனும் முடிபுமவந்தன.

அகங்கருவி=மனம். புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

சதுர்விதஉபாயம் சாமபேத தானதண்டங்கள்.

ஈரிரண்டு (4) புருஷாரீதம்=தர்ம, அர்த்தகாம மோக்ஷங்கள்.

இவ்வாக்கியத்தில இயல்பு விகாரப்புணர்ச்சிகள், தோனறல், திரி

தல், செதெல்கள், எண்பெயர் முறைபிறப்பு உருவம், மாத்தினா, முதலீறிடெநிலை போலிபதம் புணாச்சிகள் முதல்சாபு-இலக்கணம் இலக்கியம் வேற்றுமை அல்வழி என்னும் சங்கேதபதங்களும், பாவம், அறம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் விதிவிலக்கு என்னும் தத்துவசங்கேத பதங்களும் வந்தன.

சதுர்விதஅரண்: நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண்.

7-ம் பக்கம்

உயி்துறந்த உடல்.—இராமன் பிரிவால் தசரதன் உயிரீங்கி னதம் ஏனையோர் இருப்பை “உயிர்ப்பாரா குறைந்துதேய-உடலெலா முயிரிலாவெனத்தோன்றும்” எனப் பரதன் கூறியவாற்றையும் ஒருவாறு குறிக்கின்றது.

அஷ்டாங்கம்.—கைகள், கால்கள், தோள்கள், மார்பு, நெற்றி என்னும் எட்டுவித அங்கங்களாற் செய்யும் வணக்கம்.

8-ம் பக்கம்.

அதுமான் நிறத்திற்கு “பொன்னை ஒப்பாய்” எனவும் “ஒதமொத்தனன்மாருதி” எனவும் கம்பநாடர்வழங்குதலாலும் உலகில் ஒவியர் பசுசைநிறமாக எழுதுவதினாலும் பொனமலை எனவும் கரியமலை எனவும் பொருள் படுமாறு கருமலை என எழுதப்பட்டது.

9-ம் பக்கம்.

கிட்கிந்தை.—இது மைசூருக்குவடக்கில் இருப்பதென்பா சிலர்.

நவமணி.—கோமேதகம், நீலம், பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்தி, வைரோரியம், வைரம் என்பனவாம்.

10-ம் பக்கம்.

நேரல்லே..... ஒல்காது (நாலடி). கொல்லையாகிய பெரியபுனத்திலுள்ள மரக்கட்டையைச் சேரமுனைத்த புற்கள் உழவர்கள் கலப்பைக்குத் தளாவு அடையாதனவே யாகும்.

11-ம் பக்கம்.

சினமெள்ளும்.....புணைபிச்சுகடும் (குறள்). சினமென்னும் நெருப்பு, தனக்கு இடமானவரையே உன்றி அவாக்கு இனமாகிய காவலாளரென்னும் தெப்பத்தையும், சுடும.

12-ம் பக்கம்.

வினைவலியும்..... செயல் (குறள்.)

தான் செய்யவினைத்த வினையின் வலியும் அதனைச்செய்து முடிக்கும் தனது வலியும் அதனை விலக்கவரும் பகையின் வலியும் இருவாகும் துணையாவார் வலியும் சீர்தூக்கி அவ்வினைடைச் செய்க.

உரம்.—பலம், பாதி கொள்ளும்பான்மை, பூர்வம் வாலிக்கு இந் திரன் கொடுத்த ஏமமாலினையின் மகாத்மியந்தால் வந்தது .

அஷ்டபூர்த்தி.—பூமி, நீர், தேயு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா ஆகிய உருவமா யிருப்பவர்.

அஷ்டபூர்த்தி —கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு.

கார்த்தவீர்யாரீக்சுனன்.—இராமன் மரபிற்பிறந்தவன், இவன் பரசுராமனது தந்தையைக் கொன்றமையால் அவனாகொல்லப்பட்டான்.

13-ம் பக்கம்.

நுண்ணிபேதமைந்தே.—துட்பமான அறிவுடையவர்களாற் செய்யப்பட்ட சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கேட்டும் பழகியுமிருக்கினும் பெண்களது அறிவு மிகப் பேதமையுடையதாம்.

15-ம் பக்கம்.

ஒட்டியவீடுளார் (இராமாயணம்.)

சேனையோடு கூடிய பகைவரால் கோபிக்கப்பட்ட போர்முகத்தில் சென்று போசெய்து இறவாதவரும் மேர்லான ஞானம் சித்திக்கப்பெற்றுத் தெளியாதவரும் அஷ்ட ஐசுவரியமும் அதுபவிப்பது இவ்வுலகத் தளவிலேதானென்று அவற்றைவிடாதவருமாகிய இவர்களில் எவா மோட்சசுகம் பெற்றவா (ஒருவருமில்லை என்றபடி.)

18-ம் பக்கம்

அஷ்டபூர்த்தி.—கைலே, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனம் ஆக எட்டாம்.

23-ம் பக்கம்.

* புலி . ஆண்டவன், விற்பிடித்து...காத்தோன், * இவ்விருவர் பெயரையும் இராமாயணத்தில் கம்பர் இவ்வாறே கூறியுள்ளார். பறவை பாலித்தோன, சிபி. இவர்கள் உபகாரம் நீதி இவற்றைப்பற்றி இங்கெடுத்துகாக்கப்பட்டனர்.

சூரியவம்சத்தரசர்கள்.

சூரியன்	பிருது	மாந்தாதா
வைவஸ்வதன்	திரிசங்கு	சுசந்தி
இக்ஷுவாகு	அரிச்சந்திரன்	துருவசந்தி
குக்ஷி	ரோகிதாசியன்	பிரசேஜிது
விசுக்ஷி	சுவலயாசுவன் (துந்து	பரதன்
பாணன்	மாரன்)	அசிதன்
அநரண்ணியன்	யுவநாசுவன்	சுகரன் (சுகரர்-60000)

அசமஞ்சன்	சங்கு	நகுஷன்
அம்சமாண்	சுதாசனன்	யயாதி
திப்பன்	அகனிவருணன்	நாபாகன்
பகீரதன்	சீக்ரகன்	அசன்
கருஸ்தன் (புரக்ருன்)	மரு	தசரதன்
ரகு	பிரசுச்ருகன்	ஸ்ரீராமன்
கலமாஷ்பாதன்	அம்பரீஷன்	

இங்கு எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு அலங்கார மென்பன வந்தன.

பெயர்ப்பதுபதமந்திரம்.—ஆள்களைச் சிநேகத்தினின்று பிரிக்கு ம் மொழிகளையுடைய யோசனை. கூனி என்பதே பெயர்ப்பகுபதமா மாறு காண்க.

சிபிச்சக்ரவர்த்தி.—இவன் தன்னிடத்து அடைக்கலமென வந்த புறவைக் காக்கும்படித் தன்னுடைய அதந்தீடாகத் தராசுத்தட்டில் அரிந்துவைத்தும் போதாமையால் தானே அதிலேறினவன். புற அக் னி அம்சம், அதனை அடித்ததாகத் தொடர்ந்துவந்த வேடன் சிவபெ ருமான்.

பகீரதன் —இவன் தன் முன்னோர்க்கு மோட்சமுண்டாம்படி ஆகாய கங்கையைப் பூமியிற்கொணரப் பிரமன், சிவன், கங்காதேவி இவாகளோடுக்கி அளவில்லாத தவமியற்றினன்.

24-ம் பக்கம்.

“தேனென்றுதண்ணந்துளவோன்றவர்செப்புசாபம்
தானென்றிறிற்பத்தகைசெய்துமயக்கலாலே
கானென்றுவேடன்சரனென்பவன்காட்டின்மேய
மானென்றுதாளினொருவாளிவழங்கினனால்” எனும் திருவீரு த்தத்தால் கிருஷ்ணன் தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருளினமை காண்க.

26-ம் பக்கம்.

இங்கு ஏழு எண்கள் தொடர்ந்த வாக்கியம் வந்தது.

கோழுக்கோம்பு எனவும் கொள்கொம்பு எனவும் வழங்கும். முன் னைதற்கு பயிர்செழித்தற்குக் காரணமான கோல். பின்னதற்கு தன்னை வற்றுக்கொள்ளும் கோல் என்க.

27-ம் பக்கம்.

தனக்கின்ன இன்னாபிறர்க்கு—தனக்கு எது தன்பமோ அது பிற ர்க்கும் தன்பமாகும் பிறர்க்கு .. வரும்—முன்பு ஒருவர்க்குத் தீமைசெ ய்தால் பின்பு அத்தீமை தனக்கேவரும், இங்கேசங்கேதமொழிகளுள்.

28-ம் பக்கம்.

செய்வானை... ..செயல் (குறள்.)

அரசன் தொழில்செய்பவனையறிந்து பின் அத்தொழிலையறிந்து காலத்தோடு பொருந்த உணர்ந்து அவனை அத்தொழிலிலவைத்து ஆனக்கடவன்.

29-ம் பக்கம்.

எண் வகைமணம்.—எட்டுவிதவிவாகம். அவை பிரமம்-1, பிரசாபத்தியம்-2, ஆரிடம்-3, தெய்வம்-4, காந்தர்வம்-5, ஆசுரம்-6, இராக்கதம்-7, பைசாசம் 8-என்பன.

செய்பவன்.....வினை.

இந்நன்னூற் சூத்திரம் வேறுபொருளில்வந்தமை காண்க.

30-ம் பக்கம்.

நன்னிலை தான.

நன்மையாகிய நிலையில் தன்னை நிறுத்தவல்லவனும் தன்னை நன்னிலையினின்று தவறுதல்செய்து தீயநிலையில் இருத்தும் மெல்லியனும் நன்னிலையினின்றும் மேலும் மேலும் உயரச்செய்து நிறுத்தவல்லவனும் தன்னை யாவரினும் முதன்மையுள்ளவனாகச் செய்யவல்லவனும் தானே ஆம் —எறு.

நன்னிலையில் தன்னை நிறுத்தல்முதலிய மூன்றுக்கும் நன்முயற்சியும் கீழிதெலுக்கு அடிகில்லாமையும் காரணமாயினும் அவற்றையறிந்துசெய்தலும் செய்யாதுதவறுதலும் தாளுதலால் அவன் மேல்வைத்துக்கூறினா.

31-ம் பக்கம்.

நூற்..... குணம்.

இவைகள் நன்னூற் பொதுப்பாயிரச் சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

அவற்றுள்ளிலம்..... மாட்சி.

நிலத்தையும், மலையையும், நிறைகோலையும், மலரையும் ஒத்தபெருமை எனக்கொள்க.

நா.. பதி:—விஷ்ணு அம்சம் அலலாதவன் அரசன் ஆகான்.

அம்முதல்வன்.—இங்கு அகரம் விசேஷணப் பொருளது முதல்வன்—தலைமையன் என்க.

32-ம் பக்கம்.

ஆக்கல் அழித்தல் ஆகி என்றது சிருட்டி சங்காரங்கட்டு தலைமை. 2, 3, 4, 5 ம்—வேற்றுமைப்பொருள்களும், 6, 7-ம் வேற்றுமை

களும், நன்னூல் 2-ம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்ருரிய புறனைடச் சூத்திரத்திற் பெரும்பான்மையும், வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்ருரிய தொழிலமுதலிய 14-விதமும்வந்தன. 33-ம் பக்கத்திலும் அவற்றிற் சில உள்.

33-ம் பக்கம்.

நன்னூல் கீழின்முன் வன்மை விகற்பமுமாகும் என்றபடி தன்னிடத்துளது என்றனன். உணடுகுணமினகொருவர்க்கெனினும் கீழ்கொண்டுகல்வதவர் குற்றமே என்பது நன்னெறி

34-ம் பக்கம்.

மருந்து, மலையிலிருக்குமென்பது உத்தேசம். நல் நலம் இது ஒரு பொருட் பன்மொழி.

35-ம் பக்கம்.

ஒல்லா என்பதற்கு “ஒல்லும் வாயெல்லாம் வினைநன்றே யொல்லாக்கால் செல்லும் வாய நோக்கிசெயல்” என்ற திருக்குறளில் இயலாத எனனும் பொருள்படுதலின் இங்குபிறாக்குப் பொருந்தாத எனக்கொள்க.

39-ம் பக்கம்.

பேறினலமைப்பு —ஐசுவரியமும், இளமையும், சுகமும், நோயும், கிழத்தனமும், மாணமும ஆகிய இவ்வாறும் கர்ப்பத்திலேயே அமைந்துவந்தன.

40-ம் பக்கம்.

கன்னிகைகள் ஐவராவார அகலிகை, திளைபதி, சீதை, தானா, மண்டோதரி இவர்களாம்.

46-ம் பக்கம்.

மொழிமாற்றுப் பொருள்.—மாறுபாடான பொருளையுடைய சொல்லை என்க விற்பூட்டவேண்டுமா வில்லைவளைத்து நாணபூட்டுதல், அது நின்மேல் அம்பு தொடுக்கவேண்டுமா என்று குறிப்பித்தபடி.

47-ம் பக்கம்.

ழன்றுவிதபயங்கரம்.—முன்னே சுக்ரீவன், இராமலட்சுமணர்களை வாலியேவலொன எண்ணி யொளித்த பயமும், என்றும் தனக்கிருந்த வாலியின் பயமும், மதுவுண்டு காலந்தாழத்தினால் இலககுமணன்வருகையைக்கண்டு பயந்த பயமுமென்க.

48-ம் பக்கம்.

கண்டுவந்தேன் எனவும் கண்டு உவந்தேன் எனவும் பொருளாம்.

அநீமதிநுட்பம்.—அளவிறந்த புத்தியும் துட்பமும் என்க.

50-ம் பக்கம்

எழுவர் —இராமன்-1, பரதன்-2, இலக்குமணன்-3, சத்தருக்கன்-4, குகன்-5, சுக்ரீவன்-6, விபீஷணன்-7.

51-ம் பக்கம்.

வசந்தனைப்பற்றியது சில இராமாயணங்களில் இன்று.

54-ம் பக்கம்.

வேற்றுமை 5-ம் அல்வழி 14-ம் வந்தன.

மாதுஷங்கருஷம் ஒன்று ஆனால் அது தேவர்கட்கு ஒர்நாள். அந்நாள் 360-ஆனால் அவர்கட்கு ஓர் வருடம். அவ்வருடம் 12000-ஆனால் அவர்கட்கு ஓர்யுகம். இவ்யுகம் 2000-கொண்டதே பிரமகலபம். இதுவே அவனுக்கு ஒர்நாள். இதுவனையும் சென்ற மதுக்கன், (1) சுவாயமபூ (2) சுவாரோசிடன் (3) உத்தமன் (4) தாமதன் (5) வைவதன் (6) சாக்குசன், இப்போதுள்ளமது வைவசுதன். இனிவருபவா சாவன்னி, தக்கசாவன்னி, பிரமசாவன்னி, தருமசாவன்னி, உருததிரசாவன்னி, தேவசாவன்னி, இந்திரசாவன்னி இவாகளே.

55-ம் பக்கம்.

“தேன்றருசொடையாய்முதலெனுமூழிசேர்தரினறமெனும்வள்ளே
நூன்றிநினாகுபாதமுயிரண்டாமூழியினொருபதம்வாங்கி [ம்
மூன்றெனமொழிவாரமொழிநதிமூழிமூன்றினிவிர்ண்டொனூன்று
என்றிருங்கலியிலொருபதமூன்றமிழலங்குமிததனாமிசையன்றே”
என்ற திருவிருத்தத்தால் கலியில் தர்மம் ஒர்பாதத்தால் நடக்குமென
அறிக.

ஆயிரம்.... வடிக்கும்.

இதற்கு முன்கூறிய வகைகளால் பொருள்கொள்க. இராமன் அவதரித்த தினம் முதலியவைகள் 1874-ம் வருஷம்பதிப்பித்த இராமாயணவசனத்தில் கவர்மென்ட் நார்மல்பாடசாலை தமிழ்ப்பண்புதராயிருந்து காலஞ்சென்ற ஈ. ஸ்ரீனிவாசராகவாசாரியரால் எழுதப்பட்டன. அதன்படி 5ம் திரேதாயுகமானால் இதுவரையில் கணக்கிடும்போது வருஷம் 100552972-ஆகின்றன இச்சதாயுகத்தில் சென்ற திரேதாயுகமானால் 1192972-வருஷம் ஆகின்றன. (இக்காலத்தில் இந்துதேச சரித்திரம் எழுதின Sir. W. W. Hunter-சுமார் B. C. 1000-வருஷமென்றும், Sir William Jones B. C. 2029-என்றும் கூறுகின்றனர்.) பாகவதத்தில் சென்ற ஆறு மதுக்கன் காலத்தில் நிகழ்ந்தவைகளை இறந்தகாலத்தாலும் 7-ம் மதுவின்காலத்தில்கிழக்கினறவைகளை நிகழ்காலத்தாலும் மற்றைய மதுக்கள் இன்னின்றா வருவாரா என எதிர்காலத்தாலும் கூறுகின்றமையால் நிகழும் சதாயுகத்தில் சென்ற திரேதாயுகம் என ஊகிக்கலாம்.

அருளோடு பதின்மூன்றாய ஆயிரம்பருவம் என்றது பதினென்றாயன இருக்கும் போலும்.

56-ம் பக்கம்.

இரண்டு திருவிருத்தமும் 7-ம் மதுவாகிய வைசுவதன் இக்ஷுவா ருமுதலிய பதினம்மைப்பெற்றதும் இக்காலத்தில் இந்திரன் சுவாககத் தை யாள்வதும் ஜமதகனி முதலியவர்களே சப்தரிஷிகளாயிருப்பதும் விஷ்ணு, வாமனரூபமாய் மகாபலியிடத்துப்போய் மூவடி-மண யாசித் ததும் கூறுகின்றன.

57-ம் பக்கம்.

ஜாதகபாவம் — ஜன்மம், குடும்பம், சகோதரம், மா துரு, புத்ரன் சத்ரு, பெண்டிர், ஆயு, பிதுரு, பிரபு, லாபம், மோக்ஷம், என்னும் 12 பாவம் ஆம்.

அதுமன் வானிலெழும்போது வாயு துணைசெய்தனனெனவும், சூரியன் குளிரிந்து தோனறினனெனவும், சூரியனருகுவந்த இடாகு வின்மேற்பாய அவ்விராகு இந்திரனிடஞ்சென்று முறையிட்டனென னவும், அயிராவதத்தின் மேற்பாய்ந்தனனெனவும் கூறுப.

60-ம் பக்கம்.

நாடிய கூறுவோர்க்கே.—தாடசை முதலிய இராக்கதர்க ளது மிகுந்த சேஞ்சமுதரங்களைத் தூளியாமபடி வென்று வெற்றிமா லைதரித்த கோதண்டமேந்திய இராமனது புயபராக்கிரமத்தைச் சொல் பவர்க்குக் கல்விப்பொருளும் செல்வப்பொருளும் (இவற்றால்) ஞான மும் கோட்சியும் உண்டாகும். உண்டாகவே மோட்சத்துக்கு வழியை உண்டாகுகற்கு ஏதுவான மணம்பொருந்திய கமலபீடத்தி லெழுந்த ருளிய இலககுமியானவள் காடாகிப்பள் ஏ-று.

சுக்ரீ வபயநிக்ரகம்.

அரும்பதவிளக்கவகராதி.

அ	அபிதானம்-பேர்.
அகக்கருவி-மனம், புத்தி, சித்தம்,	அப்புமாரி-ஜலவருஷம்.
அகவகாரம்.	அமலம்-பரிசுத்தம்.
அகம்-உள்ளம்.	அமிர்தோத்தி-பாற்கடல்.
அகஸம்-மார்பு.	அமிருதது-சாகாமை.
அகல்யாசோர துச்சவனன்புத்ரா -	அமுதம்-நீர்.
அகலிகையைக் கற்பழித்தவனு	அமைச்சு-மந்திரி.
ம, சவனமுனியால் அவமதிக்கப	அம்சதுலிகாமஞ்சம் - அன்னத்தின்
பட்டவனுமாகிய இந்திரன்புத்தி	இறகால் அமைத்த அமளி.
ரனே	அம்பிகாபதி-சிவன்.
அங்கவியல்-அரசியல் நடத்தலில் ஒ	அம்புராசி-சமுத்திரம்.
ன்றற்கொன்று துணையாகியஆறு	அம்பு-நீர்.
அங்கவகளினை இயலபு இது திரு	அயக்கிரீவன்-விட்டுணு.
சகுறளரி லமைச்சமுதலிய 32-அ	அயலிடம்-வேறிடம்.
திகாரங்களால் கூறப்படுவது.)	அயன்-பிரமன்.
அகிலம்-உலகம்.	அயிர்த்து-சந்தேகித்து.
அசுவம்-குதிரை.	அரவிந்தநணபன்-சூரியன்.
அஞ்சல்-எதிர்மறை ஏவல் (பயப்ப	அரீ-குரங்கு
டாதை)	அரிதுணாபொருளன்-அரிதாகக் க
அஞ்சன்மின்-பயப்படாதிருங்கள்.	ற்றோரால் அறியும் பொருளின
அடாவழி-தகாதவழி	யுடையவை.
அணிகலம்-ஆபரணம்.	அரித்திரம்-துன்பம்.
அணுகின்-நெருங்கின்.	அரிந்தமன்-விட்டுணு.
அண்ணல்-பெருமை.	அரில்-குற்றம்.
அணமிய-சேர்ந்த.	அரிவை-மனைவி.
அதிவிருஷ்டி-அதிகமழைபெய்தல்	அருக்கியம்-பூசைக்குமுன் கையில்
அதினம்-வசம்.	கொடுக்குமநீர்.
அத்தன்-தந்தை.	அருத்தி-ஆசை.
அநகன்-பாபமில்லாதவன்.	அருந்தி-உணடு.
அநாதரக்ஷுகன் - ஆதர வற்றவர்க	அருந்திறல்-பிறர்க்குக் கிடைத்தல்
ளைக்காப்பவன்.	அருமையான வலிமை.
அநாவிருஷ்டி-மழை பெய்யாமை	அருமந்த - அருமையான மருந்தை
அநுசன்-தம்பி.	யொத்த (இது மருஉ.)
அநிலன்-வாயுதேவன்.	அனாகடையிட்ட - அனாயைக் க
அந்தரம்-வித்யாசம்	டைசியிலவைத்த.
அந்தோ-ஐயோ.	அலகில-அளவிள்ளாத.
அபயப்பிராதனம்-அபயம், அஞ்சா	அலங்காரம்-அழகு, ஓர் தூல்.
மை.	அலகைக்கண்-பேய்க்கூட்டம்.

அலம்வந்தோடின-சுழன்று ஒடின
அல்லல்-துன்பம்.
அவம்-வீண்.
அவத்தம்-வீண்.
அவலம்பித்தல்-அறுசரித்தல்.
அவாங்குளே கோசரம்-வாக்குக்கு
ம் மனதுகும் எட்டாமை.
அவாப்தசமஸ்தகாமன்-சகலமான
நோரதங்களையுமுடையவன்.
அவிச்சை-ஆசை.
அவுணன்-அசுரன்.
அளவளாவிரின்றும்-(புரீவராகமுத
லியனவாகக்) கலந்து.
அளவு-வளையறை.
அளாவி-கலந்து.
அளித்து-கொடுத்து.
அறத்தின்அல்வழி-பாபம்.
அறத்தோர்-தருமவழியினிற்போர்.
அறிதுயில்-யோகநித்தினா.
அறுதி-முடிவு
அறைகூ-வல்-போர்க்கழைத்தல்.
அனந்தரம்-பின்பு.
அன்னதகத்து-அத்தன்மையது.
அன்னவூர்-பிரமன்.
அஸ்தபரிசம்-கையால்தொடுத்தல்.
அஃகுதல்-ஒடுங்குதல்.

ஆ

ஆகண்டலன்-இந்திரன்.
ஆகண்டலி-இந்திரன்மகன் (வாலி)
ஆகம்-தேகம்.
ஆகவம்-போர்.
ஆகாயமணி சூரியன்.
ஆசகம்-பாணம்.
ஆசை-அன்பு, நிக்கு.
ஆச்சந்திரதாரகம்-சந்திரனும் நகை
த்திரங்குமிருக்கும்வளையில்.
ஆடல்-வலிமை.
ஆணி-ஆதாரம் (உணர் ஆணி.)
ஆதவன்-சூரியன்.
ஆதிசங்கற்பம் - முன் செய்துகொ
ண்ட ஏற்பாடு.
ஆபத்தாந்தவன்-ஆபத்துக்காலத்தி
ல் உதவியெய்யவன்.

ஆம்பல்நண்பன்-சந்திரன்.
ஆர்கலி-கடல்.
ஆர்வலர்-பிரியர்.
ஆரவாரிப்பு-ஒசை.
ஆரியன்-அறிஞன், குரு, ஐயன்.
ஆலம்-விஷம்.
ஆலமர்க்கடவுள்-கல்லாலவிருகூத்
தின்னகண் எழுந்தருளிய சிவபி
ரான்.
ஆவம்-அம்பரூத்தூணி.
ஆழி-சமுத்திரம்.
ஆழியசலம்-சக்கிரவாளபர்வதம்.
ஆளி-சிங்கம்.
ஆற்றல்-வலிமை, சாமர்த்தியம்.

இ

இகல்-யுத்தம்.
இகவா-நீங்கா.
இகவாமையின்-போகாததினால்.
இகற்கு-போருக்கு.
இகிக+ண்-துன்பம்.
இசை-கீர்த்தி.
இடு-இட்ட.
இடை-நடுவில்.
இடைக்குறை-மத்தியில்செய்த தப்
பிதம்.
இடைநிகர்வு-பொது.
இடைநிலையக்கம்-நடுவில்லாதன் நிலை
வேறுபடுதல் (கூடுதல்.)
இடையது-நடுவில்லாது (வழுக்கு)
இடித்து-தாழ்வுசெய்து.
இரட்டிடு-இரண்டுபொருள்பட.
இந்திரதிசை-கீழ்த்திசை.
இந்திரவாகனன்-கருஸ்தன்.
இந்து-சந்திரன்.
இயல்பின்விசாரம் - நாரசிங்கம்முத
லியன்.
இரணரங்கம்-யுத்தகளம்.
இராவணி-இந்திரசித்து.
இரியல்-ஒடல்.
இரோசகம் - பிராணவாயுவ விடு
தல்.
இலம்-மனைவி
இலேகர்கள்-தேவர்கள்.

இல்-மனைவி, இன்மை.
 இல்லாடம்-நெற்றி.
 இல்லென்போர் இல்லையென்பவர்.
 இவர்ந்து-ஏறி.
 இழுக்கு-குற்றம்.
 இழை-ஆபரணம்.
 இளவல்-சமயி.
 இறும்புது-மலை, ஆச்சரியம்.
 இறைமன-அரசன்.
 இறை-வரி.
 இற்ற-இறந்த
 இன்பம்-இன்பமாகிய.
 இனம்-சுற்றம்.
 இன்னமை-இன்னவண்ணம்என்ப
 இன்மருஉ.

ஈ
 ஈண்டிய-கூடிய.
 ஈரம்-குளிரிசசி.
 ஈழம்-பொன்.

உ
 உகிர்-நகம்.
 உகும்-சிறதும்.
 உகைத்தல்-செலுத்தல்.
 உக்கு-பொடியாயுதிரந்து.
 உசாவி-விளவி, (கேட்டு)
 உருற்ற-செய்ய.
 உடன்று போசெய்து.
 உடுகிரை-நகந்திரவரிசை.
 உடுபதி-சங்கிரன்.
 உதகம்-ஜலம்.
 உதரம்-வயிறு.
 உதவி உபகாரம், உபகாரஞ்செய்து
 உதிரம்-இரத்தர.
 உந்துதல்-பிரயோகித்தல்.
 உபநிதி - கணக்கிடாமல் முத்திரை
 செய்துஒளித்து வைக்கக்கொடு
 த்தபொருள். [நி
 உபயவிபுகி-நித்யவிபுகி, லீலாவிபு
 உபயாநதரம்-வேறுமுயற்சி.
 உம்பர்-சேவா.
 உம்மை மறமை.
 உயிர்த்தலம்-உயிர்இருக்குமிடம்.
 உரம்-பலம், அறிவு.
 உரன்-அறிவு.

உரன்முதல்-வலியின்மூலம்.
 உரிமை-மனைவி, சுதந்தரம்.
 உருதது-கோபித்தது.
 உருபு-உருவம்.
 உருமு-இடி.
 உருவு-ரூபம்.
 உலாபபோதல்-உலாவுதல்.
 உலாய்-?டந்து.
 உலோபம்-உபகாரமின்மை.
 உவத்தல்-சந்தோஷித்தல்.
 உவப்புஅனமொழி-கடுஞ்சொல்.
 உழுவை-புவி.
 உற மிக.
 உறுபசி-மிககபசி.

ஊ

ஊறு-காயம்.

எ

எச்சம்-குறை.
 எஞ்சாத-குறைபடாத.
 எண்ணியாங்கு-நினைத்தபடி.
 எண்-எட்டு என்னும்தொகை, எண்
 என்னுமேவல்.
 எந்திய-அடைந்த.
 எரி-நெருப்பு.
 எருவை-கழுவு.
 எழிலி-மேகம்.
 எழு-ஸ்தம்பம்.
 எழுவாய்-தலைமை.
 எழுவலி மிககவலி
 எற்றிறகு-எதற்கு.
 என்னுழ-சூரியன்.

ஏ

ஏகுறறு-எங்கி.
 ஏன்று-ஏற்று.

ஐ

ஐ-சுவாமி.
 ஐதவித்து-சப்தஸ்பரிசுரூப ரகசத்
 தங்கனால வரும் ஆசைகளைத்த
 வித்து
 ஐம்பாலோதி-ஐந்துவிதமாய் முடி.
 குங்குந்தலையுடையகீதை.
 ஐயம்-சந்தேகம்.

ஒ

ஒருங்கு-முழுமையும்.

ஒருமை-ஒருதன்மை.

ஒருமொழி-சத்தியவார்த்தை, பிழ
வாதவார்த்தை.

ஒன்றை-அழகிபருமம்.

ஒழிபியல்-அரசிபலிலும், அங்கவிய
லிலும் அடங்காதவைகளின் இ
யல்பு இதுகுடிமைமுதலிய13அ
திகாரங்களாகக் கூறப்படுவது)

ஒழிவு-அல்லாதவை.

ஒறுத்தல்-தண்டித்தல்.

ஒற்றா-தூதர்.

ஒறைக்கட்டம்-ஒருஜாதி.

ஒ

ஒங்கல்-மலை.

ஒங்குஇடம்-உயர்ந்ததானம் (மோ
சுடும்)

ஒடை-குளம்

ஒதை-ஒசை.

ஒமை-ஆகட்டம் (ஆகுச.)

ஒம்புதல்-காத்தல்.

ஒவாப்பிணி-நீங்காதபிணி.

ஒரம்-பகஷபாதம்

ஒள்

ஒளவியம்-பொருமை.

க

ககநம்-ஆகாயம்.

கங்குல்-இரவு.

கங்கைகத்தோன்-பகீரதன்.

கடல்தொட்டோர்-சகரர்.

கடுக்கும்-ஒகரும

கடைச குறைப்பட்டனை-கடைசி

யில்நீயேகுறைக்கப்பட்டாய்.

கடைப்பிடிய-மை - உறுதியாகக்

கொள்ளமை.

கடையது-தண்டனை.

கட்டது-கொன்றது

கட்டளைக்கல்-நிறைக்கல்

கட்டிரை-சத்திய வசனம்.

கண்கூடு-பிரத்தியக்ஷம்.

கண்டகன-முட்போன்றவன் (பா
தகன்.)

கண்டம்-கழுத்து.

கண்ணிய-நினைத்த.

கண்ணுற்ற-பார்த்த.

கண்ணோட்டம்-தாக்கிணியம்

+தவம்-கதவு அம்சாரியை.

கதனம்-யுத்தம்.

கூதத்து-சொல்லி

+திராமகன-சனி, சுக்ரீவன்.

கந்துகம்-பந்து.

கமண்டலம்-ஓர்பாத்திரம்.

கமா-பூமிவெடிப்பு.

கமனம்-வேகம்.

கரதலாமலகம்-உள்ளங்கைநெல்லி
ககனி.

கரந்து-ஒளிந்து

கரம்-மை.

கருவி-ஆயுதம்.

கருவினை-காக்கணம்பூ.

கரைவது-அழுதல்

கர்மவசியம்-காமத்தின்வசமாயிருப்
பது

கலன்-ஆபரணம்.

கலினம்-கடிவாளம்.

கலுத்தல்-வருந்துதல்.

கலகம்-மலையிடம்.

கல்லுவான்-களையுமபடி.

கவனம்-வேகம்.

கவுள்-கணம்.

கவ்வை-துன்பம்.

கழல்-வீரகண்டை, பாதம்.

கழலை தேகத்திற்குள்ளும்கட்டிப்
புண.

கழறுதல்-சொல்லுதல்.

களிப்பு-சநதோஷம்.

களேபரம்-உடல்.

களைகட்ட-களையெடுத்த.

களைய-போகக.

களைகண்-ஆதாரம்.

கறுத்து-கோபித்து, கறுப்பாடி.

கா

காசினி-பூமி

காடியம்-கடினம்.

காணடிகை-காணப்படும்திசை, ஒ
ர உரை.

காண்டவனன்-இந்திரன்.

காத்திரம்-தேகம்.

காதிசேய்-விசுவாமித்திரன்.

காரகம்-இருள்அடைந்தமனம் - விசாலம்-கரை,
 னையாலமுடிவுபெறுவது, கூறாமை-சொல்லாதிருக்கீ.
 காரியம் - சீதையைத்தேடுமீ காரிய கூற்று-யமன்.
 மெனவும் அங்கியகாரியமெனவும் கே
 பொருள்படுமாறுகாணக, கேசரி-சிங்கம், அதுமனத்தந்தை,
 கார்-மேகம், கேணமை-சினேகதன்மை.
 காலவழு-காலம்தவறுவது, கேணமோ-டகன், மோ முன்னிலை
 காலன்-யமன் அசைச்சொல்,
 காலேகதிர்-சூரியன், கேள் ஒளி.
 கால்-காற்று, வாய்க்கால், கை
 கான்-காடு கைமிசுந்த-அதிகரித்த.
 கான்முனை-பிள்ளை கைம்மாறு-பிரதிபகாரம்.
 கான்று-வெளியிட்டு, கைவருதல-பழகுதல்.
 கி கொ
 கிழமை-சம்பந்தம், உரிமை, கொணர்வல்-கொண்டுவருவேன்.
 கிளர்ச்சி-மனவெழுச்சி, கொம்பா கொம்பு (ஈற்றுப்போலி)
 கிளத்தல்-சொல்லல், கொல்-ஐயப்பொருள்தரும் இடை
 ச்சொல்,
 கி கோ
 கிசகம்-குரங்கு கோடல்-கொள்ளுதல்.
 கிண்டு-பிளந்து, கோல-பாணம்.
 கிழின்முன வன்மை-கீழோனிடத் கோறல்-கொல்லுதல்.
 துள்ளவல்லமை, கெள
 கீழ் - கீழானவன (இதுஎழுவாய்த் கெளவை-துன்பம்.
 தொடர்) ச
 கு சங்கிராமம்-போர்,
 குசலப்பிரச்சனம்-கேதமம் விசாரித் சசம-மூயல்
 தல் சட்குணம்-ஆறுகுணம்.
 குஞ்சரம்-யானை, சதகூறு-ஆயிரமபங்கு.
 குடக்கோடுவான்-சூரியன், சதாகதி-காற்று,
 குதுகலம்-சத்தோஷம், சதுஷ்பாதம்-நாற்காற்பிராணி.
 குமார்க்கம்-தியவழி, சமயத்துக்கேற்றசாதுரியம்-சமயோ
 குமைத்தல்-அழித்தல், சிதயுத்திவார்த்தை,
 கும்பகம்-சமப்படுத்தியடக்கல், சமரம்-யுத்தம்.
 குருளை-குட்டி, சமர் போர்.
 குழவி பிள்ளை, சமன் டமன், நேர்மை,
 குழிவி-கூடி, சமீரணன்-வாயு
 குழு கூட்டம், சமூகம்-கூட்டம்,
 குறிப்புவினை-குறித்தகருமம், சமசிலேஷம்-கூடுதல்,
 குறுமுறுவல்-புனைகை சம்பாதி-கழுகு அரசன்,
 குறும்பர்-துற்சனா குறுநிலமன்னர், சரணாகதரக்ஷகன்-அடைக்கலமா
 கூ ய்வந்தவாகனைக் காப்பவன்,
 கூடிமேம்படல்-சேர்ந்துமேன்மை சரண்-பாதம்.
 ப்படல் சரதம்-சத்தியம்.
 கூப்பாடு-அழைத்தல்.

சரமகிரியை-தேகாந்தத்தில் செய்யுள்-சத்தியம்.

ம்சடங்கு

சராசனம் வில்.

சர்ப்பாமசர்-சேஷாம்சர் (இலட்ச

மணன்)

சர்வாந்தர்யாமி - எல்லா வஸ்துக்க

ளினுள்ளிருப்பவன்.

சவம்-பிணம்.

சவி-ஒளி

சவிஸ்தாரம்-விஸ்தாரம்.

சலதரம்-மேகம்.

சன்னதம்-ஆவேசம்.

சா

சாகசம்-அசாதத்தியமானதைச் செய்தல்.

சாகரம்-கடல்

சாகாடு-பண்டி, (சகடம்)

சாகாமிருகம்-கிளையிலுள்ள மிருகம்

(குரங்கு)

சாக்காடு-மரணம்.

சாபம்-வில், சபித்தல்.

சாம்பினன்-செத்தனன்.

சாம்புற-சாக.

சாயம்-அம்பு.

சார்த்தாலம்-புலி.

சி

சிங்கம்-ஆவணிமாதம்.

சிதம்-நகைத்திரம்.

சினந்து-கோபித்து.

சிவணுதல்-ஒப்பாதல்.

சினை-கிளை.

சீ

சீமூதம்-மேகம்.

சீயம்-சிங்கம்.

சு

சுடலை-மயானம்

சுதாசனம்-திருமால்சக்கரம்.

சுபாஷணம்-நல்வசனம்.

சுபிக்ஷம்-நல்லகாலம்.

சுவேலை இலங்கையின் பக்கத்துள்

ளொர் பாவகம்.

சுள்ளி-விமகு.

சூ

சூசனம்-சூருக்கம்.

சூக்ஷமம்-துட்பம்.

செ

செக்ஷர்-செவ்வானம்.

செந்நீர்-இரத்தம்.

செரு-உயுத்தம்.

செவ்வன்-செம்மை.

செவிச்சொல் ஒருவர்காநில் ரகசிய

மாய்ச்சொல்லல்.

செவ்வி காலம்.

செவ்விது-சேஷமம்.

செவ்விய-அழகிய.

செவ்வியல்-நல்லதன்மை.

செறுநா-பகைவன்.

செறுபகை-புறத்திலிருந்துவந்து அ

ழிவுசெய்யும் பகை.

செனனி-தலை.

சே

சேதாம்பல்-சிவந்தஅல்லி.

சேதனன்-ஜீவன்.

சேய-உயாச்சியான.

சேய்-மகன்.

சேறலை-போகாதிருந்தலை.

சை

சையம்-மலை.

சொ

சொல்வன்மை-சொற்களைச் சொல்

லும் வல்லமை.

சொற்கொடுமை-கொடுஞ்சொல்.

சோ

சோரசுகசாரணர்-திருடர் போல்

வந்தசுகனும் சாரணனுமான து

தர்கள்.

சூ

சூயிறு சூரியன்

த

தகர்-ஆடு

தசம்-பத்து.

தடம் வழி, விசாலம்

தண்டக்கொடுமை-சொடிய தண்

தடுமாறுதல்-நிலைதிரிதல் [டனை.

தந்தம்-பல். தவகள் தங்கள். தத்தம்

எனவும்வரும்.

தந்தி-பாணை.

தரணி உலகம்.

தரம-தகுதி.

தரளம் முத்து.

தராதலம்-பூமி.

தரித்திரி-பூமி.

தவ-மிக.

தளைப்பட்டு-கட்டுப்பட்டு.

தனபதி-குபேரன்.

தனு-வில், தேகம்.

தனையன்-புத்ரன்.

தன்னுரு-விசுவரூபம்.

தா

தாணு-சிவன்.

தாபதர்-தபசிகள்.

தாமகூடம்-விசாலமான சிகரம்.

தாபபாகம்-சுதந்தரம்.

தாரகவாச்சிடன்-தாரக மென்னும்

மந்திரத்தால் சொல்லப்படுபவ

தாராபதி சந்திரன், [ன்

தாரம்-மனைவி.

தானம்-இடம்.

தானவர்-அசுரர்.

தி

திண்டிறல்-மிக்கவலிமை.

திரம்-சந்திரம்

திரிகாலம்-மூன்றுகாலம்.

திரியக்கு மிருகமுதலியவை.

திருமி-திரும்பி

திருமுன்-சன்னிதானம்.

திரை-அலை.

திறம்பல்செல்லா-தவறாத.

தி

திக்கொளுவுவோர்-வீட்டில் திவை
ப்போர்.

திதண்டாத-திமைசேராத

தியதன்றிமையும் - திமையினால் தி
மையும்.

திவினப்பால்-திவினயின்பிரிவு.

து

துப்பு-பயன்.

துரக்கும்-செலுத்தும்.

துருவினால்-தேடினால்.

துரப்பிஷம்-வறுமைக்காலம்.

துவர்-சிவப்பு.

துவேஷம்-வெறுப்பு.

துனிய-அச்சமுடைய.

து

துய பரிசுத்தமான.

துர்த்தர்-சூதாடுகிறவர்கள்.

தெ

தெய்வத்தச்சன்விடலை-நளன்.

தெரிநிலைவினை-தெரியின்ற கரும

தெவ்வர்-பகைவர், [ம்,

தெழிப்பர்-அதட்டுவர்.

தெறுவான்-வெல்வான்.

தென்திசைக்கிழவன்-யமன்.

தே

தேற்றம்-தெளிவு.

தை

தையல-பெண்

தொ

தொகாநிலை - கூடுதலில்லாத நிலை
மை

தொகைநிலைத் தொடர்நிலைபன்-கூ
டுகின்ற நிலையாகிய சம்பந்த
குணமுடையவன்.

தொக்கவழி-கூடியபோது.

தொக்கும்-இராமனாகக்கூடியும்-அ
ந்தாயாமியாகி மறைந்தும்

தொடர்மொழி-ஒன்றற்கொன்று ச
ம்பந்தப்பட்ட மொழி, பலவா
றாகச்சொல்லும் தொடர்புடை
ய வார்த்தை.

தொடாது-(அச்சினத்திற்கு) ஏது
வாகாமல்.

தோ

தோரணம்-மாவிலை முதலியவற்றா
ல் செய்யும் ஓர்சரம், குரங்கு.

தோற்றம்-பிறப்பு.

த்

த்ருசிபரகிதம்-பார்க்கக்கூடாத.

ந

நடர்-நடிப்பவர்கள்.

நண்பகல்-மத்தியான்னம்.

நண்பு-சினேகம்.

நந்தன்-மகன்.

நந்தனி-புத்தி.

நந்து-சங்கு.

நல்கியதை நல்காமை - கொடுத்தபி
ன் கொடாதிருப்பது.

நல்லதனலுளும் - நன்மையினால் ந
னமையும்.

நல்லது-இங்ஙனமானது எனக்கு)
நன்மையானதேயாம், இது வழ
க்கில வருவது.

நவமணி-ஒன்பதுமணி.

நவ்-கப்பல.

நறவு-கள்.

நனி-மிக.

நா

நாகராஜன்வழி - தேவராஜன் மா
பில்

நாகம்-ஆசாயம், மலை, பாம்பு, குரங்
நாகவாரி இந்நிரன்.

நாபபண நடு.

நாயகம்-தலைமை.

நி

நிகும்பலை-ஒர்யாகம்.

நிசாபதி-சநகிரன்.

நிதர்சனம்-பிரத்தியக்ஷம்.

நித்யத்துவம் சாகாமை.

நித்தன்-எப்போதுமுள்ளவன்.

நியாமகதவம்-பிரபுத்துவம்.

நிரதிசயம்-நன்னின் மேற்பட்டது

இல்லாதது.

நிராகுலன்-வருத்தமில்லாதவன்.

நிருதர்-அரக்கர்.

நிவாததி-நீக்கல்.

நிறம்-மாப்பு

நிறுவல்-நிறுத்துதல்.

நிற்றி-நிற்பாய்.

நீ

நீர்மை-தன்மை.

நு

நுதல்-நெற்றி.

நெ

நெக்குருக-உடைந்து உருக.

நெகருவிடல்-பிளப்புவிடுதல்.

நெருநல்-நேற்று.

நொ

நொதுமல்-அயலவர்.

நோ

நோன்மை-தவம், பெருமை.

ப

பகர்ந்து-சொல்லி.

பகடு-யானை.

பகுதியஞ்சுவது-அமைச்சு முதலிய

அங்கங்கள் அஞ்சங்காரியம், [து.

பஞ்சவடி-ஐந்து ஆலமரங்களுள்ள

பஞ்சானனம் - விசாலமான முகமு

டைய சிங்கம்.

படிவம்-உருவம்.

படுகுழி-யானையைப்பிடிக்கச்செய்

யும்குழி.

படையில்-ஆயுதத்தால்.

பட்டாரகர்-தேவர்கள்.

பணி-ஆபரணம், பாம்பு.

பதங்கம்-விட்டில்.

பதவிபாகப்புணர்ப்பு-பந்தம் மோ

க்ஷமென்னுமபகுதியில்சேர்தல்.

பதவியல்-அந்தஸ்தினால் நிலைமை.

பதாகை-துகிற்கொடி.

பயின்றார்-பழகினவா. [ல.

பரவுவோன்-துதிசெய்வோன்.

பரம்-உயர்வு, தேகாந்தரம்.

பரானனம் - அன்னியர்வீட்டு அன்

பரிதி-சூரியன். [னம்.

பருணிதன்-சமர்த்தன்.

பருமம்-குகிராககல்லணை.

பருவரல்-துன்பம்.

பர்வதாகிருசு-மலையுருவம்.

பலவின் ஈட்டம் - பலஜாதிசேர்ந்த

கூட்டம்.

பல்நாக இருக்கைப்புறா-பலமலை

ளில் வாசத்துக்குரிய துவாரம்.

பழங்கண்-துன்பம்.

பழம்ரம்-ஆலமரம்.

பளிக்குஅறை-பளிங்கினுற் செய்த

வீடு

பறவாக்கொக்கு-மாமரம்.

பறவைஅரசு-கருடன்.

பறை-வாத்திபம்.

பன்னி-மனைவி, சொல்லி.

பா

பாகசாதனம்-இந்நிரன்.

பாங்கர்-பக்கம்.

பாகுபாடு-பிரிவு.

பாசம்-ஆசை, கயிறு.

பாதுகம்-பாதம். இது ஆகுபெயர்.

பாதை-வருத்தம், வழி.

பாயாவேங்கை-வேங்கைமரம்.

பாயிரம்-வரலீறு.

பாரமார்த்திகம் - உயர்ந்த பொரு

ளுடையது.

பாராவாரம் கடல்.

பார்யாவியோகம்-மனைவியைப் பிரிதல்

பாலமை-அறியாமை.

பாலலோசனை - நெற்றியில் கண்ணுடைய சிவன்.

பால்பிரிவு, இடம்.

பாற-ஒட.

பி

பிரகிருதி-பிரதானகுணம்.

பிரதமாச்சரம்-பிரமசரியநிலை.

பிரதாபம்-வீரம்.

பிலவங்கு-குரங்கு.

பிற-(தம்மோடொத்த) மற்றவை.

பிறவரலுறின்-இதரவஸ்துக்கள் வந்தால் (மலையும் மலையும் மோது

மப்போது மண்ணாக்கட்டி இடையில்தான்) போல் என்பது

கருத்து.

பிறழாத-தவிராத.

பீ

பீடு-பெருமிதம்.

பீலி-மயிவிற்றகு.

பீனத்துவம்-பெருமை.

பு

புகல்-அடைக்கலம்.

புணரியல்-சடபந்தலக்கூணம்.

புண்டரீகம்-தாமரை.

புத்தாசு புதிய அரசாட்சி.

புத்தேளிர்-சேவர்.

புரிந்த-செய்து, விரும்பி.

புல்லிய - அற்பமான.

புனிதர்-பரிசுத்தர்.

புன்கண்-துன்பம்.

புனமை-அல்பம்.

புன்னாவிருக்கம் - ஓர் விருக்கம்.

பூதம்-பாக்குமரம்.

பூதம்-மலை

பூரகம்-உள்வாங்கல்

பூர்வபக்தம்-முன்னுள்ள பிரீதி, ஆ

கேசபம்.

பெ

பெடை-பெண்பொது.

பெட்டக்க-விரும்பத்தக்க.

பெட்டகம்-பெட்டி.

பெயர்ந்த-சென்ற.

பெயல்-மழை.

பே

பேழை-பெட்டி.

பை

பைங்கூழ்-பசியபயிர்.

பொ

பொகுட்டி-மலை.

பொதுமொழி - இருபொருட்களை வி, நீயும் மற்றவரும் ஒப்பத்தக்க மொழி (நீதிமொழி)

பொய்யாயினன்-உயிரீங்கினன்.

பொருட்டுணிபு - பொருளின நிச்ச

பொலன்-பொன்மைநிறம். [யம்.

பொழிவாடு-சோலையுள்.

பொற்பு-அழகு

பொறி-வாயில்.

பொன்-சீதேவி, ஓர் உலோகம்.

பொன்றி-மடிந்து.

போ

போசலர்-போசலதேசத்து அரசர்.

போதரும்-போகும்.

போலி - ஒன்றைப்போல் ஒன்றிருத்தல்.

பெள

பெளவம்-கடல்.

ப்

ப்ராதுருவாச்சல்யம்-சகோதர வாஞ்சை.

ம

மகதியாழ் நாரதர்வீணை.

மகாதுவகை-மிச்சிளோஷ்டமான மகாரணவம்-பெருங்கடல். [வன்.

மகுடம்-கிரீடம்,
மகோத்தரி சமுத்திரம்.

மணிசெக்குன்று - இரத்தனத்தாற்

செய்த மலைகள்.

மண்டீகம்-தவளை.

மதாத்தகும்-செழித்தபயிர்.

மதலை-மகன்.

மதவியல்-இறுமாந்த சுபாவம்.

மதித்து-கடைந்து.

மத்தகம்-தலை.

மந்திராநீனம்-மந்திரத்தின்வசம்.

மம்மா-துன்பம்.

மரக்கா-சோலை.

மரபுமரு-கிரமம் தவறுதல்.

மருங்கு-பக்கம்.

மருந்து-அமுதம்.

மருப்பு-கொம்பு.

மலரவன்-பிரமன்.

மலையும்போது - சண்டைசெய்கை

மறத்துறை-பாவவழி. [யில்.

மறத்தோர்-பாபிகள்.

மறம்-வீரம்.

மறவி-யமன்.

மறவர்-வேடர்.

மற்கடேசன்-வானர அரசன்.

மனைமாட்சி-மனையறத்திற்குரிய நற்

குணநற்செய்கையுள்ளவன்

மனோகோசரம்-மனத்திற்குளட்டுதல்

மன்றல்-மணம்.

மன்ற-மிக.

மா

மா-பெரிய, மிக.

மாகம்-ஆகாயம். (இங்கு வைகுந்த

மாசுணம்-பாம்பு

மாடு-இடம், பக்கம்.

மாணவப்படிவம்-பிரமசாரிநூபம்.

மாண்டவர்க்கு-மாட்சிமை பட்டவ

ர்க்கு

மாண்-பெருமை.

மாநக்கம் மானை. மாதா+அங்கம்-

உமையை ஒருகூறுடையன் மா+

தங்கம் - பெருமையானபெண்.

மாத்திரா-பொழுது.

மாதிரம்-திசை, மலை.

மாயமான் - வஞ்சனையுள்ளவன், மா

யையான மாணுருவானவன்.

மார்க்காலம்-பூனை.

மார்த்தாண்டன்-சூரியன்.

மால்-இந்திரன், விட்டுஹு, மேகம்.

மானம்-கௌரவம்

மானிடத் தெய்வக்குற்றங்கள்-மனு

ஷரால் வருவனவும் தேவர்க

ளால் வருவனவுமானபிழைகள்.

மானிடன்-உமையை இடப்பாது

டையவன், மனிதன்.

மானும்-ஒக்கும்.

மி

மிலைந்து-சூழ.

மீ

மீக்கூற்று-அதிகவார்த்தை.

மு

முகமன்-உபசாரம்.

முகி-மேகம்.

முதுக்குறைவு பேரறிவு.

முதற்குறை-முதலில்செய்தபிழை

முரணிய-பகைத்த.

முரண்-இப்பி, வலி.

முழை-குகை.

முன்பால்-முன்னே. ஆல் அசை.

முன்னம்-யோசனை.

மூ

மூதண்டம்-பழையவானம்.

மூலத்தானை-மூலபலச்சேனை.

மூலம்-காரணம்.

மெ

மெய்க்கொற்றம்-தேகவல்லமை.

மென்மையோர்-எளியர்.

மே

மேக்கு-மேல்.

மேசகு மேன்மையான.

மேலவர்-தேவர்கள்.

மேலின்முன்வன்மை-மேலோரிட

த்துள்ள வல்லமை.

மேவலது-அடையாதது.

மை

மைதிலி-சீதை.

மைத்திராவருணி-சூரியவருணர்க

ள் அம்சத்திற்பிறந்தவர்.

மைந்து-பலம்.

மென

மெளவி-கிரீடம்.

யா

யாகம்துறியற்றினேன்-(நருஷன்.)

யாக்கை-தேகம்

யாப்பு-கட்டுதல், செய்யுள்.

யாழ்-வீணை.

யூ

யூகம்-குரங்கு.

யோ

யோகம்-உபாயம்.

ர

ரமா-இலக்குமி.

ரா

ராமன்-அனைவருள்ளத்தும் நிறைந்

து இன்பத்தைக்கொடுப்பவன்

வ

வகை-பழிப்பு.

வஞ்சி-படைவார்மேற்செல்லுதல்.

வடி-கூர்மை.

வதனம்-முகம்.

வத்சலம்-தனைய.

வத்திரம்-முகம், உடை.

வம்புஒலி-வீணை ஆரவாரம்.

வயங்கல்-விளங்கல்.

வயம்-வெற்றி, வலி.

வயின்-இடம்.

வரதன்-கொடுப்பவன்.

வரிக்க-கல்யாணம்பண்ண.

வருதல்-தடவல்.

வருஷாது மழைக்காலம்.

வரைதல்-எழுதுதல்.

வரையறை-எல்லை.

வலாரி-இந்திரன்.

வலீமுகம் குரங்கு.

வல்லினாந்து-மிகத்துரிதமாய்.

வல்லராமன் எவற்றிலும் வல்லமை

யுள்ள பரசுராமன்.

வல்லுநர்-வல்லவர்.

வவ்வி-அபகரித்து.

வழியலைத்தல் - வழியில் அடித்துப்

பொருள்பறித்தல்.

வழியினார்-தவறினவர்.

வளாகம் இடம்.

வளை-சங்கு.

வள்ளல் - வரையாதுகொடுப்போ
வள்ளன்மை-நகை. [ன்.

வறிது-வீண்.

வறுமை-தரித்திரம்.

வற்புறுத்தல்-உறுதியாகச்சொல்லல்

வன்னி - பிரமசாரியாகிய மதங்கரு

ஷி (இருசிகமுனிவன்) என்வும்

வழங்குவர்,

வா

வாகை-வெற்றி.

வாணி-சரஸ்வதி.

வாதாத்தமஜன்-வாயுபுத்திரன்.

வாய்மை-சத்தியம்.

வாரம்-மலைமடிவாரம்.

வாரிதி சமுத்திரம்.

வாளி அம்பு.

வி

விகங்கம்-பறவை.

விகாரம்-வேறுபாடான குணம் ம

னம் வேறுபடுதல். (காமக்குரோ

தமுதவியன்)

விகாரத்தின்இயல்பு-வாமனாவதார

ம் முதலியவை.

விகிருதி-மாறுபாடு.

விசிகம அம்பு

விசிலேஷம்-பிரிதல்.

விடர்-வியபிசாரஞ்செய்வோர்.

விடலை மகன்.

விடை-உத்தரம், எருது.

விடைவல்லாளன்-சிவன்.

விட்டில்-விட்டிற் பற்றவை.

விண்டு விஷ்ணு.

வித்தகன்-ஞானருபன்.

விபுதர் தேவர்.

வியந்து புகழ்ந்து.

வியன்-விசாலம்.

வியாப்தம்-வியாபித்தல்.

விரவிய-(நம்மிடம்) உற்ற.

விரிஞ்சன்-பிரமன்.

விரிந்தம்-வியாபித்தம்.

விருத்தி-அதிகரித்தல், ஓர் உணர்.

வினாவு-வேகம்.

விரோசனஞ்ஞ-ஞரியபுத்திரன்.

விசக்ஷணை - விசேஷலக்ஷணமு

டையவன்.

வில்-தனுசு, ஒளி.

விழைவு-ஆசை.

விளிதல்-சாதல்.

வினைத்தாய்மை-செய்யுங் காரியங்க

ள் நல்லவையாதல், காரியஞ்செ

ய்வதில் மனம்திண்மையாதல்.)

வீடுற-நீங்க. வீ

வீட்டலாம்-போக்கலாம்.

வீயும்-சாகும்.

வீழ்ந்து-விரும்பி, மொய்த்து.

வே

வெருளி-கோபம்

வெம்பழல்-வெவ்விய அக்கினி,

வெருவி-பயந்து.

வெவ்வழி-தியமார்த்தம்.

வெற்பு-மலை.

வே

வேணு-வில்.

வேண்டுகொல்-வேண்டுமோ?

வேதண்டம்-மலை.

வேந்தி-அரசன்.

வேய் மூங்கிவ.

வேலை-சமுத்திரம்.

வேற்றுமைஅவ்வழி-நல்வழி.

வேற்றுமைஅவ்வழிப்புணர்ச்சிகள்

வேறுபாடு அல்லாத சம்பந்த

கள் (சேர்க்கைகள்) உங்கட்

வேறுபாடுள்ள விவாகங்கள் எ

ற்படி.

வை

வைதரணீநதி-நாகலோகத்தின் ப

கத்துள்ள நதி.

வைதேகி-விதேகன்புத்ரி (ஜனகி.

வைடந்தந்தமகள்-பூமியின்புத்ரி)

வையம்-தேர், பூமி. [தை.

ஸ்மிருதி-தர்மசாஸ்திரம்.

க்ஷணபங்குரம்-க்ஷணப்போதில்

நசிப்பது.

பிரகடனபத்திரம்.

மங்களாவல்லிலாசம். —இது மார்பாவியென்னும் மாமி, வாழ்
வெட்டியென்னும் நாத்தி, குண்டுணி இவர்கள் மங்களாவல்லியென்னும்
மருமகன் - கும வல்லாளகண்டியென்னும் மருமகன் ஒருமாயி நாத்தி.
புகும் இயற்றிய கொடுமைகளைக்காட்டி இந்நூலாசிரியரால் லயற்ற
பட்டது பிரதி 1 -க்குத் தபற்கூலி உள்பட ... அனா - 9

சித்திரங்காட்டிச் சத்தியநிறுத்தியகதை ,, 5

வினோதசரித்திரம்... .. ,, 7

விவேகசரித்திரம் ,, 8½

* அரங்கரலங்காரமலை. ,, 4½

இவை வேண்டியவர்கள் இந்நூலாசிரியராகிய பெங்களூர்-சென்
றல்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் தி. கோ. நாராயணசாமிபிள்ளையவ
களிடத்திலும், சென்னை ரிப்பன்பிரஸ் ம-நா-ந-ஸ்ரீ சை. ரத்னசே
டியாரி அவர்களிடத்திலும் முன்பணமனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

* இந்நூலின் உரையும், இந்நூலாசிரியர் தந்தையாகிய ம-நா-ந-ஸ்ரீ
மகாவீரவாழ்வுணை-கரராகிய வி. கோவிந்தபிள்ளை அவர்களியற்றிய
அரங்கரலங்காரக்கோவையும் பின்னர் வெளிப்படுத்தப்படும். இ
கோவையின் கண் ஒவ்வோர் அலங்காரத்திற்கும் பலகவிகள் அமை
க்கப்பட்டுள்ளன.

